A Powerless story

Fearful

NO.1 INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR OF *POWERLESS*

LAUREN ROBERTS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

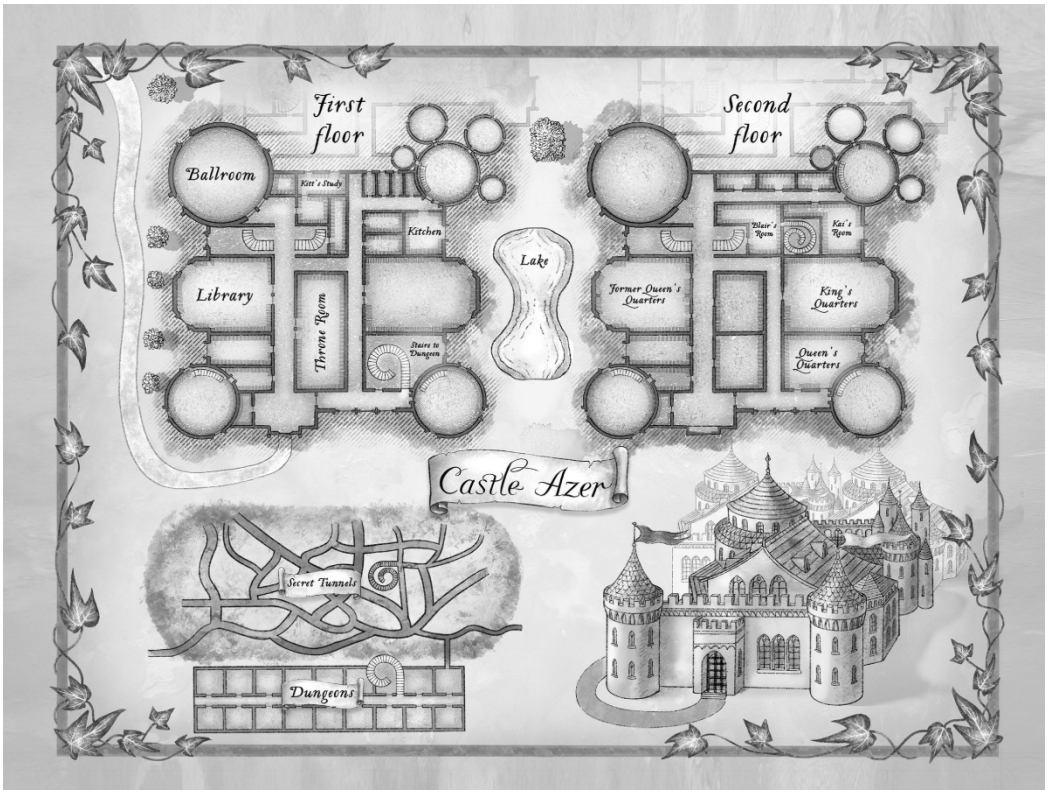
🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Fearful

LAUREN ROBERTS

SIMON & SCHUSTER

Londra New York Amsterdam/Antwerp Sidney/Melbourne
Toronto Yeni Delhi

First floor
Second floor
Ballroom
Kitt's Study
Kitchen
Lake
Library
Throne Room
Stairs to Dungeon
Blair's Room
Kai's Room
Former Queen's Quarters
King's Quarters
Queen's Quarters
Castle Azer
Secret Tunnels
Dungeons

Açıklama 1

Düşmekten korkanlara -aşık ya da başka türlü-
bildiğinizden daha cesursunuz

PROLOGUE

Mara

Ölüler sanki yaşamak için bir şeyleri kalmış gibi mücadele ederler.

Bu ceset Ölüm'ün peşinden sürüklenirken özellikle ağırlaşıyor. Yine de, kurşuni bir cesedi sürüklemenin bir insanı yoracağı şekilde değil. Gördüğünüz gibi Ölüm, ölüleri lanetlemek için ihtiyaç duyduğu her şeyle donatılmıştır. Güç istediğinde, güç ona cevap verir. Baştan çıkarılması gerektiğinde, güzelliği bir zırh gibi kuşanır. Ve Ölüm'ün acımasız isminin hakkını vermesi gerektiğinde, bunu kesinlikle yapar.

Bunu hatırlamakta fayda var.

Hayır, adımlarını yavaşlatan bu adamın ruhunun ağırlığıdır. Durgun kalbinin etrafında bir karanlık dönüyor, üzerindeki soğuk teni geçmiş günahlarla kaplıyor ve Ölüm'ün dokunuşu altında yağ gibi kayganlaşıyor. Mümkün olduğunca az parmak kullanarak (Ölüm ellerini kirletmeyi sevmez), yalvaran adamı bileğinden tutup bulanık bataklığa doğru sürükler. Yaşayanların ülkesinde ölü olabilir, ama burada ölüm hak ettiğiniz bir iyiliktir. Bu yüzden, merhamet için yalvaran adamın cansız bedeni çamurun içinde iki büklüm olur ve ağzını mürekkepli çamurla doldurur.

Ölüm arkasına bakmaz. Görevin yüzünün neye benzediğini zaten biliyor.
Çünkü o da en az geri getirdiği ruhlar kadar lanetlidir.

Yoğun bir sis çürüyen toprağın üzerinden süzülerek Ölüm'ün yolunu tıkıyor ve sürüklediği adamı boğuyor. Uğursuz buharın içinde ilerleyen Ölüm, derin bir nefes almak için çürüyen bir ağacın altında duraklar. Bu adamın lekeli ruhunun pis kokusu, altında boğulduğu sis denizi tarafından merhametle bastırılmıştır. Bu huzurlu andan faydalanan Ölüm, sürekli gri gökyüzüne doğru tırmanan çıplak dallara bakar. Budaklı gövdeler, bu görkemli mezarlığın ötesindeki yaşamı işaret etmek için kemikli parmaklar gibi çamurlu zeminden filizlenir.

Doğduğu yerin ürkütücülüğünden (elbette mecazi anlamda) etkilenmeyen Ölüm, yanında çırpınan ruhuyla kül rengi ağaçların arasında ilerliyor. Yosun damlar

Her bir daldan Ölüm'ün omuzlarına doğru kayıyor ve kaygan bir örtü gibi alnından süzülüyordu. Kaçak bir gelinin dönüşü gibi.

Morslar kendi evlerine hoş geldin derler.

O çırpınan ruhu iskelet ağaç kümesinin içinden sürükleyen Ölüm, yosun perdesini aralarken güler. Dedikodu yapmayı severler, yani ağaçları. Ya da daha doğrusu, içlerine yerleştirilmiş ruhlar. Bazıları dallarının arasından yalnızca rüzgârın ıslığını duyar, ama ölümü ilk elden tanıyanlar onu her zaman bir başkasının sesinden tanıyacaktır.

Aynı derecede kırılgan ağaç kümesinden çıkan Ölüm'ün ayaklarının altında kemikler çıtırdıyor. Bileği, aldatıcı derecede çekici bir kadının narin parmakları arasında ezilen ruh, kopan bir uyluk kemiği çamurlu derisini çizerken haykırır (kemikler biraz fazlaydı, Ölüm bunu kabul edebilirdi). Ön kolundan damlayan kan, nadiren tattığı yaşamı açgözlülükle yutan çürüyen toprağa bulaşıyor ve bu ruha doğru sanki akciğerleriymiş gibi ilerliyor. Çürüyen toprak salyalı bir yaratık gibi altında nefes almaya başladığında adam çığlık atar.

"Henüz değil." Ölüm, dünyanın doymak bilmez iştahını usulca azarlıyor. Topuklarının dibindeki ruh şiddetli çırpınışına devam ederken, ayaklarının altındaki gürültüsü hafifliyor. Boştaki eliyle uzun, kararmış bir kılıç çeken Ölüm, kılıcın ruhla lekelenmiş ucunu kullanarak yolunu kesen birkaç kemiği kenara iter (Ölüm botlarını kirletmeyi de sevmez).

Şimdi mürekkepli bir buharla damlayan böylesine uğursuz bir bıçağı gören adam tekrar çığlık atar. "Lütfen! Lütfen, bırakın beni! I-!"

"Bağırmak için bir neden yok." Ölüm'ün sesi yumuşaktır - hatta belki de samimi olduğu düşünülebilir. Onu yaşayanlardan çaldığından beri ilk kez, sürüklediği ruha bakmak için dönüyor. Koyu renk gözleri donuk kahverengi saçları ve çamurlu yüz hatları üzerinde dolaşırken, büyüleyici bir şekilde unutulabilir olduğunu düşünüyor. Ama yüzünde korkunun ifadesi var ve bu ne kadar sıkıcı olsa da tanıdık. "Kimse seni duyamaz," diye basitçe bitiriyor.

Adam dehşet içinde ona göz kırpıyor. "Ama... beni duyabiliyor musun...?"

Ölüm bu ruha acımak için kendine bir an izin verir. "Dualarına cevap vermesini istediğin kişi ben değilim."

Bununla birlikte, yakalanmış ruhunu kıyametine doğru çekmeye devam etmek için döner. Mürekkepli kılıcın ucu kuru zeminde sürüklenmek üzere elinden sarkıyor ve ardından kıvılcımlar saçıyor. Adam arkasından homurdanarak, "Kemiklere aldırmayın. Onları buraya gösteriş için koydum."

"Ne?" diye boğuluyor adam.

"İnsanların ölümden beklentileri yüksektir. Herkes ölümden ne kadar korksa da, hayatlarının çoğunu ölümün sonunu ve bunun ne kadar korkunç olacağını düşünerek geçirirler." Dudaklarını yalayan Ölüm, sık sık yaptığı şeyi, yani gerçeği söyler. Ölüm'ün edepli olmaya tahammülü yoktur, bu yüzden dilinin oluşturduğu çoğu kelimenin açık sözlü olduğunu bilir. "Hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Merhametle, adam çırpınmayı bırakır. "Yani kemikler... gerçek değil mi?"

"Ne aptalca bir soru." İşte Ölüm'ün büyüleyici küntlüğü. "Özellikle de cevabını zaten bildiğin için."

Ruhun işbirliği kısa sürer.

Burnundan iç geçiren Ölüm, adamın bileğini memnuniyetle bırakır. Kül rengi ağaçlar bir kez daha tepesinde beliriyor ve ruh, çürüyen toprağa iyice işlemiş bir noktadan yosunlu dallarına göz kırpıyor. Ölüm, günahkâr bir ruhun kirini ellerinden silmek için pelerininden bir mendil çıkarır. "Gitmekte özgürsün."

Adam aniden doğruluyor. Ağzından yuvarlanan inançsızlık gibi çenesinden aşağı çamur damlıyor. "Öyle miyim?"

"İstersen orada yatabilirsin." Ölüm bir omuz silkiyor. Bu, her şeyden önce, adamın onun altında Ainch yapmasını sağlar. Sanki tam olarak doğru olmayan bir insanın derisini giymiş gibi böylesine Aippant bir jest, bu kadar korkunç bir yaratık üzerinde ürpertici. "İstediğinizi yapmakta özgürsünüz," diyor basitçe.

"Ama... ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor adam tereddütle.

"Mors'tan çıkmanın bir yolunu bul." Ölüm bir adım geri çekilir. "Ya da bulma."

Ruh, kendisini esir alan kişiye sorular yöneltmeden önce ayağa fırlar. "Bir çıkış yolu var mı? Ne aramam gerekiyor? Eve geri dönebilecek miyim?"

Ölüm hiç kimseye cevap vermez. Bunun yerine onu, çoğu kişinin sonsuza dek tutunacağı bir sözle baş başa bırakır. "Burada yapayalnızsın. Tabii bir çıkış yolu bulamazsan."

Sonra döner, ruhu yalnızlığa sürgün eder. Yine de asla gerçekten yalnız olmayacak. Onun gibi değil.

Bakışlarını kaldıran Ölüm, kaynaşan ruhlardan oluşan bir denizle karşılaşır. Kıvranan bir battaniye gibi, bedenler çorak toprakların her santimini kaplamaktadır. Her yüz çılgınca, her ruh özgürlüğünü arıyor. İçlerini kemiren yalnızlıktan başka hiçbir şeyin farkında olmadan birbirlerinin içinden geçerler.

Ve Ölüm, gölgeleri yaran bir tırpan gibi hepsini kesiyor.

Bir omzunun üzerinden bakarak, taze ruhunun kaçmak için çatlamış toprağı arayışını izliyor. Çamuru eşelerken gözleri umutla parlıyor, yanındaki düzinelerce kişinin de aynı şeyi yaptığından habersiz.

Ölüm dehşetle başka tarafa bakıyor.

Eninde sonunda hepsi körelir. İzolasyon zihni kemirir, ama yine de kaderlerini kabullenemeyenler bundan bir çıkış yolu ararlar. Feryat eden ruhların sürekli uğultusu Ölüm'ün adım adım eşlik ettiği bir ninnidir (genellikle farkında olmadan kederlerine uyum sağlama eğilimindedirler). Değirmen gibi dönen bedenler arasında dolaşan Ölüm, her bir ruhu inceler ve dalgın bir şekilde ölülerin başa çıkmak için kullandıkları ortak yolları sayar.

Elbette ağlamak da var. (Bu bariz bir tepkidir.) Sonra, başka bir şey yapacak enerjiden yoksun olacak kadar uzun süredir burada olan, yukarıdaki donuk gökyüzüne bakıp duran ruhlar vardır. Ve son olarak, özgürlükleri için Mors'un her santimini aramış, ancak akıl sağlıklarını kaybetmiş olanlar var.

Özellikle bir ruh (Ölüm her kurbanını tanır ve bu kadın neredeyse bin yıldır Mors'a musallat olmuştur) fısıldayan bir ağaca pençelerini geçirir.

"Bırakın gireyim! Beni içeri al! Orada olduğunu biliyorum!"

Bakışlarını kaçıran Ölüm, uluyan kadının yanından geçerek kendine ait bir ağacın altındaki 1. sığınağa doğru ilerler. Fısıltısı tanıdık, içindeki ruh, bir dost. Böylece Ölüm ağacın budaklı köklerine oturur ve başını küllü gövdeye yaslar. Gözlerini kapatarak, her insanın üzerinde sallanıp durduğu yıpranmış yaşam iplerini çekiştirir. Ölüm kimi ipten düşüreceğine kendisi karar vermez, sadece düştüklerinde ilk kimi yakalayacağına karar verir.

Bu onun kaderi, başkalarını da buna sürüklüyor.

Karmaşık bir örümcek ağı gibi, Ölüm'ün zihninde sayısız yaşam çizgisi uzanır. Yıpranmaya başlayanlarla oynar - başıboş bir at tarafından neredeyse ezilen bir kadın; ağzına dolgun, zehirli bir dut atmayı düşünen küçük bir çocuk; gölgeli bir sokakta pusuya yatmış düşmanları olan bir adam. Ancak Ölüm zamanını olası tehlikelerle ya da ölüm ihtimaliyle harcamaz. Hayır, o arar

Çoktan kayıp gitmekte olan bir hayat; ipin üstünde dengesini kaybetmiş bir ruh.

Ölüm'ün zihninde bir adam belirir. Altın sarısı saçları bir çift vahşi, yeşil gözün üzerinde dağınık. Tartışıyor, tedirgin, ancak sözleri muAed.

Ama Ölüm'ü ürküten bu değil (çok az şey ürkütüyor, görüyorsunuz). Onun yüz hatlarının tanıdıklığı, uzak bir anı gibi, onu hareketsiz bırakıyor.

Etrafını saran sert yüzler, bu adamın yaşam çizgisinin geri dönülmez bir şekilde yıprandığını hissetmeden önce Ölüm'ün zihninde beliriyor.

Bir şişeyi dudaklarına götürür ve yutar.

Kader bir zamanlar güçlü olan bir ipi parçalayarak bu genç hayatı korkunç bir şekilde kısa keser.

Ölümün nefesi kesilir. İçi boş göğsünde bir şeyler

yanıyor. Bu ölüm farklı hissettiriyor. Kişisel.

Mahrem.

Şaşıran Ölüm, onunla olan bağını derinleştirmeye çalışırken kaşlarını çatar. Çok az insan onun ilgisini çekmeyi başarabilmişti, hele ona benzeyen hiç kimse. En azından bu yaşamında.

Bu adam isteyerek ölümü tattı, geleceğini kaybetti. Ve Mors'un Bekçisi bunun nedenini bilmek istiyor.

Ayağa kalkıyor. Başını sallar. Hatta hafifçe gülümsüyor. Ölüm,

Ilya'ya geri adım atmadan öleceğine yemin etti.

BÖLÜM 1

Kitt

Veba boğazımı yakıyor.

Saf gücün tadı böyle bir şey olmalı.

Şifacıların itirazları kulaklarımda giderek büyüyor ve etrafımı saran tüm Bilginlerin haykırışlarına karışıyor.

Bulanık yüzlerine bir inançsızlık dalgasının çöküşünü izliyorum.

Bana bu mükemmel dozu getirmelerini emrettim.

Şimdi beni hayatta tutmak zorunda olanlar onlar.

Aptal, pervasız, deli, umurumda değil.

Ilya için büyük planlarım var.

Tek yapmam gereken ölümden kaçmak.

BÖLÜM 2

Mara

Ölüm bir zamanlar ona sahipken olduğundan çok daha donuk.

Bu onu biraz üzüyor. İnsanlıktan etkilenmeyi umuyordu.

Ne yazık ki Ölüm, onaylamadığı bir nefes çekişiyle (dumanın ve çizmelerinin altında çıtırdayan çürümüş yaprakların tadında) kendisiyle buluşmaya hevesli bir ruhun kokusunu takip eder. Ciğerlerinin havaya ihtiyacı yoktur, ancak bazı alışkanlıklar -ev sahibine yaşam sağlamak için çaresizce yeniden nefes alan bir beden- zor ölür. Gördüğünüz gibi Ölüm, insanların yapamadığı şeyleri takdir etmeyi kendine görev edinmiştir ve nefes almak kesinlikle nankör bir olgudur.

Nemli hava işe yaramayan organlarını doldururken, Ölüm bir kraliyet ailesinin tüm özgüveniyle kale arazisinde geziniyor.

Artık bu krallığı kaplamış olan mülayimliğe rağmen burada uzak bir aşinalık var. Ağaçlar budaklanmış, Zaman'ın affedilmez elinin altında eğiliyor. Ölüm parmaklarını kalenin kireçli taşları boyunca sürüklerken, yukarıda asılı duran gökyüzü bile her zamanki canlılığından arınmış gibi görünüyor.

Evet, hatırladığından çok daha donuk.

Muhafızlar, Ölüm'ün dikkatli bakışlarından habersiz, tembel bir alay halinde geçip gidiyor. Onların ya da bir başkasının fark edilmemesini umursamıyor. Aslında, yaşayanları gözlemlediği sessiz cepten keyif almaya başlamıştır. Ölüm, tahmin edilebileceği gibi zorlu bir roldür, ancak insanoğlunun önemsiz sorunlarını keyifli bir dikkat dağıtıcı olarak görür.

Derisindeki bir leke için telaşlanan bir insan. Kendilerine layık olmadığını düşündükleri bir kase yulafı isteksizce yiyen biri. Bir diğeri sevgilisiyle bariz bir yanlış anlaşılma yüzünden tartışıyor.

Görünüşe göre, bunlar uğruna yaşamaya değer şeyler. Ve Ölüm bunu çok eğlenceli bulur. En sevdiği eğlence -ruhları toplamak ve onları çıldırtıcı bir yalnızlıkla tanıştırmak arasında- çoğu kişinin yanlış bir şekilde şöyle tanımlayacağı şeylerden oluşur

casusluk. Hayır, keskin gözlemciliği merakının bir tezahürü. Mesleğine yardımcı olacak bir araştırma. Sıradan olana (insanlar) ve trajik olana (onların sıkıcı hayatları) karşı bir tutku.

Gördüğünüz gibi Ölüm, adaşından çok daha fazlası. Sonuçta o bir hanımefendi (sadece bu gerçek bile yeterince ilginç olmalı). Hobileri olamaz mı?

Ölüm, sayısız kale koridorunda dolaşmak için acele etmiyor. Acelesi yok.

-Yaşayanlar gibi değil. Ayrıca, keşfedilecek yeni bir şey de yok. Zaman, geçmişin bu parçasını hiç bozulmadan bırakmış. Oldukça rahatsız edici, ama Ölüm'ün genellikle takdir edeceği şekilde değil. Gördüğünüz gibi, en büyük hatasının somut bir hatırlatıcısı olmasından hoşlanmıyor.

Pelerininin kıvrımlarına gömülen Ölüm, pelüş Aoor'u ıslatan güneş ışığı birikintileri arasında ilerliyor. Göğsündeki çekiştirme her adımda daha da güçleniyor ve bu bağın ucundaki ruha doğru hevesle bir yol açıyor. Çünkü Ölüm'ün geçirdiği onca yıl boyunca, hiçbir Azer'in gücünü bu kadar isteyerek bıraktığını görmemişti.

Ölmek kralların nezaketle yaptığı bir şey değildir. İşte tam da bu nedenle Ölüm kraliyet mensuplarıyla geçirdiği zamandan çok keyif alıyor. Mors'un çamurlu Aoor'undan ona bakarken bile, gözlerini kırpmadan hükmederler. Güçlü bir insanın yavaş yavaş neye dönüştüğünü fark etmesini izlemek ilgi çekicidir - Kader'in ağına yakalanmış, mahsur kalmış bir ruhtan başka bir şey değildir.

"Tüm saygımla Majesteleri, bunun hâlâ delilik olduğunu biliyorsunuz değil mi?"

Bu kibar inançsızlık, Ölüm'ü çağıran loş odadan süzülüyor. İçindeki ruh onu çağırıyor, onarılamaz bir kararın ağırlığı altında yıpranıyor. Bu insanla olan bağı derinlere uzanıyor, sanki damarları birbirine düğümlenmiş, kalpleri aynı melodiyi mırıldanıyor. Ölümün kıpırtısız göğsündeki organ uzun süredir soğuk olsa da, sadece birkaç adım ötede ödünç zaman pompalayan kişide kendini tanıyor.

Bu ruh umut edecek kadar aptal. Ve

bir ömür önce Ölüm de öyleydi.

"Farkındayım," diye cevap veriyor farklı bir erkek sesi, bu seferki çok daha yumuşak. Sesi ölmek isteyen bir adam gibi gelmiyor. "Ama yapılması gerekiyor. Sana güvenebilir miyim?"

Ölüm koridorda durmuş, onun girişini ve merakıyla yüzleşmesini beklemektedir. Ölmekte olan ruhu bir başkasının önünde ürkütmeye pek gerek yoktur. Ne de olsa o bir canavar değil. Bu adamla olan bağlantısı fiziksel temasa, seyretme yeteneğine izin veriyor. Ama Ölüm bir şekilde yaşayanlar tarafından görülmeye alışık değil. Bu tuhaflık ikisi için de bir ilk olacak.

"Evet, Majesteleri." Bu ilk ses. Ölüm onun her cümleyi komik bir şeye dönüştürmeye alışkın olduğunu, sanki kendini pek ciddiye almıyormuş gibi konuştuğunu fark ediyor. "Bana güvenebilirsiniz. Umarım hikayeyi anlatacak kadar yaşarım."

Bu yorum, bitmek bilmeyen merakla birleşince Ölüm, gücünün bir parçasını adama doğru uzatır. Ruhu Mors için işaretlenmemiş. Aslında, yayılan yaşam çizgisini açıkça görebiliyor - uzun ve çoğundan daha mutlu.

Ölüm iç çeker. On yıllar boyunca sayısız kez, insanların kendini beğenmişliğine hayret eder. Her ruh, Ölüm tarafından takip edilmeye layık olduğuna inanıyor. Ama görüyorsunuz, o meşgul bir kadın. Zamanını bir erkeğin onun olası varlığına dair paranoyasıyla harcamayan biri.

Eğer Ölüm'ün dikkatini çekmek istiyorsan, o zaman öl.

"Umalım da Blair en iyi davranışını sergilesin." Yine o kararlı ses. "Bir şeye ihtiyacın olursa burada olacağım."

Halının üzerinde bir gölge kıvrılmadan önce bir kumaş hışırtısı duyulur. Beyazlar içinde göz kamaştırıcı bir kıyafet giymiş bir adam kapının önünde durur. Maskeli yüzü krala doğru döner. "Bunu benim söylememin bir önemi yok ama bence krallık için yaptığınız şey gerçekten harika. Calum da iyi bir adam, ikinize de elimden geldiğince yardım etmeyi umuyorum."

Ne kadar samimi, diye düşünüyor Ölüm. Yine de başka türlü konuşmanın bir anlamı olmadığını düşünüyor. Ölüm, arkasında ağırlık taşıyan sözcükleri takdir eder -bekler, gerçekten-.

Gözleri yaşartabilen ve en katı kalpleri bile yumuşatabilen türden. İnsanların doğru hissettiği birkaç şeyden biridir bu.

"Teşekkür ederim Lenny," diye karşılık verir kral usulca. Ölüm onun tereddütlü göründüğünü düşünüyor. Pek çok şey düşünüyor, çoğu aynı anda ama asla sakin yüz hatlarına yansımıyor. Kendini stoacı bir profesyonellik anlayışıyla taşıyor.

Ölüm onun yaşındaki birine göre oldukça dikkatli.

Bu *Lenny* soluk bir gülümsemeyle koridorda yürüyor. Yine de oldukça endişeli görünüyor - çilli yüzünde muhtemelen yabancı bir ifade. Ölüm ona dikkatle bakıyor, uzun adımlarının her birinde sıçrayan kızıl saçlarının izini sürüyor. Bu yüzden kafasını aniden ona doğru çevirdiğinde, ölümüne irkiliyor (yaşayanların söylemeyi sevdiği gibi, onun rızası olmadan kullanılan kaba bir abartı olsa da).

Lenny'nin kaşları kararsızlıkla çatılır. Sonra sıcak gözleri Ölüm'ün soğuk bakışlarıyla çarpışır.

Sergilenen bir leş gibi duvara sabitlenmiştir. Onlarca yıl boyunca gölgelerde, görünmeden ve kimliksiz bir şekilde yaşadıktan sonra (tabii ki atasözü olarak) aniden ortaya çıkar. Nişasta kokan bu çocuk -Ölüm'ün fark edilmeden geçemeyeceğini düşündüğü bir nokta- onun varlığını kabul eden ilk kişidir.

Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildir.

Bu fiziksel alemin ötesine bakarak, onun ruhunu inceler. Bu, kişinin varlığının bir sonraki katmanını görmek için bir perdeyi geri çekmek gibidir. Ve bu ruh sarı bir parlaklıkla ışıl ışıl parlıyor. Ölüm de bunu tahmin etmişti.

Lenny başını sallayarak başka tarafa bakar. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Gerçekten paranoyakmışım."

Bu yenilgi ilanıyla birlikte bir kez daha koridorda ilerlemeye koyulur.

Ölüm onun geri çekilen formuna özlemle bakar. Sonra da onu çalışma odasındaki o hasta ruhlu, mavi ruhtan ayıran duvara.

Ayağı Aoor'a sabit bir ritimle vuruyor. Zaman zaman bu ritim kalbine aitmiş gibi davranıyor. Nedenini sorgulamayı umursamasa da bir nebze rahatlık sağlıyor.

Uzun uzun düşündükten sonra Ölüm, şatonun içinden gelen kalıcı nişasta kokusunu takip eder. Bu saptırmayı garanti eder çünkü daha önce hiçbir canlı onun varlığını hissetmemiştir.

Bu nişastalı adamın gizemi Ölüm'ün değerli zamanına değer. Ayrıca, o döndüğünde kral hâlâ ölüyor olacak.

Ölüm oldukça açık sözlüdür. Duyarlılık onun iş tanımında pek yoktur.

Muhafız onu, beyaz kıyafetinin akan güneş ışığında daha da körleştirdiği eğitim bahçesine götürüyor. Dikkatli adımlarla genç bir

Cömert bir ağacın sunduğu küçük gölgeyi kapmış bir kadın. Yumuşak çimlerin üzerine yayılmış, çarpıcı leylak rengi saç telleri kaygan alnına yapışmış.

Egzersiz yapıyormuş gibi görünüyor. Hayatın ne kadar zevksiz bir kullanımı.

Kadın hışırdayan kumaşın kabaran sesini duyunca kaşlarını çatıyor. Sonra altındaki adam konuşunca kaşlarını çatıyor.

"Vay canına, gerçekten terliyorsun. Belki de insansın."

Ölüm bu girişi büyüleyici bulur. Belki de eve döndüğünde ağaçlarla paylaşmak için cazip dedikodular toplayabilir.

Genç bayanın gözleri açıldı. Sonra hemen gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Bütün bu nişasta kafanıza çok fazla giriyor. Kiminle konuştuğunuzu bildiğinizi sanmıyorum."

(Ölüm, onun böyle aşırı bir kokuyu kabul etmesiyle garip bir şekilde onaylanmış hissediyor. Böyle anlarda nefes almayı bırakabildiği için minnettar oluyor).

Kadın çim yatağına geri dönüp gözlerini kapatmadan önce söylemeye tenezzül ettiği tek şey bu. Sessizliğin tadını çıkarıyor gibi görünüyor, memnun bir şekilde parmaklarını karnının üzerinde gezdiriyor.

"Demek hâlâ buradasın."

Ölüm, kadının oturur pozisyona geçmesini izliyor ve bu sırada oflayıp pufluyor. "Şu anda çekip gitmen gerektiğini ima etmedim mi?" Sesi etkileyici bir şekilde küçümseyici.

"Güven bana"-Lenny ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı-"İsterdim. Ama ne yazık ki ikimiz için de yapamam."

"Al." O çekici saçlar bu kadının keskin yüz hatlarını pek yumuşatmıyor. Gülümsemesi alaycı. "İzin verin yardım edeyim."

Muhafızın botları aniden yerden kesiliyor ve neredeyse ciyaklıyor. "Kral! Kral adına buradayım!"

Demek erkekleri hayatları için korkutan Blair bu. Güçlü biri, bu çok açık. Ama diğer tüm Elitler gibi o da bu gücü hak edecek hiçbir şey yapmadı. Ödünç alınmış. Çalınmış.

Ölüm çimlerin üzerine oturur ve gösteriye hazırlanır. Yine de, dehşet içinde, uzun sürmez. Tele-Ölüm bu aptalca unvanlardan çok hoşlanıyor- gardiyanı kendi başına bırakmadan önce ayağa kalkıyor. Yerle yeniden buluşan Lenny eldivenli elini yüzünde gezdiriyor ve sakinleşmeye çalışıyor.

Blair'in ifadesinde küçümsemenin zerresi bile yok. "Yerden bir karış yukarıdaydın." Yavaşça göz kırptı. "Eğer öyleyse."

Lenny, "Evet ve benden uzun olanlara karşı empati duyuyordum," diye düşünüyor.

Hem Ölüm hem de Blair hiç etkilenmemiş bir şekilde ona bakarlar.

Maskenin arkasındaki kahverengi gözlerini kırpıştırır, bilmeden Ölüm'ünkilerle buluşan gözlerle aynıdır. Kesin bir ifadeyle, "Şaka yapıyorum," diye ekler.

"Doğru. Şimdi neden gülmediğimi açıklamamı ister misin?"

"Dur tahmin edeyim." Gardiyanın sesi sahte bir şekilde neşeli. "Nasıl olduğunu bilmiyor musun?" Ölüm'ün bakışları ikisinin arasında dolaşıyor.

"Hayır, çünkü kahkaha genellikle *komik* olan bir şeye eşlik eder," diye karşılık veriyor Blair iyi çalışılmış bir somurtmayla.

Lenny yenilgiyle iç geçirir. "Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim." Sanki dudaklarından çıkacak sözcüklere karşı kendini desteklemek istercesine eldivenli ellerini birbirine vuruyor. "Paedyn geri döndü."

Blair hızla yutkunur. Çok dikkatli, Ölüm. "Ve? Hainin yakalanmış olması neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü kralın onun için planları var. Ilya'ya yardım etmesi için onu hayatta tutacak planlar." "Tekrar soruyorum," dedi huysuz Tele, "bu beni neden ilgilendiriyor?"

Gardiyan düşüncesizce maskesini yüzünden çekerek bir düzine çilini daha gösterir. Burnu düz. Çenesi güçlü. Gözleri ciddi. Ölüm, Blair'in yüz hatlarına kazınmış duyguları görmesine duyduğu ihtiyacın farkında. Aralarında dürüst bir bağ kurmak için çaresizce çırpınıyor.

Ne kadar da insani.

Blair temkinli bir adım geri çekilir. Rahatsız olan Ölüm de aynı şeyi yapma isteği duyar.

Birinin duygularını açığa vurmasını, bağlantı için açık bir daveti takdir edebilir. Ama Ölüm hissizleşme hakkını kazanmıştır. İstenmeyen duyguları ve bunların yansımalarını istemez. Bu yüzden böyle bir duyguya bu kadar yakın oturmak onu gerginleştiriyor.

"Paedyn'in sana ne yapmaya çalışacağını biliyorsun," diye mırıldanıyor Lenny.

"Evet." Kahverengi gözleri birkaç tutam lila saçın ardında yuvarlanıyor. "Buradaki anahtar kelime 'denemek'."

Ölüm iyice büyülenmiştir. Ölümden sonraki hayat bu kadar dramatik değildir.

"Paedyn durmayacak." Muhafızın bakışlarında bir aciliyet var. "Özellikle de aynı kaleyi paylaşıyorsanız. Ve kralın sizi güvende tutması gerekiyor."

"Köle bir hain," diye tükürüyor Blair. Ölüm bu hakareti duymayalı bir ömür olmuştu. "Neden şatoda birlikte lüks içinde yaşasın ki-?"

Lenny kalın kalın yutkunmadan önce, "Yakında öğreneceksin," diye araya giriyor. "Şu anda bilmen gereken tek şey benim... Ben senin kişisel koruman olacağım. Seni Paedyn'den korumak için."

Aralarında bir anlık keskin bir sessizlik geçer.

Sonra, Blair'den şaşırtıcı bir kıkırdama duyulur. "İşte bu..." Homurdanıyor. "*Bu* bir şakaydı."

Gardiyan zayıf, rahatsız edici bir kahkaha attı. "Ciddi olduğumu anladığında bunu gerçekten komik bulmayacaksın."

Ölüm böylesine büyüleyici bir eğlence karşısında gülümsemeyi düşünür. Elbette yapmaz. Bunlar özel günler için saklanır.

Blair yavaşça ileri doğru bir adım atar, sesi buzla kaplanmıştır. "Sen mi? Beni korumak mı?
Paedyn Gray'den mi?"

"Vay be." Lenny ellerini tekrar kaldırır. "Elçiyi zihninle havaya fırlatmayalım, tamam mı? Ben sadece bana söyleneni yapıyorum."

Tele şu anda oldukça korkutucu görünüyor. Çoğu 1. Ölüm'ün olabileceğinden daha fazla. Ama bu Mors'un Annesi'ni rahatsız etmiyor - hafife alınmaktan oldukça hoşlanıyor. Bir erkeğin dehşet dolu bakışlarını kazanmak bu şekilde daha da ödüllendirici oluyor.

Hayır, Ölüm bir canavar değil. Sadece
sıkılmış. "Peki bunu sana tam olarak kim
söyledi?" Blair tersledi. "Dediğim gibi, o-"

Tele'nin kolu aniden uzandı ve Lenny'yi bir kez daha yerden kaldırdı. "Çavuş muydu?"

Kadının zihinsel pençesinde kıvranıyor, beti benzi atıyor. "Çavuş?" Sesi çatlar. "Baban bir general, değil-"

"Birinin kralı bir Ordinaryüs'ten korunmaya ihtiyacım olduğuna ikna etmesi gerekiyordu," diye öfkeleniyor Blair. "Bu onun işi. Bu onun beni utandırma girişimi."

Ölüm'ün başı ikisinin arasında dönüyor.

"Ne? Bak," dedi muhafız, "neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Kral onun seninle dövüşmeye çalışmasını istemiyor, hepsi bu. Ve ikinizin arasına koyabileceği en iyi kişinin ben olduğumu düşünüyor, çünkü Pae en iyi arkadaşının katiline ulaşmak için bana zarar vermeyecektir."

Dolaylı olarak Ölüm'den bahsediyor. Bu onu garip bir şekilde konuşmaya dahil edilmiş hissettiriyor.

Blair'in öfkeli bakışları uzaklaşıyor. Bir anıyı, zamanın önemli bir noktasını yeniden hatırlayan birinin bakışını takınıyor. Ölüm, biri ilgisini çekmeyi başardığında sık sık yaptığı gibi başını öne eğer. Çünkü pişmanlığın yüzünü herkesten daha yakından tanıyor.

Tele'nin gücü (bu yetkiler hâlâ komiktir) sarsılır ve Lenny'yi çok arzuladığı toprakla yeniden buluşturur. Yaşlılığında Ölüm'ü şaşırtan pek bir şey yoktur; bu şaşkınlık deneyim eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Ancak muhafız Blair'e doğru adım attığında, Ölüm bile bu ani cesaret atağını tahmin edemezdi.

Kralın görevine birkaç santim kala durur, vücutları birbirine yakındır.

Blair çenesini kaldırır, sert bir bakışla onu süzer.

Lenny onun duygularını yansıtmak için elinden

geleni yapar. Ölüm, ağaçların ona asla

inanmayacağından emindir.

Gardiyanın yüzündeki öfke yabancı görünüyor, sanki bu duyguyu nasıl ifade edeceğini bilemiyormuş gibi. "İster inan ister inanma" -mizahsızca gülüyor- "seninle vakit geçirmekten daha az istediğim bir şey yok. Ama kral aksini söyleyene kadar odanızda kalmanızı emrediyor ve Paedyn'e olan yakınlığım nedeniyle sizi ondan koruyacak kadar şanssızım."

İnanılmaz bir şekilde, Blair'in bakışları daha da daralıyor. "Sen onun atanmış imparatoruydun."

Ölüm bu kelimeyi ileride kullanmak üzere bir kenara attı. Gardiyanların artık daha süslü bir unvana ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Ilya önem icat etmeyi çok seviyor.

Lenny başını sallayarak Tele'nin ifadesini onaylıyor. Blair sakin

bir şekilde -endişe verici bir şekilde- "Peki senin gücün ne?" diye sorar.

"İlk sorunuz bu mu?" *İmparator* başını sallar (Ölüm bunun eğlenceli bir kelime olduğunu varsayar). "Bilmiyorum, adımın ne olduğu ya da-"

"Adının ne olduğu umurumda bile değil, zencefilli şeker," diye alay ediyor Blair. "Senin gücün ne?"

Lenny iç geçirir. "Ben bir Hyper'ım."

"Bir Hyper..." İnançsızlığının yankısını bir scoP takip ediyor. "Aslında bir Sıradan'dan korunmaya ihtiyacım olmaması iyi bir şey, yoksa ölmüş olurdum." Ölüm şimdi biraz dışlanmış hissediyor. Güç göreceli olarak tanıdık olsa da, Elit yetenekleri konusunda pek bilgili değil. Hayır, ona eşlik eden kibir Ölüme yabancı. Böyle bir gücü insanlar adlandıramaz.

"Çok komik." Lenny'nin ses tonu aksini söylüyor. "Şimdi seni önce odana götürelim-"

"Bütün bunları öylesine söylemediğini nereden bileceğim?" Blair tersler.

Sevecen bir şekilde "zencefilli şeker" olarak nitelendirdiği İmparator bıkkınlıkla kendi kendine el kol hareketleri yapıyor. "Bundan keyif alıyor gibi mi görünüyorum?"

Blair sinirlenir, ama alaycı tonu neredeyse hiç bozulmaz. "O zaman belki de senin acına son vermeliyim, hmm?"

Tele bir elini kaldırıp İmparator'un üzerine kendi gücünü (bu sahiplik gevşekçe kullanılıyor) yağdırmaya hazırlandığında ölüm biraz daha yaklaşır. Ama Lenny sadece başını hafifçe eğiyor. Bir şey ilgisini çekmiş gibi görünüyor. Ölüm'ün kendi merakı onun bakışlarına yansıyor. "Hayır..." diyor sözde Hiper yavaşça. "Beni öldürmek istemiyorsun."

Hmm.

Ölüm aynı fikirde değil. Görünüşe bakılırsa, ölümün ustaca vücut bulmuş haline göre, Tele'nin ondan kurtulmak için her türlü niyeti var. Ama insanlar kafa karıştırıcı yaratıklardır. Belki de Ölüm durumu yanlış okumuştur (şüphelidir ama yanıldığının kanıtlanmasına karşı değildir).

Blair ağzını açar, sözcüklerin oluşmasını bekler.

İlan ettiği zencefilli şeker sadece omuz silkiyor. "Belki de gerçekten insansın."

Ölüm bunu sessizce, metanetle düşünür - çoğu şeyi yaptığı gibi. (Yine de, gezinen bir çift aşığın yanından kolayca atlayabilir, topladığı ruhlar için gözyaşı dökebilir, kulak misafiri olduğu bir şakanın can alıcı cümlesine gülebilir. Ancak Ölüm duygularını sergilemenin bir anlamı olduğunu düşünmez, çünkü bu duygulara onunla birlikte katılacak kimse yoktur. Hiçbir şey hissetmemek, her şeyi tek başına hissetmekten daha iyidir). İnsanı insan yapan şey bu mudur, başka bir hayata değer vermek mi? Değerin, güzelliğin, uğruna yaşanacak bir şeyin kabulü mü? Ölüm artık hatırlayamıyor.

Blair'in insanlığının kanıtı, Ölüm kadar güçlü bir yaratık için sadece bir anlık mesafedir. Merakla, o ruhani perdeyi aralayıp, arkasından

tamamen farklı bir düzlem. Lenny'nin ruhu altın renginde parlarken, Blair'inki bulanık bir yeşil renkte dönüyor.

Ölüm göz kırpıyor.

Nefes bile almış olabilir ama kimse bunu kanıtlayamaz.

Ölüm yavaşça ayağa kalktı. Öfkeli çiftin etrafında sıkı bir çember çizer. Artık söyledikleri tek bir kelimeyi bile dinlemiyor.

Her yönden birbirine zıt iki ruhun birbirine ulaştığı bu andan başka hiçbir şey yoktur.

Ölüm fenomene bir adım daha yaklaşır. Eğer nefes almaya ihtiyacı olsaydı, yakınlığı tenlerini gıdıklardı. Bakışları her bir ruhun gerilen tellerinde daralıyor. Ürkek bir gelgit gibi alçalıp yükseliyorlar, zümrüt altınla uzun zamandır önceden belirlenmiş bir anda buluşuyor.

Ruhları aşıkların kaderi gibi tam olarak birbirine bağlı değil, ama yabancı kalmaya mahkum olanlar gibi tamamen kopuk da değil.

Onlar tamamen başka bir şey. Kendi seçtikleri bir bağ. Ölüm,

adının ima ettiği gibi hareketsiz büyür.

Onu ürküten ruhlarının birbirine karışması değildir - hayır, bu kavrama oldukça aşinadır. Bu iki ölümlünün birbirleri için daha yanlış olamayacağına karar verir. Çünkü Ölüm ruhların iç içe geçmesine tanıklık etmiştir. Bu kadar kutsal bir şey olamazdı.

Bu nedenle Ölüm, bu kararsız ruhlara ne olacağını görmeye karar verir. Onların talihsiz eşleşmesine neredeyse gülecekti. Kaderin onları bir araya getirirken kesinlikle bir mizah anlayışı vardır.

Başka hiçbir şey olmasa bile, bu şüphesiz eğlenceli olacak.

Ölüm iç çekerek yerine oturduğunda Blair, "... seni uykunda boğarım," diye tehdit ediyordu. Görünüşe göre Tele, öfkeli de olsa kralın emirlerine boyun eğmiş.

Lenny gülümsüyor ve bu etkileyici bir şekilde tüm duygulardan arınmış. "Bu bir nezaket olurdu, yani bunu gerçekten yapmayacaksın."

Ölüm avuçlarına yaslanmış, onların atışmalarını izliyor.

Eğer gerçekten birbirleri için yaratılmış olanlar ruhlarının kaderde iç içe geçmesinden sağ çıkamadıysa, diye düşünüyor acı bir şekilde, bu ikisi kesinlikle birbirlerini parçalayacaklardır.

O kalpsiz değil, Ölüm.

Tam olarak değil.
Kırık org artık atmıyor.

BÖLÜM 3

Kitt

Gözlerin onun düzgün el yazısını yüzüncü kez takip ediyor.

Babamın son vedasını ezberledim ve içindeki gerçek benimle alay ediyor. Gözlerimi kapattığımda cümleleri görüyorum, dilimde hecelerin tadını alıyorum.

Yorgun bakışlarım mürekkepli sayfadan aşağı, o sarsıcı sırra doğru kayıyor.

> *Ilya'nın kralı olarak, artık onun sırlarını koruyorsun. Ve tıpkı babamın benim için yaptığı gibi, ben de 'u gerçeğin ardında bırakıyorum. Bize güçlerimizi veren Veba tesadüf değildi. Krallığımızı güçlendirmek için yaratılmıştı ve tam da bunu yaptı, ama Favian Azer'in istediği şekilde değil.*

Dikkatsizce, mektubu bulduğum çekmeceye geri itiyorum.

Ama önümdeki kelimelere ihtiyacım yok. Babamın sesi hâlâ zihnimde yankılanıyor. *"Saray Bilginleri ve Şifacılar dışında kimse bunu bilmiyor ve öyle de kalacak. Bu güç sadece Ilya'ya ait. Bir daha asla zayıf bir krallık olmayacağız. Ve eğer bizi geri kalan Ordinaryüslerden kurtaramazsam, işime benim yerime siz devam edeceksiniz. Onlar tamamlanmamış Veba'nın bir kusuru, yok edilmesi gereken bir hastalık. Mirasımızdan arınmış olarak."*

Babamın talebine yüzüncü kez başımı sallıyorum.

Sahip olduğumuz güç ne kadar da boşa harcanmış. Babamın harika bir şey yaptığına inanarak geçirdiğim onca yıl boşa gitti - sürekli onaylanmamaya değecek bir şey.

Parmaklarımı yontulmuş masaya vuruyorum, kalbim zamanla çarpıyor.

En önemli planı bu muydu? Korkunç Edric Azer'in tasarlayabileceği tek şey Ilya'yı sinmiş birkaç Ordinaryüs'ten kurtarmak mıydı?

Çalışma odasının kapısının çalınması artan tedirginliğimi yatıştırıyor. Boğazımı temizledim. "İçeri gel."

Bilginler ciddiyetle çalışma odama giriyor, onların alayını aynı derecede acımasız bir şifacı grubu takip ediyor. Masamın etrafını bir anda sarıyorlar, bazıları parşömen karıştırırken diğerleri uğursuz bitkilerden oluşan çeşitli şişeleri hazırlıyorlar. Tamamen benim suçum olsa da bu günlük pusudan korkuyorum.

Saray baş şifacısı beni "Majesteleri" diyerek selamlıyor.

Çocukluğumuzda Kai'nin ve benim yaralarımızı iyileştiren adamın, Veba'mızın gerçeğini öğrenmekle görevlendirildiğini bilmek çok tuhaf. Yıpranmış Şifacı'ya başımı salladım. "Nasılsın Eli?"

Soğuk parmakları rutin olarak boğazımı dürtmeye başladı. "Sizden hâlâ hiç hoşnut değilim, genç kralım."

Cesaretine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

"Ben yaşlıyım," diyor. "İstediğimi söylemeye iznim var. Aslında bu oldukça hoş."

Diğer Şifacıların belgelemesi için gözlemlerini sıralarken ayağa kalkmamı işaret ediyor. Sonra avuçları sırtımda, aldığım her nefesi hissediyor. Gücünün bir kısmını içime sızdırırken bir karıncalanma hissi omurgamdan yukarı doğru ilerliyor.

On dakika geçiyor ve ben hala Şifacının buz gibi ellerinin altında duruyorum. Tıpkı bir doz Veba yuttuğumdan beri her gün yaptığım gibi.

Eli bana bulanık bir şişe uzatarak, "Bunu iç," diye emrediyor.

Kahverengi sıvıya şüpheyle bakıyorum. "Veba'yı almamamı istemiştin ama bunu... bunu mu içmemi istiyorsun?"

"Bize seni hayatta tutmamızı söyledin." Şifacı kızgınlığını gizleme zahmetine girmiyor. "Bir doz daha Veba'nın bir Elit için ölümcül olabileceğini bildiğin halde, seni kendim yere sermeye fırsat bulamadan onu aldın." Yaşlı adam, şu anda başımda duran taçtan korkmadan yüzüme bir çene sallıyor. "Yani, evet, bu tentürü içeceksin, çünkü gücüm şu anda sana yardım edemez. Herhangi bir şeyin yardım edebileceğinden emin değiliz."

Kısa bir an için, küstah Şifacıyı azarlamam gerekip gerekmediğini düşündüm. Ne de olsa babam da böyle yapardı. Ne kadar hak etmese de saygı beklerdi.

Ama ben babam değilim.

Başımı sallıyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüyorum.

Çok daha büyük olacağım.

Tonik boğazımı yakıyor, o kadar çürümüş ki geri çıkacağından korkuyorum. Bir elimi sandalyemin arkalığına dayıyorum ve şiddetle öksürüyorum. "Vay canına," diye mırıldanıyorum. "Bu... bir şeydi."

"Umalım da bir şey olsun." Eli masanın etrafından dolaşarak bir Şifacının notlarına göz atıyor. "Seninle ne yapacağımıza dair hiçbir fikrimiz yok."

"Biliyorum," diyorum mesafeli bir şekilde. "Risklerin farkındaydım."

O gecenin anıları zihnimde canlanıyor - Şifacılar tehlike hakkında tartışıyor; Bilginler gücümüzü saklamak için yalvarıyor. Babamın mektubunu bulduğumdan ve gücümüzün gerçeğini bilenlerle bir toplantı talep ettiğimden beri, onların yalvarışlarını daha önce defalarca duymuştum. Ama ben kararımı çoktan vermiştim.

Eli'ın sesi kısıldı. "Peki ya yaşarsan? En güçlü Elit mi olacaksın?" Beyaz kaşları birbirine kenetlendi. "Bunu yapamazsın."

"Ben sizin kralınızım," diyorum sertçe. Babamın benden talep ettiği tüm o acımasızlık kelimelerin içine sızıyor. "Hizaya geleceksin ya da ben seni hizaya getireceğim."

Eli uzun bir süre bana bakıyor, belki de benim zayıf ve uysal olduğum zamanları anımsıyor. Sonra yumuşak bir "Emredersiniz Kralım" diyerek diğer Şifacılarla birlikte sıraya giriyor.

"Majesteleri?"

Bakışlarım hâlâ parşömenini karalayan bir Bilgin'e takılıyor. İçimi çekiyorum. "Hayır, herhangi bir belirtim yok."

"Baş ağrısı yok mu?" diye soruyor, son birkaç günü anımsatarak. "Göğsünüzde herhangi bir sıkışma var mı? Öksürük? Hafıza kaybı?"

"Üç gün oldu," diye karşı çıkıyorum. "Kendimi gayet iyi hissediyorum. Şimdi, beni kurcalamanız bittiyse" -masamın üzerine dağılmış belgeleri işaret ediyorum- "yapacak işlerim var."

Başlar, her selamlamayla birlikte odanın içinde sallanıyor. Elitler kümesinin çalışma odamdan çıkmaya başlamasını izliyorum, baş Şifacı geride kalıyor. Sonra Eli dönüyor, yüzünde yenilgi ifadesi var. "Veba sizi bağışlasın, genç kralım."

Sözleri, gidişini izledikten sonra uzun süre havada asılı kaldı. Bana kalan sessizlikte iç çekerek masamın üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başlıyorum.

Omurgamdan aşağı hafif bir ürperti süzülüyor.

Boğazımı temizliyorum ve belli belirsiz pencereyi açık bırakıp bırakmadığımı merak ediyorum. "Yapmak zorunda olduğun bu iş nedir?"

Yumuşak sesten irkiliyorum, sonra da sesin geldiği yabancıdan.

Çatırdayan ocağın yanından bir kadın bana bakıyor, saçları çalınmış bir kor renginde. Gözlerimi kırpıştırıyorum -bir, iki kez- çünkü onun hayal gücümün bir parçası olduğundan eminim. Belki de Veba beni gerçekten etkiliyordur. Elbette hiçbir şey bu kadar muhteşem olamaz.

Yine de orada duruyor, kahverengi gözleri beni olduğum yere mıhlıyor.

Bu hayatımda gördüğüm en güzel kadındı ve tek yapabildiğim "Burada ne arıyorsun?" demek oldu.

Mükemmel yüzündeki sakin ifade hiç değişmiyor. "Hastalıklı merakımı gideriyorum."

"Şifacılardan biri misin?" Başımı sallıyorum. "Sanırım hatırlardım."

"Bilgin olmadığımı nereden çıkardın?"

Soruyu Paedyn'in yapabileceği gibi kurnazca sormuyor ya da Andy'nin hoşuna gittiği gibi kızmış gibi yapmıyor. Hayır, sözleri samimi, ses tonu merakını ele veriyor.

Boğazımı temizleyerek biraz mizah yapmaya çalışıyorum. "Tamamen sıkıcı görünmüyorsun."

"Hmm." Bu bir kahkaha değil, daha ziyade bir gözlem yapan birinin sesi. "Peki ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Oh." Hâlâ tutarlı bir düşünce oluşturmakta zorlanıyorum. "Çoğunlukla kraliyet meseleleri. Ama bazıları... kişisel."

"Bilginler gibi burnumu sokmayacağım," diyor basitçe.

Ellerimi masaya dayayıp hafifçe kıkırdıyorum. "Doğrusu, biriyle konuşmak güzel. Düşüncelerimi sadece yazdığım mektuplarla paylaşıyorum. Bu..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Kafamı böyle boşaltıyorum."

Vücudunu saran siyah giysinin önünde ince parmaklarını bağlıyor. "O mektuplara, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir Veba'yı neden almak istediğini anlattın mı?"

"Hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" Kendime rağmen yine gülüyorum. "Artık hiç bilmediğim kadar çok şey biliyorum. Bilginlerin bir asır önce ordumuzu istilalara karşı güçlendirmek için onu nasıl yarattıklarını biliyorum. Sonra Veba, kazara ya da değil, Ilya üzerinden yayıldı." Parmaklarım etrafa saçılmış parşömenlere vuruyor. "Bu, krallığın bildiğinden çok daha fazlası. Trajediyi düşünmek istemiyorlar, sadece bize kazandırdıklarını."

Sertçe hıçkırıyor ve çıkan ses hafifçe bir kahkahayı andırıyor. "Sana böyle mi söylediler?"

"Bana başka ne söyleyebilirler ki?" Yavaşça girişimde bulunuyorum.

"Belki de o büyük Bilginler yüz yıl önce bu *Veba*'yı nasıl yarattılar."

Sesim ciddi bir şeye dönüşüyor. Dirseklerime yaslanıp masanın üzerinden ona bakıyorum. "Şifacı arkadaşlarının bilmediği bir şey mi biliyorsun?"

"Erkeklerden daha fazlasını bilmek zor değil."

Sesindeki mizah yoksunluğu beni gülümsetiyor. "Kadın Şifacılar da var. Siz bunun kanıtısınız."

Stoik yüz hatları ani bir duyguyla irkilmiş gibi görünüyor. Sonra hafifçe başını sallıyor.

Bu kadında garip bir şekilde ilgi çekici bir şey var. Sesi donuk ama yine de nefesine değecek sözcükler söylemekten çekinmiyor gibi görünüyor. "Ayrıntıları sormayı düşünmedim," diye itiraf ediyorum sonunda. "Eminim her şey benim anlayamayacağım kadar karmaşıktır."

"Hmm." İşte yine o neredeyse gülüş. "Eminim öyledir."

Sözleri aramızdaki boşluğa doğru sürükleniyor, sonra kabaran bir sessizlik onları yutuyor. Çalışma odamın karşısında, saçma bir şekilde kıpırdamadan ama yine de rahatlamış bir şekilde dururken, ateş ışığı kumral saçlarına vuruyor.

"Mektupları söyledim."

Neden söylediğimden emin değilim, ama yumuşak kelimeler aniden ağzımdan dökülüyor.

Yabancı hiçbir şey söylemiyor ama o derin kahverengi gözler merakını dile getiriyor.

"Mektuplara Veba'yı neden aldığımı anlattım," diye açıklıyorum. "Mükemmelleştirilmiş bir dozun bana getirilmesini emrettim çünkü Elitlerin soyunu tükenmekten kurtarmam gerekiyor. Gücümüz zaman içinde azaldı ve ateşler her yıl bizi öldürmeyi başarıyor, bunun sebebinin Veba'nın salınmaya hazır olmaması olduğunu biliyorum. Ama Bilginler bir asır önce yayılmış olanı yeniden keşfettiler."

Yüzüne bir eğlence gölgesi düşüyor.

"Bu yüzden bir doz daha alan bir Seçkin'e ne olacağını görüyorum," diye devam ediyorum. "O zaman her krallığı Veba ile güçlendireceğim."

Bir an için bunu düşünüyor. "Ama bir teoriyi test etmek için hayatını riske atan Elit olmanıza gerek yoktu."

"Ben kralım," diyorum basitçe. "Bunlar benim krallık için planlarım. Sadece Veba'yı almam doğruydu."

"Hmm."

Kaşlarımı kuşkuyla kaldırıyorum. "Ne?"

Omuzları düşmeden önce hafifçe kalktı. Onda gördüğüm ilk hareket bu. "Yalan söyleyecek bir tipe benzemiyorsun."

"Oh," diye kıkırdıyorum, "yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence niyetin tamamen bencilce değildi," diye karşı çıkıyor.

"Peki." Kelimeleri tükürmeden önce gururumu yutuyorum. "Babam her zaman zayıf olduğumu düşünürdü. Bunu bana her gün söylerdi. Belki de bir parçam, ondan çok daha güçlü olabilmek için bir doz daha almak istiyordu." Onun sarsılmaz bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Tıpkı benim çok daha büyük olmak istediğim gibi."

Koyu renk gözleri üzerimde geziniyor. "Hmm. Bu Veba'dan diğer krallıklara da bulaştıracak kadar var mı?"

"Fazla bir şey gerekmiyor," diye teminat veriyorum. "Seyreltilmemiş halde elimizde yaklaşık bir şişe koyu renkli sıvı var. Ama dozaj yüzyıl boyunca mükemmelleştirildi. Sadece birkaç damlaya ya da maddeyle kaplanmış bir nesneye ihtiyacınız var."

Hiç duraksamıyor. "Peki umduğun gibi bu Elit şehirlere hükmedecek kadar yaşayamadığında ne olacak?"

"Ne zaman?" Sıkı sıkı gülüyorum. "En azından bana hayatta kalmak için bir şans ver."

"Bir şansın vardı," diyor yabancı açıkça. "Aslında uzun bir yaşam için bir şans. Ama sen güç ihtimalini seçtin."

Ona başımı sallıyorum. "Sen kesinlikle bir Şifacısın. Tıpkı diğerleri gibi konuşuyorsun." Sırf kendime yapacak bir şey vermek için parmaklarım masamın üzerinde biriken kâğıtlarla uğraşıyor. "Ama kendimi farklı hissediyorum. Ben 1n *olacağım*. Bundan eminim."

"Doğuştan Seçkin olan hiç kimse bu Veba'ya yakalanmadı. Ve sana karşı nazik olmayacak, bir daha olmayacak." Başını bana doğru eğdi. Yüzündeki şaşkın ifade, o sakin yüz hatlarının şimdiye kadar izin verdiği en büyük duygu. "Kaderinle nasıl karşılaşacağın bir sır olacak. Benim için bile."

Başımı geriye doğru eğiyorum. "Oldukça hastalıklısın, değil mi?"

Gözleri bir anlık bir eğlenceyle parlıyor. "Hiçbir fikrin yok."

"Senin adın ne?" Uzun zamandır dilimin ucunda duran bu soru dilimden dökülüveriyor.

Kapıya doğru ilerliyor, görünüşe göre bana bir cevap vermek için çabalıyor. Sonra, sessiz ve tereddütlü bir şekilde, yabancı kendini

gösteriyor. "Mara."

BÖLÜM 4

Mara

İmparatorluk artık Blair'in odasının köşesine sürgün edildi.

Üzerinde durması için cömertçe üç ayak Aoor verilen Lenny duvara yaslanmış, etrafına yığdığı mobilya barikatının üzerinden görevine bakıyor. Bir masa devasa bir sandığın ağırlığı altında sallanırken, bir şifonyer kitaplarla dolu bir makyaj masasının üzerine yığılıyor. Görünüşe göre tek gereken bir düşünceydi ve oda Tele'nin bir kafes oluşturma emrine itaat etti.

Ölüm tüm bu dramatikliği oldukça seviyor. Ruhları Mors'a teslim etme yükümlülüğünün (ebedi bir mesleğin zevkleri) ortasında, Mara zamanının çoğunu bu nankör ruh çiftini takip ederek geçirdi. Başlangıçta onu Mors'tan ikna eden kral olsa da, bu iki didişen varlık Ilya'yı daha da katlanılabilir hale getirmeyi başardı.

Ölüm odanın etrafında dönüyor, pelerini Aoorboards boyunca kayarken bir gülümseme dudaklarını tehdit ediyor.

Birbirlerine mahkûmlar.

"Bütün gün kapını koruduktan sonra bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Lenny onuncu kez, uzanmakta olan Blair'in dikkatini çekmeye çalışıyor. Dirseğini dayamış ve hiç rahatsız olmadan, o anda mahkûmunu sıkıştırmayan tek mobilya parçasının üzerinde kitabının sayfalarını karıştırıyor. Yayvan yatak erik rengi bir yorganla örtülü ve yastıklarla dolu (oldukça yumuşak-ölüm kareli). Lenny'nin bu sabah ona eşlik etmesinden bu yana Blair'in neden yatağın pelüş kucağından kalkmadığı anlaşılabilir.

Ancak Mara dinlenmeyi kabul edemez - gerçi ölüler için böyle bir şey gerekli değildir. Merakını yaşayan üç ruhun yanı sıra sayısız ölünün koleksiyonu arasında hokkabazlık yapmak şüphesiz zorlu bir iştir. O bıraktı

eğitim bahçesinde didişmeye mahkum insanlar (bakın, Ölüm bazen birisinin mahremiyetine saygı duyabilir) sonunda kralla tanışmak için.

O zamandan beri konuşmalarını ve kralın yeşil bakışlarının nasıl samimiyetle kırıştığını düşünmeden edemiyor ama Mara böyle bir saçmalığı asla kabul etmez. Kral belli ki anlamadığı bu *Veba*'dan bir doz almış umutlu bir aptal -tehlikeli bir şekilde öyle-. Ham gücün mükemmelleştirilmiş bir kısmı diye bir şey yoktur. Bu kadar korkunç hiçbir şey kontrol edilemez. Ölüm bunu ilk elden biliyor.

O ölecek. Ve Ölüm onun ruhunu Mors'a teslim edecek.

Kararlıdır, artık bunların hiçbirini düşünmez. Ne kralın nafile yaşama azmini ne de Mara'nın adını hatırlamakta zorlanmasını. Böyle bir mahremiyeti dile getirmeye ihtiyaç duymayalı bir ömür olmuştu. Ama Ölüm bunu krala bir veda hediyesi olarak yaptı. Bunu söylemek için çok uzun süre yanında olamayacak ama son kez söylediğinde Mara orada olacak. Onun son nefesine ve aradaki her nefese tanıklık etmek istiyor. Ne yazık ki genç adama duyduğu ilgi daha da artmıştır.

Belki de Ölüm, bu üç ruhu kısa bir süre için de olsa gözlemlerken Ilya'yı tekrar eve çağıracaktır.

"Pekâlâ, bu kadar." Lenny duvarı itti, öne doğru adım attı ve sahip olduğu son bir metrelik alanı da doldurdu. "Çalışmalarını gözden geçiriyorum."

Bu, Mara'yı daha da yaklaştıran cazip bir çaba. Barikatın üzerinden eğilip İmparator'un bir masa çekmecesini açmasını ve içindeki dağınıklığa bakmasını izliyor. Ölüm, vızıltılı bir tereddütle Hiper'e yaklaşıyor (bu bir tutam gücün ne anlama geldiğini hâlâ anlayabilmiş değil). Ölüm bir kez daha onun varlığını fark etmedi, bu yüzden Mara aynı anda hem onun dikkatini çekme ihtimalini bekliyor hem de buna karşı çıkıyor.

"Tamam, belli ki organizasyon sana göre değil," diye mırıldandı Lenny. "Nezaket de öyle. Ya da esir almaktan kaçınmak."

Çeşitli yazı gereçleri ve kâğıt parçalarından oluşan dağınıklığı karıştırıyor, ta ki-

"Hey, eğlenceli bir şeyin olduğunu sanmıyordum," diye güvensizlikle hıçkırdıktan sonra çekmeceden mor bir top çıkarır. Önce küçük Aoor'un üzerinde zıplatıyor.

itaatkâr bir şekilde eline geri dönmesini izledi. "Bu çok fazla sevinç uyandırıyor, sizin olması mümkün değil. Bunu buraya son mahkûmunuz mu koydu?"

Ölüm bu İmparatorluğu komik bulabilir.

Yeni oyuncağını bir kez daha zıplattı. "Veba, moru seviyorsun, değil mi-?" Bu sefer top yüzüne doğru geliyor.

Burnuna çarpınca Lenny küfrediyor. Sonra top, Blair'in bekleyen avucunun içine çağrılmış olarak varlığını hemen belli ediyor. Hafif bir dudak bükmeyle başını kaldırıyor, lila rengi saçları omzunun üzerinden kayıyor. "Konuşmaya devam et, zencefilli şeker. Köşen daha da küçülecek."

(Ölüm bu kadına hayranlık mı duyuyor yoksa ondan hiç hoşlanmıyor mu karar veremiyor. Gerçi söz konusu insanlar olduğunda bu yaygın bir çıkmazdır).

Blair zihniyle onu İmparator'a doğru iterken mobilyalar ahşap Aoor'a sürtünüyor. Ölüm sıkılaşan barikatın üzerinden eğilerek ayaklarının dibindeki çantanın artık ayakta kalan alanın yarısını kapladığını fark ediyor. Lenny yenilgiyle başını duvara yasladı. "Buraya sadece uyku düzenlemelerimizi konuşmak için geldim ve sen-"

Blair kendini beğenmiş bir şekilde, "Bir çözüm sağladım," diyor. "Orada uyuyabilirsin."

Mara İmparator için üzülebilir. Çaresizce güler. "Burada mı uyuyacaksın? Üç - pardon - şimdi iki buçuk fitlik Aoor'da mı?"

Tele kitabını kapadı. Görünüşe göre bir başkasının sıkıntısını rahatsız edici buluyor. Ölüm bu duyguyu bilir. "Her zaman gidip kendi odanızda uyuyabilirsiniz, İmparatorluk. Seni burada tutmayacağım."

Tehlikeli bariyeri işaret ediyor. "Öyle sayılırsın."

Blair, "Akıllı olmaya çalışma, zencefilli şeker," dedi. "Bunu yapabilecek kapasitede değilsin."

Lenny iç çekerek kollarını şifonyere dayar. Ölüm de aynısını yapıyor. Bu hareket oldukça insani geliyor ama yine de uzuvlarını yeniden düzenlemek istemiyor.

"Bak," diye homurdanıyor İmparator, "bunu konuşmuştuk. Kral bana seni her zaman korumamı emretti, yani bu odada seninle uyumak da buna dahil. İmparatorların odasında olmayı tercih ederim." İyi bir ölçü için, ciddi bir "Güven bana." ile vurgular.

Ama artık çok geçtir. Blair onu bir kez daha mutlulukla görmezden gelmeye başlamıştır bile. Evet, bu ikisiyle asla sıkıcı bir an olmaz.

Lenny ona küfürler mırıldanarak masanın çekmecesini bir kez daha karıştırmaya başlar. Buruşuk bir parşömen parçası ve kırık bir odun kömürü dağınıklıktan çabucak toplanır ve şifonyerin üzerine yerleştirilir. Mara duruşunu ayarlayarak kenara çekiliyor. İmparator ona aldırış etmez.

(Bu onu hayal kırıklığına uğratır. Nedeninden tam olarak emin değildir.)

Lenny sararmış kâğıdın üzerine aceleyle bir mesaj karaladıktan sonra onu kaba bir planör şeklinde katlar. Ölüm onun yarattığına sağlıklı bir şüphecilikle bakar. Sonra bir gözünü kapatarak, notu Ay'a bırakmadan önce Blair'in yüzüne nişan alır.

Kâğıdın katlanmış ucu alnına geldiğinde neredeyse homurdanıyor. "Mobilya yığınının *altına* gömülmek ister misin?"

Lenny, "En azından önce notu oku," diyor.

Ölüm yatağa doğru ilerler, parşömeni bir hıçkırıkla açarken Blair'in omzunun arkasında durur.

> S\ee me
> Ayaklarım uyuşuyor.
> Çörekleri geri getireceğim.

Mara ilginç bir taktik olduğunu düşünüyor.

Blair sadece nota bakar, etkilenmemiştir. "Bu senin büyük oPer'in miydi?"

"Yapışkan çörekler çok talep görüyor."

"Öyle olmamalı." Tele Tiran elindeki kâğıdı ufalıyor. "En iyi ihtimalle vasattırlar."

"Pardon?" Lenny inanamayarak scoPs yaptı. "Vasat mı? Kalbinde gerçekten hiç neşe yok, değil mi?"

Güzel bir soru soruyor. Ölüm Blair'e bakar, onun cevabını bekler. "İyi."

Mobilyalar yer değiştiriyor, geri çekilirken Aoor'a sürtünüyor. Kalabalık köşeden açık bir yol kendini gösteriyor, ancak Mara ve İmparatorluk 1 onun ani uyumunu şaşırtıcı buluyor. "İyi, ne? Gitmeme izin mi veriyorsun?" Lenny kuşkuyla bakıyor.

Tele ona burun kıvırır. "Git bana vasat olmayan yapışkan çörekler bul."

"Oh, Gail'inki hiç de öyle değil."

"Buna ben karar vereceğim." Blair keskin köpek dişlerini göstererek sırıtıyor. "Şimdi kışt." Lenny nihayet odadan çıkmadan önce bir süre daha sözlü olarak tartışırlar,

Kapıyı arkadan kilitliyor. Ölüm onu takip ediyor, can sıkıntısı bunun eğlenceli bir deneyim olduğunu gösteren bir pusula. Koridorlar koşuşturan hizmetkârlarla doludur ve bol miktarda nişastalı İmparatorluk mensubu sıralanmıştır. Lenny onların huzurunda hafifçe doğrulur. Mara'ya öyle geliyor ki saraydaki konumundan oldukça hoşlanıyor, belki de bu ona kendini güçlü hissettirdiği içindir. Ve güç tam da Blair'in onda eksik olduğunu ima ettiği şeydi.

Tabii ki bu sadece Ölüm'ün bir gözlemi. Yine de nadiren yanıldığı için kendisiyle gurur duyuyor. Ölüyken hiçbir şeyi gizleyemezsiniz ve böyle bir durumun annesi, yaşayanların içini görme konusunda oldukça iyi yetişmiştir.

Mara, dandik mutfağa adım attığında, bir daha asla ziyaret etmemesi gerektiğini fark eder. Kalabalık ve sıcaktır ve zaten ölmüş olmasaydı, ölüyormuş gibi hissedebilirdi.

Hava da dahil olmak üzere her şey yapış yapış. Ölüm yapışkanlık yapmaz.

Lenny'nin Gail'i ziyareti çok kısa sürer, ancak Gail çok istediği bir çift yapışkan çöreği vermekte tereddüt eder. Ancak Blair Archer'ın (tam adı biraz şüpheli bir şekilde araştırılınca ortaya çıktı) talebini duyan aşçı, Aour lekeli yanaklarının altında pembeler açan bir kahkaha atar. Gail, "Bunları sevmeyecek tatlım," diye bilgi veriyor. "Baharat eşleştirmemle ilgili bir şey."

Bu Lenny için pek bir şey ifade etmiyor gibi görünüyor - ne de olsa o bir erkek. Sırf spor olsun diye düşünmenin mutluluk verici yeteneğinden yoksundurlar. Ama her şeyde bir anlam arayan bir kadın olan Death, Tele'nin bu aşçıyla ne gibi bir bağlantısı olduğunu merak eder.

Merhametli bir hizmetli sürüsü Lenny'yi avuçları parlayan hamurla dolu bir şekilde koridora iter. Kafesine geri dönüş yolculuğu suçsuz bir şekilde nankörce. İmparator'un hızlı adımlarının gerisinde kalan Ölüm, her koridoru süsleyen pencere duvarının ötesinde Ilya'yı kaplayan yıldızlı gökyüzüne bakıyor. Bu krallıktaki ilk günü sona ermek üzeredir.

Döndükleri kilitli kapının önünde ayağını yere vuran Mara, refakatçisinin üniformasının ceplerinden birindeki anahtarı umutsuzca bulmaya çalışmasını izliyor. Neyse ki Lenny yontulmuş demiri nişastalı cebinden çıkarıp

Ölüm'ün gözü seğirmeye başlamadan önce kon1nes. Onun tedirginliğini gösteren fiziksel bir işaretin ardından iyi bir şey gelmez.

"Tamam, bunu yemeni izleyeceğim, çünkü bu kadar lezzetli bir şeyin tadına bakıp da bana kaşlarını çatmana imkân yok-"

İmparator odaya girer ve boş yatağa boş boş bakar. Hmm.

Ölüm kollarını kavuşturur.

Bu kesinlikle beklenmedik bir gelişme.

Lenny'nin gözleri çılgınca etrafta geziniyor, her mobilya parçasını yerli yerine yerleştiriyordu. Sandık, şifonyer, çalışma masası, makyaj masası -şimdi kendi duvarlarını kucaklıyorlar. Taş şömine, iki örtülü duvar halısıyla çerçevelenmiş, buruşuk yatağın karşısında duruyor.

"Blair?" diye boş yere sesleniyor İmparator.

Küçümseyici bir yanıtla karşılaşmaz. Tele

gitmiştir.

Ölüm'ün sakinliği de yok olmuştur.

Gülümsüyor.

BÖLÜM 5

Mara

Ölümün acelesi yoktur.

Bu, yaşayanların kavramakta zorlandığı bir kavramdır. Hayır, Mara ruhları takip edip ölümlerini beklemiyor. Aslında yavaş anlardan oldukça hoşlanıyor.

Ilya'nın kenar mahallelerinde dolaşmak Ölüm'e düşünmek için bolca zaman sağlıyor. Kaleden çıkarken çok sinirli olan Lenny'ye eşlik etti ve uzun yolu onunla birlikte yürüdü. Elbette Mara gezegenler arasında dolaşabilir ve istediği herhangi bir ruhun yanında (onların haberi olmadan) belirebilir, ama bu gece değil. Bu gece kendisiyle vakit geçirecek.

Ölüm, İmparator'un uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışmaktan yorulduğunda, varoşlarda dolaşmak için onu terk etti. Şimdi yıkık dökük binaların arasında dolanıyor, bulanık su birikintilerinden kaçmak için pelerininin eteklerini kaldırıyor. Saatin geç olmasına rağmen, Loot gölgelerin içinde canlı kalmaya devam ediyor. Kendini Elit ilan eden bu insanlar, ay ışığında güneşlenmekten memnun bir şekilde pazar sokağına dağılmış durumda. Kümeler halinde sohbet ediyor ve yıldızlı gökyüzünün altında kâğıt oynuyorlar.

Görünüşe göre bazı şeyler hiç değişmiyor.

(Eğer bu diyarda sadece bir gölgeden fazlası olsaydı, kendini bir sonraki elin içine atabilirdi. Mara, Ilya'nın kumar oyunlarına yabancı değil).

Yakındaki bir sokaktan dikkatle kaçınan Mara (bazı anıların gömülü kalması en iyisidir), Loot'ta yavaşça gezinmeye devam eder. Burada bulaşıcı bir özgürlük havası var, sanki insan Ilya'nın gece göğünün altında her şey olabilirmiş gibi. Hatta belki de canlı.

"... mor saçlı bir kadın gördünüz mü? Muhtemelen yüzünde şirret bir ifade vardı?"

Ölüm bu sesi tanıyor. Yakınlardaki bir sokaktan sürüklenmekte ve sürekli olarak "küçümseyici" ifadesini içeren betimlemeler yapmaktadır. Mara İmparatorluğu fark eder-

Üniforması ay ışığında bir fener gibi parlıyor; az önce sorguladığı gözleri kamaşmış insan kümesinden uzaklaşıyor.

Lenny bir köşeyi döner. Ölüm şeklindeki gölgesi onu takip eder.

Onu yakından izler, aniden durup başını eğişine dikkat eder. Sanki bir şey dinliyormuş gibi görünüyor. Bir kez daha, bu kez oldukça kararlı bir şekilde yola koyulduğunda, Mara kayıp Tele'nin tam da Lenny'nin belirlediği yerde olduğunu görünce büyülenir.

Evet, bu Hyper çok ilgi çekici.

Blair sırtını isli bir duvara dayamış, ta ki İmparatorluk "Yani yapışkan çöreklerden nefret etmek sadece bir dikkat dağıtma aracıydı, öyle mi?" diyene kadar.

"Vebalar!" Blair onun aniden ortaya çıkışı karşısında ne komik bir küfür savurur. Death bunu kişisel olarak mı algılaması gerektiğini merak ediyor. Sonra, etkileyici bir şekilde, Tele bir an sonra öfkelendi. "Beni nasıl buldun?"

Ölüm bunu kendisi de merak ediyordu. Lenny'nin görevinin artık kalede olmadığını nasıl bildiğinden bile tam olarak emin değildir. Ama Mara endişelenmez; yakında öğrenecektir.

Lenny kollarını kavuşturarak, "Yapışkan çöreklerden hoşlanmamanın sadece benden kurtulmak için kullandığın bir taktik olduğunu bilmem gerekiyor," diye karşılık veriyor.

Bu yapışkan çörekler de neyin nesi? Ölüm'ün zamanında olmadığı kesin, ama kendini biraz dışlanmış hissetmeye başlıyor.

"Şey, öyle değildi," diye ısırıyor Blair. "Aslına bakarsan, onlara duyduğum tiksinti sana duyduğum nefretten daha fazla."

Ay ışığı İmparator'un yüzündeki etkilenmemiş ifadeyi ortaya çıkarıyor. "Bu biraz dramatik. Senin için bile."

"Git buradan, zencefilli şeker," diyor Blair. "Sana izin verme konusunda fikrimi değiştirmeden önce."

Lenny onun tehdidini hemen görmezden gelir. "Nasıl kaçtın?"

Alaycı bir kahkaha. "Önemli değil. Bana *teşekkür etmelisin*. Artık bir İmparator olarak üzücü, küçük hayatına geri dönebilir ve beni koruyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin."

Mara duvara yaslanıp rahatına bakıyor. Gösteri başlamak üzeredir.

Lenny yüzündeki maskeyi çekerek altındaki kafa karışıklığını ortaya çıkarır. "Takip etmiyorum."

"Kimse için şok edici değil."

Hiç istifini bozmadan devam eder. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" "Ilya dışında her yere," diye sertçe karşılık veriyor Blair.

Oh, bu Ölüm'ün umduğundan da iyi.

Lenny başını sallar. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" Gölgeli gecekondu mahallesine hayranlık uyandıran bir bakış atıyor. "Rahat hayatından kaçmak mı istiyorsun? Sokaklarda yaşamak için mi?"

"Hayır, Tando'da yaşamak istiyorum," diye ağzından kaçırıyor. Blair kaygan kelimelerin saldırısına karşı koyamıyor gibi görünüyor. "Ben buradan gidiyorum. Ve bunu yapmak için Scorch'ları geçmem gerekse bile umurumda değil."

Ölüm, bu bakımlı kızın böylesi bir vahşetten sağ çıkabileceğini hayal bile edemez. Kumlu mezardan çok daha fazla ruh topladı bile, her biri daha iyi bir hayat için çabalayan aptallar. Ama kader umudun yüzüne güler.

"Scorches?" İmparator neredeyse gülüyor. "Paedyn onu geçerken zar zor hayatta kaldı-"

"Oh, evet," diye alay ediyor Tele. "Çünkü Sıradanlık gücün zirvesidir."

"Blair, bir saniye beni dinle!"

Mara göz kırpıyor. Görünüşe göre Gingersnap... yani, kopmuş.

Derin bir iç çeker. "Bunu konuşalım, tamam mı? Neden Ilya'dan ayrılmak istiyorsun? Odana hapsolduğun tek bir günü saymazsak, yaşadığın hayat oldukça iyi."

Blair bir tutam lila rengi saçını omzunun arkasına attı. "Tabii ki böyle düşünürsün."

"Ben burada büyüdüm." İmparator harabeye dönmüş şehri işaret ediyor, yüz ifadesi alışılmadık derecede sert. "Bu varoşlarda. Yani, evet. Hayatının oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim."

Blair bunu düşünüyor. Küçümseyen bakışı hiç değişmez. "Peki. Gerekçelerimi bilmene gerek yok. Sadece buradan gitmek istiyorum." Kahverengi bakışları daha da koyulaşıyor. "Ve sen de yoluma çıkıyorsun."

Ölüm onun neyden kaçmak istediğini merak ediyor. Şüphesiz trajik bir şekilde insani bir şey, toplum önünde utanç verici bir durum ya da bir türlü geçmeyen bir leke gibi. Ancak bu hicivli düşünce, bu ruh için doğru gelmediğinden çabucak geçer.

Her zamanki gibi tetikte olan Mara, Bayan Archer'da göründüğünden daha fazlası olduğuna inanmaya başlar. Belki de sert dış görünüşü, daha önce birçok kez incinmiş olmasının bir ürünüdür. Ölüm sert kadınlara sempati duyabilir, hayat onları böyle olmaya zorlamıştır.

Lenny bıkkın bir kahkaha atarak, "Öylece kaçmana izin veremem," diyor. "Kral bana çok kızar. Babandan bahsetmiyorum bile-"

"Çoğu kişiden daha iyi anlayacaktır," diye düşünüyor Blair.

Dramatik bir kızgınlık gösterisiyle burnunun kenarını sıkan İmparator şöyle mırıldanıyor: "Fark etmez. Kaleden elini kolunu sallayarak çıkmana izin verirsem bir İmparator olarak konumumu kaybedebilirim."

Mara iyi bir noktaya değindiğini düşünüyor.

"Öncelikle"-Tele Lenny'nin yüzüne bir yumruk kaldırır-"bana herhangi bir şekilde yardım ediyormuşsun gibi davranmayalım. İkincisi"-bir başka yumruk-"sen bir Hyper'sın. Paedyn ve benim aramda bir buPer. Herkes *beni* idare edemeyeceğini biliyor."

Bu durum İmparator'un pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyor. Bir kez daha, onun gücü ve

yetenekleri sorgulanmaya başlandı. "Kral benden seni kalede tutmamı bekliyor," diyor dişlerinin arasından.

"Yani başka bir iş."

İmparator inanmayarak başını salladığında ay, İmparator'un sarı buklelerinde dans ediyor. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Bazılarımız sahip olduklarımız için gerçekten çalışmak zorunda kalıyor." Tele'ye biraz daha yaklaşıyor. "Bana rahat bir hayat ya da gülünç derecede güçlü bir yetenek verilmedi. Buraya kendi başıma geldim."

Lenny, Ölüm'e mantıklı geliyor. Dürüst ve kendi başına bir şeyler yapmaya kararlı. Mara'nın tercih ettiği insan tipi budur; süslerin arkasına saklanmayan biri. Bu İmparatorluk cesurca çıplak.

"Burada mı?" Blair scoPs. "En büyük hayalin tembel bir muhafız olmak mıydı?"

"Evet, çünkü yeteneğime rağmen saygı görmek istiyorum," diye karşı çıkıyor Lenny o hayranlık uyandıran samimiyetiyle. "İmparatorluk olmanın sizin için bir şey ifade etmediğini biliyorum ama benim için her şey." Kırılganlık her kelimeye sızıyor ve bu tek başına

Güçlü. "Ve eğer kaçarsan, bu sadece herkesin benim hakkımda zaten düşündüğü şeyi, yani benim de zayıf bir Hyper olduğumu kanıtlar."

Mara başını ona doğru eğiyor. Böyle bir savunmasızlığın ne kadar büyük bir güç gerektirdiğinin farkında olmaması biraz ironik aslında.

Lenny derin bir nefes alıyor. Blair hiç kıpırdamadan durur.

Birkaç saniye geçer. Ölüm eğilir.

"Beni durduramazsın, zencefilli şeker."

İmparator ellerini birbirine kenetler. "İyi o zaman. O zaman bunu benim yöntemimle yapacağız."

Blair bunu komik bulur. "Affedersiniz?"

"OP'yi öylece alamazsın," diye açıklıyor Lenny. "Kendim için inşa ettiğim her şeyi mahvedeceksin. Birilerinin -bu ister ailen ister kral olsun
-Her zaman seni arıyor olacağım." Sonraki sözleri Tele'de bir şüphe uyandırdı. "Umutsuzca kaçmak istediğin şeyden asla tam anlamıyla özgür olamayacaksın."

Blair hiçbir şey söylemiyor. Küçümseyici bir açıklama yapmaması İmparator'u daha da cesaretlendirir. "Seni ortadan kaldırmak için daha iyi bir yol bulmalıyız. Bulunmaktan korkmadan hayatını istediğin gibi yaşayabilmeni sağlamalıyız." Ona şüpheci bir bakış atmak için duraklıyor. "İstediğinin bu olduğunu varsayıyorum."

"Öyle."

Ölüm, Tele'nin cevabının biraz fazla hevesli göründüğünü düşünüyor.

Blair bunu kendisi de fark etmiş gibi, tembel bir yuhalama ekliyor. "Peki bu planı sen mi yapacaksın?"

Lenny elini asi saçlarında gezdirir. Mara, her daim inatçı bir tavırla, saçların kesilmesi gerektiği sonucuna varır. "Eğer bu, uğruna çok çalıştığım her şeyi kaybetmeyeceğim anlamına geliyorsa, evet, çok iyi bir plan yaparım."

"Bundan şüpheliyim," diye alay ediyor Blair. "Ama sana bir hafta veriyorum. Kaçınılmaz olarak başarısız olduğunda, ben ortadan kaybolacağım."

Blair'in yanından geçip gider. Blair onu saygıdeğer bir mesafeden takip ediyor. Yine de bir şekilde kaleye kadar tartışmayı başarırlar.

Tele zihnini kullanarak Hiper'i defalarca çakıl taşlarıyla döverken, Ölüm uzaktan izliyor, yaşayanların varsaymaya cüret ettiği gibi gölgelerde gizleniyor.

Bu iki varlık ne kadar da umutsuz.

Ama yine de ruhları buluşmak için çabalıyor.

Mara sessiz şatoda gezinirken bu saçmalığı düşünür. Şaşkın çifti odalarına kadar didişmeleri için bırakan Ölüm, gölgeli koridorlarda huzur içinde dolaşmaya devam eder. Saat oldukça geçtir ve her hizmetkâr başını koyacak bir yastık bulmuştur. Yine de mürekkepli koridorlar uyuklayan İmparatorluk askerlerinin sesleriyle yankılanmakta, horultuları pencere camlarını iyice tıkırdatmaktadır.

Ölüm ne aradığından tam olarak emin değil. Heyecan verici bir şey çok hoşuna giderdi. Mara dışarıdan pek öyle görünmese de (hatırlanacağı üzere, dışavurumcu biri değildir), beklenmedik şeylerden büyük keyif alır. Yine de onu şaşırtan çok az şey vardır.

Kral sanki böyle bir meydan okumayla çağrılmış gibi karanlık bir köşeyi

dönüyor. Hmm.

Görünüşe göre Ölüm haklı. Bu saatte Kitt Azer'e rastlamak kesinlikle şaşkınlığına değiyor.

"Mara," diyor, sesi onun varlığından aynı derecede şaşkın ve memnun çıkıyor.

Yaşayanlar -daha doğrusu ölüme mahkûm olanlar- tarafından kabul

edilmek hâlâ tuhaf.

Kral bir an sonra sorsa Ölüm kendi adını bile unutabilirdi. Böyle bir samimiyet ona yabancı gelmeye başlamıştı. Hizmet ettiği sonsuzluğun bu tarafında hiçbir ruh ona bir vahşetten başka bir şey demeyi umursamadı. Bir canavar.

Mara'nın bakışları bu kralın üzerinde geziniyor. Mara'nın Mors'a sürüklediği diğerlerine benzemiyor; sert ve yıpranmış. Hayır, ay ışığı çok daha fazlası olmaya zorlanmış bir çocuğun yumuşak yüz hatları üzerinde süzülüyor. Sarı saçları başının üzerinde dalgalanıyor, uykunun kalıntılarıyla asi, ancak yeşil bakışları tetikte. Her bir özelliği tuhaf bir şekilde güçlü ama incelikli, benzersiz ama biricik.

Ölüm, alıştırılmış bir Aippancy ile, bu adama bakmanın hiç de korkunç olmadığını itiraf etmelidir. Aslında, bu yüzün bir varyantını daha önce birçok kez görmüştü. Oradaki tanıdıklığın gölgesi, onun çehresini paylaşan bir başkasının anısı, tam da onu Ilya'ya geri çeken şeydi.

"Bu saatte neden uyanıksın?" Mara sakin sakin soruyor. Sesi son birkaç on yıldır çok az kullanılmış, bu yüzden yumuşak sesi zaman zaman onu ürkütüyor. O bile bunun Ölüm'ün tarifine pek uymadığını kabul ediyor.

Kitt gülümsüyor. Bu hareket ona yakışıyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Ölüm dürüstçe cevap verir - yaşayanların muhtemelen şaşırtıcı bulacağı bir başka şey. "Ben uyumam."

Kral bir elini karmakarışık altın sarısı saçlarında gezdirir. "Evet, öyle hissettiriyor, değil mi? Ben de en son ne zaman gece boyunca uyuduğumu hatırlamıyorum."

Mara'nın kastettiği tam olarak bu değildi ama insanların kendi sonuçlarını çıkarmalarını izlemekten hoşlanıyor. Tıpkı Kitt'in bu sabah onu bir Şifacı olarak kabul ederken yaptığı gibi. Aslında bunu bir iltifat olarak görüyor. Bir ömür önce kendisine böyle hitap edilmesini arzulamıştı.

Ölüm, bir ayağı mezarda duran bu adama bakıyor. "Bir kral uyuyamadığında ne yapar?"

"Dolaş," diye iç geçirdi. "Düşün."

"İnsanın zamanını bilinçsizlikten daha iyi kullanması için."

Kitt yumuşak bir kıkırdamayla duvara yaslanıp ayın ıslattığı pencereden dışarı bakıyor. "Şifacı arkadaşların kesinlikle aynı fikirde değil."

"Kendileriyle gerekenden daha fazla zaman geçirmek istemiyorlar." Mara parmaklarını bağlar. "Bu yüzden uyumak için yalvarıyorlar."

Kitt gözlerini Ölüm'e dikiyor. Önyargılı bir şekilde, onun kendisinden oldukça etkilenmiş göründüğünü düşünüyor. "Bu yüzden mi uyanıksın? Kendinle daha fazla vakit geçirmek için mi?"

Mara'nın soğukkanlı ifadesi devam ediyor. "Bir anlamda. Gölgeleri kendim için arıyorum."

Ay eğilip cam bölmelerin arasından bakıyor. "Kim

olduğunu bilmiyor musun, Mara?"

Ölüm onun adını duymaktan hoşlanıyor. Unutmuştu. "Artık

değil," diye cevap veriyor basitçe.

Kitt'in yüzünde tamamen ilk kez görülen birinin ifadesi vardı. "Ve... ve sen bunu gecenin bir yarısı öğrenmeyi mi planlıyorsun?"

"Bizi biz yapan en karanlık yanlarımız değil midir?" Kral gülümsemekten

kendini alamaz. "Belki de sen bir Bilge'sin."

Uzun bir an geçer. Belki bir düzine. Ölümün artık sayacak bir kalp atışı yoktur.

Başını eğen Mara ay ışığı birikintisinden çıkar. Vedalaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır. Bu yüzden vedalaşmayı tamamen reddeder.

Koridorun neredeyse yarısına geldiğinde Kitt'in sesi onu durdurur. "Mara?"

Evet, adını duymaktan oldukça hoşlanıyor. Ve elbette bunun genç kralın söylemesiyle hiçbir ilgisi yok.

Ölüm, solmakta olan ruhuyla yüzleşmek için dönüyor; titrek, sessiz bir mavi. "Arayışınızda size katılabilir miyim?" diye soruyor bir parça mizahla. Mara başını ona doğru eğiyor. "Kendini mi arıyorsun?"

Kitt'in uzun adımları onu hızla Ölüm'e doğru götürüyor. Kaderinin bu tasviri ne kadar da uygun.

"Hayır," diye itiraf ediyor kral. "Çok daha iyi bir şey bulmayı umuyorum."

BÖLÜM 6

Kitt

APatlama arabayı sarstı.

Koltuğa doğru savruluyorum, kulaklarım çınlıyor. Zaman yavaşlıyor; görüş bulanıklaşıyor.

Bağıran İmparatorluklar etrafımı sararken, gecekondu mahalleleri kozalarının ötesinde patlıyor.

Binalardan taşlar dökülüyor, sokaklarda koşuşturanların üzerine molozlar saçılıyor.

Dumandan yükselen her çığlıkta göğsüm kabarıyor. Acıyan gözlerimi kapatıyorum.

Bunların hepsi benim suçum.

Bir bomba daha arabayı titretiyor.

Buraya nasıl geldik biz?

Sadece birkaç saat önce, çalışma odamda güven içindeydim.

Sabah sessizdi. Çoğunu mürekkep lekeli elime bakarak geçirdim.

Parmağımda yüzük yoktu ama yine de nişanımın ağırlığını hissediyordum. Paedyn dönüştüğü katile rağmen hâlâ inatla bir zamanlar tanıdığım aynı kızdı. Teklifimi böylesine içtenlikle kabul etmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Bu eski Gümüş Kurtarıcı'nın tutunduğu umut her zamanki gibi saf ve sinir bozucu derecede hayranlık uyandırıcıydı. Ama ahlaki pusulası beni tam da duymaya ihtiyacı olan şeyi söylemeye yönlendirdi - birleşik bir Ilya sözü.

Şimdi o yüzüğü bir pranga gibi takıyor, bu krallık için hissettiği göreve bağlıydı.

"Majesteleri?"

Her sabah olduğu gibi bir Şifacı beni muayene ediyordu.

"Hmm?" Ona uzaktan baktım.

Eli'nin gülümsemesi sıkıydı. "Majesteleri lütfen başını yana çevirebilir mi diye sordum."

"Elbette," diye mırıldandım, sonra da kabul ettim.

Bakışlarım sık sık masamın üzerindeki Ayer'e takılıyordu, şehrin dört bir yanına dağıtılmış olanın aynısı. Paedyn'i teklifimi kabul etmeye ikna etmek için uydurduğum hikâyeyi ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. Çevredeki şehirlerin ticarete devam edebilmesi için Seçkinler ve Sıradakiler'i bir araya getirmek, Ilya'da gerçekten de kaynakların azalmasına rağmen, pek de kaynaklarla ilgili değildi. Hayır, arzuladığım güven veren krallıklar ve açık sınırlardı.

Eli'nin soğuk dudakları boğazımdan kaydı. "Bugünlük bu kadar, genç Kralım."

Araştıran Şifacılar ve fısıldaşan Bilginler çalışma odasından çıkarken başımı eğerek teşekkür ettim. Geçen yüzlerden hiçbiri Mara'ya ait olmadığında içimden bir hayal kırıklığı şoku geçti. Bu endişe vericiydi. Ben nişanlıydım İlgi çekici kadınla tanıştığında, bu talihsiz gerçek hâlâ geçerliydi.

Paedyn Gray ile nişanlanmam, yücelik için ödemem gereken bedeldi.

Sıradan birinin Elitlerin yayılmasını tetiklemesi ironik.

Gürleyen bir patlama beni şimdiki zamana geri döndürdü. Duman bulutuna karşı gözlerimi kırpıştırıyorum, gözlerim sulanıyor.

Kai artık gökyüzüne açılan bu vagonda karşımda oturmuyor ve Paedyn'in dizinin benimkine dayandığını görmüyormuş gibi davranıyor. Yarıda kesilen geçit törenimiz karmaşık nişanımı kutlamaktan çok onunla vakit geçirmek için bir bahaneydi. Ve kısa bir süre için, krallıktaki o huzurlu gezinti sırasında Paedyn'in varlığını neredeyse unutuyordum.

Ta ki kutlamaları evine de taşımak için yalvarana kadar. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Takdire şayan bir şekilde tahmin edilebilir. "Yerde kalın, Majesteleri!"

İmparator'un emri üzerine eğildim, bu arabada sinen tek kişinin ben olmasından nefret ediyordum. Müstakbel gelinim emirlere açıkça karşı gelirken Kai İnfazcı rolünü oynuyor. İmparatorluk duvarını aştıktan sonra kaosun içinde kayboldu ve beni burada kararımın rahatsızlığı içinde oturmak zorunda bıraktı. Tek başıma. Unutulmuş.

Bu yıkımı ben yaptım.

Hastalıklı bir senfoni gibi, çığlıklar her yerde kreşendo yapıyor.

Ben bir canavar değilim.

Bunun yapılması gerekiyordu-Calum da aynı fikirdeydi. Bunu kendime hatırlatmam önemli görünüyor, belki de bu suçu tek başıma taşımadığım için. Ama kargaşaya ihtiyacım vardı, somut bir de1ance. Krallık, Sıradan bir kraliçeye itirazlarını cesaretle mırıldandı, ben sadece seslerini yükselttim.

Yargılamalar başlamalı. Ve bu, nişanlımı onların içine girmeye zorlayacak. Onu bilmeden emirlerimi yerine getirmeye zorlayacak.

Yaptıklarımın sonuçlarıyla boğulana kadar duman ciğerlerime doluyor.

Ben bir canavar değilim.

Kulaklarımdaki çınlama, panikleyen atların ve feryat eden Elitlerin sesini bastırmıyor. Bir İmparatorluk sürüsü tarafından kucaklanan bu arabanın demirine çömeldiğim yerden hiçbir şey göremiyorum. Başımdaki ağır taç kayıyor ve çaresiz bir kraliyet mensubu gibi göründüğümden eminim. Sanırım gerçekten de öyleyim. Hâlâ eskiden olduğu zayıf kardeşinin gölgesinde kalan bir kral.

Ama çok uzun sürmeyecek.

Tacı yırtıyorum ve yanımdaki Aoor'a çarpmasına izin veriyorum.

Bu benim başımın belası, en azından ortasında olmalıydım.

İmparatorluk mensuplarının itirazlarına rağmen ayağa kalkıyorum. Emrettiğim harabe önümde yayılıyor, taşlar parçalanıyor ve bedenler birbirine karışıyor. Aame'nin şeritleri, birkaç tüccarın arabalarını yiyip bitirerek, parçalanmış sancakların üzerinde ziyafet çekiyor. Sokak, içerideki kaosu bulanıklaştıran yoğun bir dumanla örtülü.

Ama dehşet dolu bakışlarımı üzerinde tutan, dağılmış cesetler.

Kan kaldırım taşlarını kaplıyor. Bu benim aklıma gelmeyen bariz bir sonuçtu.

Planım daha başlamadan insanlar ölecekti.

Babamın küçümsediği o yumuşak yanım, yaptığım şeyin farkına varmaktan çekiniyor. Aslında, çizdiğim kaderin yolundakileri kurtarmak anlamına gelecekse, kendim için titizlikle hazırladığım kaderden vazgeçmek istiyorum. Ve bu sadece zaten doğru olduğunu bildiğim şeyi kanıtlıyor.

Kitt Azer'in ölmesi gerekiyor.

Hassas bir kalbin tarihte yeri yoktur. Büyük olmak istiyorsam atmayı bırakmalı.

Bu yüzden benden birkaç metre ötede bir bomba patladığında, daha büyük bir gücün metaforumu yanlış anlamış olabileceğinden korkuyorum.

Otobüs sarsılıyor ve ben çarpmanın etkisiyle Aoor'a fırlıyorum. Kafatasım aşağı inerken sert bir şeyle karşılaşıyor. Bağırmış olabilirim; emin değilim. Dünya sessizleşti.

Yukarıdaki dumanlı gökyüzüne bakıyorum. İmparatorluk askerleri arabanın yanlarına eğilmiş, görüş alanıma girmeye çalışıyorlar. Taktıkları beyaz maskelerin altından ağızları hareket ediyor. Kulaklarımda donuk bir uğultu var. Ne söylediklerine dair en ufak bir fikrim yok. Aslında, oldukça üşüdüğümü hissediyorum.

Bakışlarım yanımdaki banka kayıyor. Burası Kai'nin şatodan yolculuğumuz sırasında benimle anılarını tazelediği yerdi. Sanki yeniden kardeş olmuştuk. Ve o ana tutunmayı çok isterdim.

Yine de, koltuk çoktan alınmış gibi görünüyor.

Bir başka 1gure şimdi pelüş bankta bacak bacak üstüne atmış rahatça oturuyor. Omuzlarına asılı koyu renk pelerinin altında ince bir vücudu var. Başını bana doğru eğdiğinde kumral saçları köprücük kemiklerinin hemen üzerinden kayıyor. Gözleri bazılarının sıradan bir kahverengi olarak tanımlayabileceği türden olsa da, bu kadar delici bir çift gördüğümden şüpheliyim.

Mara.

Bana bakıyor, ötesindeki kargaşaya aldırış etmiyor. Daha ziyade, o üstü örtülü entrika bakışını takınıyor. Sanki bir şey bekliyormuş gibi. Ağzımı açıyorum -ne söyleyeceğimden emin değilim- ama dünya aniden geri geliyor. Bir İmparator beni Mara'nın karşısındaki banka çekerek derhal ayrılacağımızı bildirdi. Her muaed kelimenin hacmi artıyor

Ta ki kargaşanın sesi kulaklarımda donuk bir uğultuya dönüşene kadar.

Tam kardeşimin bana getirilmesini talep etmek üzereydim ki dumanın içinden onun sureti çıktı. Paedyn'i onun kollarında gördüğüme şaşırmamam gerekirken, yine de içimi acıtmayı başarıyor.

Elbette bana dönmeden önce onun iyi olduğundan emin oldu.

Bir tepki vermem için omzuma dokunan kıskançlığı omuz silkerek geçiştiriyorum. Bunun yerine, sessizce arabaya dönmelerini bekliyorum. Bir İmparator kapıyı açıp İnfazcımı ve nişanlımı içeri buyur ettiğinde, koltuklarını işgal eden Şifacı'ya bakıyorum.

Ama artık öyle değil. Mara gitmişti.

Kai ve Paedyn bankın üzerine kaymadan önce boş sıraya göz kırpıyorum. Onlar daha karşıma yerleşmeden araba hareket etmeye başlıyor, ikisi de kanlar içinde ve nefes nefese. Paedyn'in bakışları elbisesinin kızıl lekeli eteğine takıldığında gözyaşları sel oluyor. "Ne oldu?" diye soluk soluğa soruyor, sesi kesiliyor.

Kai bulanıklaşan kaosu tarıyor. "Artık konuşamayız. Her yerde kulaklar var." At arabası engebeli kaldırım taşları üzerinde takırdıyor, dağılmış taşlar arasında savruluyor. Ağabeyimin dikkati bana kayıyor. "Sen iyi misin? Etrafının İmparatorluk askerleriyle çevrili olduğundan emin oldum."

Yutkunuyorum. "Ben birim."

Ben bir canavarım.

"Bunu kim yapar?" Paedyn fısıldıyor.

Bir canavar.

"Bir canavar."

Zihnimin çığlık attığı sözleri söylediğinde bakışlarım Kai'ye kayıyor.

Hayır. Hayır, benim hakkımda böyle düşünmemesi gerekiyordu. O düşünmemeli. Bu onun *için*.

Bizim için. Bunu yakında görecek, görmek zorunda.

Kardeşimin bakışları Paedyn'in üzerine düşüyor. Hep öyle olur. "Bu bir mesaj." Başka tarafa bakıyorum. Dumanı tüten sokak geçip gidiyor.

Bu bir mesajdı. Hayatım boyunca karaladığım bir mesaj. Yuttuğum Veba'da, kardeşimin istediği bir kadınla nişanlanmamda, güç vermeden önce neden olmam gereken acılarda, sevdiklerim için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Ve ben sadece Kai'yi sevmeyi biliyorum.

Ben bir canavarım. Ben bir kralım.

Belki de biri olmadan diğeri var olamaz.

BÖLÜM 7

Mara

DÖlüm, Blair Archer'ın daha ne kadar kitabını okuyormuş gibi yapabileceğini merak ediyor.

On beş gün kendi odasında hapis kaldıktan sonra, Tele aynı sayfada kalmaya devam eder. Mara, omzunun üzerinden okumaya devam etmeyi çok istediğinden, bu durumu oldukça can sıkıcı bulur. Yine de, Blair'in bu sahte dalgınlığı oldukça zekice, çünkü Gingersnap'in (Tele'nin takma adı, elbette) sürekli yorum yapma iştahını azaltmaya yardımcı oluyor.

Lenny, kapının dışında durmaktansa, can sıkıntısında Tele'ye katılmaktan hoşlanmaya başladı - ve ardından Mara'nınkine. Aralarındaki amansız tartışma, son birkaç gündür zihinsel nesnelerin fırlatılması ve birkaç ayrıntılı tehditle tamamlanarak Ölüm'ü iyice eğlendirdi. Lenny neredeyse her saat başı boynundan şikâyet etmeyi başarırken (ara sıra hediye edilen battaniyeyle bir Aoor parçasında uyuyor), Blair onu görmezden gelerek cam gibi kitaba bakıyor.

Henüz birbirlerinden ayrılmadılar ama Ölüm umut besliyor.

Zaman zaman yorucu olsa da Mara'nın hâlâ onların arkadaşlığından hoşlanması iyi bir şey

-Çünkü şu anda takip edeceği başka bir ruh yok. Geçit töreninin bombalanmasından sonra Ölüm, kralın şüphesiz soracağı soruları yanıtlamaya hazır olana kadar ondan ısrarla uzak durmanın en iyisi olduğunu düşündü. Bu koşullar altında ortaya çıkmayı planlamamıştı ama Kitt'in o anki tehlikesi Mara'yı ona çekmişti. Aralarındaki bağ daha önce hiç deneyimlemediği bir bağdır, çünkü Ölüm onun solmakta olan ruhunu kendi ruhuymuş gibi hisseder. Bu insanın ölümü eşsizdir.

-Ama bunu bilmesine gerek yok.

Gördüğünüz gibi, Ölüm gerçeğe sıkı sıkıya sarılıyor, çünkü kişinin öbür dünyaya yanında götürmesine izin verilen tek şey bu.

Blair kitabı yatağına bırakır, Lenny bu akşam ikinci kez odasından çıkarken rahatlayarak iç çeker (çok su içer ve Tele

tuvaleti kullanmasını yasakladı). Böylece, Ölüm yanındaki yorgana yerleşir ve güneşin yavaşça pencere hizasının ötesine batışını izler. Bunu oldukça huzurlu buluyor ama Blair'in kaşlarını çatması aksini gösteriyor gibi.

Ahh. Mara anlıyor (söylentilerin aksine, empatiden tamamen yoksun değil). Tele olmadan hayat yavaş yavaş akıp gidiyor.

Sanki böyle bir cezayı hak etmiş gibi, bunun için kendini suçluyor gibi görünüyor. Mara sık sık bu genç kadını, kim olduğunu ve ne olmak istediğini merak eder. Blair Archer, Ölüm'ün çözmeye niyetli olduğu bir gizemdir.

Tele başının üzerine bir yastık atar. Mara bir tahminde bulunacak olursa -söz konusu insanlar olduğunda bunu sık sık yapar- Blair'in bir anısını bastırmaya çalıştığını düşünecektir. Bu teori ancak Tele aniden doğrulup nefes nefese kaldığında doğrulanır.

Ölüm bu patlamaya gözlerini kırpıştırır. Sonra da Blair'in yüz hatlarına topladığı dehşet ifadesine.

Tuhaf kadın ellerini birbirine kenetler. Kalın kalın yutkunuyor.

Mara onun sol avucundaki deriyi akılsızca karıştırmasını izler. Bu daha önce de gözlemlediği bir alışkanlık.

Evet, böylesine heybetli bir kadına musallat olan şey nedir?

Yaklaşan birinin uzaktan gelen sesi hem Blair'in hem de yanındaki Ölüm'ün gölgesinin dikkatini çeker.

Klik. Klik. Klik. Klik.

Tele hararetle gözlerini devirir.

Yaklaşan bu kişiyi tanıyor gibi görünüyor.

Bu fark ediş, doğal olmayan sert ifadeleri olan kısa boylu bir kadını çağırır. Kapıyı açıyor (onda da anahtar olmalı) ve bir çift uzun topuklu ayakkabıyla Blair'e doğru ilerliyor. "Kabul edilemez." Kırpılmış kahverengi saçları beyanla birlikte dalgalanıyor. "Kesinlikle kabul edilemez."

Mara bakışlarını kadınlar arasında gezdiriyor. Sadece kaşları bile onları akraba saymaya yetecek kadar benzerlik taşıyor.

Bu Tele Tiran'ın annesi olmalı (yine Ölüm'ün takma adı değil).

Blair okuma maskaralığına devam etmek için kitabı eline alıyor. "Bu iyi olmalı," diye alay eder.

Hmm.

Ölüm, Blair'in annesiyle pek yakın olmadığını anlıyor. "On

beş gün oldu, Blair."

Tele'nin sertleşen yüz ifadesine bakılırsa, adının kullanılmasının pek de iyi bir şey olmadığı anlaşılıyor.

"Babanın yanında eğitim ve çıraklıkla geçirilmesi gereken beş gün," diye öfkeleniyor kadın. Topukları yatağın üzerine çıkana kadar Aoor'a vuruyor. "Ama hayır. Bu odada kapana kısıldın çünkü kral bile senin bir Ordinaryüs ile başa çıkamayacağını düşünüyor." Son darbeyi indirmeden önce kızının bakışlarıyla buluşuyor. "Ve o haklı."

Blair'in hakkını yemeyelim, başını dik tutuyor ve çenesini kapatıyor.

Görünüşe göre kadın tepkisizlikten nefret ediyor, bu yüzden mutlu bir şekilde sessizliğin içine daha fazla kötülük tükürüyor. "Seni zayıf olman için yetiştirmedim."

"Gerçekten mi?" Blair sonunda tersler. "Çünkü zayıflık senin kanında var, benim değil."

Blair'in yüzüne inen tokat çok çabuk olur. Ölüm bile bu annenin kendi kızına vurma isteğinden ürkmüş olsa da tamamen şaşırmamıştır. Bize en yakın olanlar genellikle en acımasız olanlardır. Mara bunu ilk elden biliyordu, çünkü o da haksızlığa uğramıştı. Ama Ölüm bu büyük hatayı telafi etmekte gecikmedi.

Bu darbenin gücüyle Tele'nin kafası yana savruldu. Yine de o tipik kendini beğenmişliği yaymayı başarıyor. Çünkü en sert darbeyi vuran kendisiydi.

Kızının yanağı kızarıp benek benek olurken, kadın Mara'nın yanında ağır ağır nefes alıyor. Blair kesinlikle korkmadan annesine bakıyor. Muhtemelen yıllar boyunca iyi çalışılmış bir bakış bu.

"Senin yetersizliğinin bu aileyi mahvetmesine izin vermeyeceğim," diye ilan ediyor kadın. "Mirasımızı devam ettireceksin."

Blair ısırgan bir gülümsemeyi zorluyor. "Hepimizi rezil edeceğim."

"O zaman beni haklı çıkarmış olacaksın." Kadının sesi kendini beğenmiş. Ölüm, Blair'in bunu nereden aldığını anlıyor. "Ve bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Paylaştıkları sertliği sergileyerek birbirlerine dik dik bakarlar. Ortak düşmanlıklarının tadını çıkardıkları uzun bir an geçer. Sonra Tele'nin annesi

topuklarını açık kapıya doğru uzatıyor. "Şu Ordinary de kralla nişanlı," diyor omzunun üzerinden. "Eğer kraliçe olursa, *ona* hesap vereceksin. Ve seni asla özgür bırakmayacak."

Nişanlı.

Bu Ölüm için yeni bir haber.

Annesi nihayet odadan çıktığında Blair titrek bir nefes verir. Sonra bir elini acıyan yanağına götürdü, yüz hatlarını öfke kaplamıştı.

"Çok hoş görünüyor."

İmparator'un alaycılığı Blair'in sadece yaşaran gözlerini devirmesine neden olur. Tereddütlü adımlarla odaya giriyor, beyaz maskesinin altındaki kaşları kırışıyor.

"Seninle hep böyle mi konuşur?" Şimdi ses tonu

samimi.

Bu insan nazik, diye gözlemliyor Mara, ilk kez değil. Ruhu sıcak, davetkâr - yası tutulacak türden. Bu düşünce onun içinde uzun zamandır ölü ve soğuk olan bir şeyi kıskançlıkla kıpırdatıyor.

Tele derin bir nefes alarak yüz hatlarındaki tüm duyguları siler; omurgasını düzeltir, çenesini kaldırır. "Neden bir sonraki konuşmamıza kulak misafiri olup nasıl kıyaslanacağını görmüyorsun?"

"Hayır, bunu yapmam." Lenny şaşkın görünüyor. "Sadece kapı açık olduğu için duydum, ama şu anda sahip olduğun küçük mahremiyeti ihlal etmek için yolumdan çıkmazdım."

"Yani," diye başlıyor Blair ilgisiz bir şekilde, "süper duyma yeteneğin var ama bunu kulak misafiri olmak için kullanmıyorsun, öyle mi?"

Mara onun bu Hiper yeteneğini daha iyi anlamaya başlıyor (böyle bir güce sahip olmak gevşekçe kullanılıyor, unutmayın).

İmparator kollarını uyurken giydiği buruşuk üniformanın üzerinde kavuşturuyor. Ölüm başka pek az şeye sahip olduğunu fark etmeye başlamıştır. "Eğer istemezsem olmaz. Bu... bu bir kadran gibi," diye açıklıyor uzaktan. "Duyularımı istediğim zaman açıp kapatabilirim."

Bu hâlâ Mara'nın varlığını nasıl fark ettiğini açıklamıyor; Mara'nın çözmesi gereken bir gizem daha.

Blair'in bakışları hâlâ okuyormuş gibi yaptığı kitaba geri döner. "Ne büyük hayal kırıklığı."

Lenny yenilgiyle, "Evet, anladık," diye iç geçiriyor. "Boktan bir gücüm var."

"Şey, evet." Tele ona bakma zahmetine girmiyor. "Ama söz konusu boktan gücü kendi yararınıza kullanmamanız daha da hayal kırıklığı yaratıyor."

İmparator sadece ona bakar. "Ah."

"Yeteneğimle her zaman eğleniyorum." Kelimeler dudaklarından henüz çıkmıştı ki Lenny'nin zıplatmayı çok sevdiği o mor top bir kez daha yüzüne çarptı. "Gördün mü?"

Bu nesne sık sık bedensel zarar vermek için cisimleşiyor, diye gözlemliyor Ölüm sessizce.

"Ne yaptığını biliyorum," diyor İmparator alnını ovuştururken. "DeAecting yapıyorsun. Neden annen hakkında konuşmuyorsun?"

Blair basitçe, "Çünkü o bir sürtük," diye yanıtlıyor.

Lenny homurdanıyor. "Aileden geliyor olmalı."

"Hayır." Tele kitabını kapadı. "Biz bu şekilde yaratıldık."

İmparator Ölüm'ün kafa karışıklığını dile getirir. "Genel olarak sürtüklerden mi bahsediyorsun? Yoksa...?"

"Annemle olan *ilişkim* hakkında bu kadar endişeliysen," diye ısırıyor Blair, "ondan kaçmama yardım et. Anlaşmamız neredeyse bitmek üzere."

"Bu konuda." Lenny, Tele'nin yüzündeki iğrenç ifadeyi görmezden gelerek yatağın kenarına oturur. Mara onun yanına oturur ve üstü kapalı hayal kırıklığına rağmen kimse itiraz etmez. "Kralla yemeğe giderken Paedyn'e rastladım. Ve..." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Senden hâlâ çok nefret ediyor."

"Belli ki," diye tersliyor Blair. "Nişanlı olduklarından bahsetmek yerine bunu mu söylüyorsun? Bu kadar çok konuştuğuna göre, en azından önemli şeylerin ağzından kaçacağını düşünmüştüm."

Lenny çekingen bir şekilde gülümsüyor. "Doğru. Bunun için özür dilerim. Konuşmalara kulak misafiri olmanı sağlayan boktan bir yeteneğin olmadığını unutmuşum." Sözleri aceleyle ağzından döküldü. "Bak, bu talihsiz göreve başladığımız gün Pae gelip kapının önünde beni ziyaret etti. Sana ulaşmaya çalışırken çıkardığı kargaşayı ve nişanla ilgili konuşmamızı duyduğunu düşündüm."

"Ama ben yapmadım." Tele hırıltısını yutar. "Kitt o sıradanla evlenerek ne halt ediyor?"

"Doğru olan bu," diyor Lenny. "Ilya'nın kaynaklara ihtiyacı olmasına rağmen, Elitler ve Sıradanları birleştirmek yapılacak en doğru şey. Paedyn de buna yardımcı olabilir."

"Elbette böyle hissediyorsun." Sesinde keskin bir ton var. "Sen de neredeyse bir Sıradansın."

"Peki," diye kabul ediyor İmparator. "Sıradan'ın yanında olabilirim ama bu odada kapana kısılmış, güçsüz olan sensin."

Bir nokta, diye düşünüyor Mara. Kendini sürekli olarak bu genç adamı desteklerken buluyor. Ölüm bile onu oldukça eğlenceli buluyor.

"Güçsüz mü?" Blair scoPs.

Ne yazık ki ondan zevk almak biraz daha zor.

Kendini beğenmiş bir şekilde, "Ne zaman istersem o kapıdan çıkıp gidebilirim," diye ekliyor.

"Peki neden yapmadın?" Lenny öfkeyle ellerini havaya kaldırır. "Birkaç gün öncesine kadar kimse seni kaçmaktan alıkoymuyordu. Gitmek için bütün hayatın vardı. Ama gitmedin."

Mara bakışlarını ikisinin arasında gezdirir. İmparator'un ifadesi ciddiyetini koruyor, yalvarıyor. Ama Tele çok daha soğuk, kesici bir maske takıyor. Sanki korkunç derecede geri dönülmez bir şeyin kıyısında sallanıyormuş gibi. Sanki dilinin ucunda korkunç bir gerçek varmış gibi.

Sonunda, deAecting bir talepte karar kılar. "Plan nedir?"

Lenny'nin yüzünü karartan hüzün gölgesi Ölüm'ün gözünden kaçmaz. Bu huysuz Tele'yi anlamak, aralarındaki boşluğu doldurmak ister. Ama Blair onunla yarı yolda buluşmayı reddediyor.

Mara, insanların çok zor yaratıklar olduğunu hatırlamaya başlamıştır. Her şeyi kendileri için fazlasıyla zorlaştırmak gibi kötü bir huyları vardır.

"Peki," diye iç geçirir Lenny. "Ama bundan hoşlanmayacaksın." "Bu hiç de şaşırtıcı değil."

İmparator Aoor'da eğri büğrü bir yolda ilerliyor. "Pekâlâ, bahsettiğim gibi Paedyn ölmeni istiyor. Kimse seni aramadan Aee Ilya'ya gitmek istiyorsun. Ve ben de bu işi bitirdiğimizde hâlâ biraz saygınlığım kalsın istiyorum."

Blair nefesinin altından alaycı bir sesle, "Eğer başlangıçta bir haysiyetin varsa," diyor.

"Biliyor musun?" Lenny başını sallar. "Neredeyse komiksin, Blair Archer. Keşke güçlerini iyilik için kullansaydın."

Buna neredeyse gülümsüyor. Ölüm de neredeyse gülümsüyor.

O an buluşma anıdır. "Eee?" Tele huPs. "Plana devam et, zencefilli şeker."
"Pekâlâ, pekâlâ."
Güvenliği için biraz endişeli görünüyor. Blair bu
manzaradan zevk alıyor gibi görünüyor.
Ölüm iyice eğleniyor. "Yani... Paedyn'in seni
öldürmesi gerekiyor."

BÖLÜM 8

Kitt

A Mürekkep lekesi beyaz kolumu lekeliyor.

İç çekerek bir mendille üzerine bastırıyorum. Bu sadece lekeyi daha da derinleştiriyor ve beni takım elbisemi silkip lekeyi bastırmaya zorluyor. Daha sonra elimdeki işe dönmeden önce boğazımdaki kravatı gevşetiyorum.

Dağınık masanın üzerinde boş bir parşömen parçası duruyor ve düşüncelerimin dökülmesini bekliyor. Bir öncekini yeni ve karmaşık bir keşifle doldurmuştum bile. Çünkü karmakarışık zihnimi bu şekilde yönetiyorum; aceleyle ve bir sürü karalanmış harfle. Yine de kalemimin ucu bu tertemiz sayfanın üzerinde geziniyor.

Onu tarif edecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Belki de hiç yoktur.

Boğazımı temizleyerek, en baştan başlamanın en iyisi olduğuna karar verdim. Kalemim sayfayla buluşuyor.

Mara adında bir kadınla tanıştım. Çalışma odamdaydı.

Birden geri çekiliyorum, gözlerimin önünde solan yeni oyulmuş kelimelere göz kırpıyorum.

Hayretle, her bir harfin sayfadan uzaklaşmasını izliyorum. Yavaşça kayboluyorlar, sanki parşömen her bir mürekkep izini açgözlülükle yutuyormuş gibi. Sonra, sanki tek bir kelime bile yazmamışım gibi, sayfa lekesiz haline geri dönüyor.

Nefes almayı hatırlayana kadar birkaç saniye geçiyor.

"Ne oldu böyle?" Mırıldanıyorum, yarı yarıya büyülü kağıdın yanıt vermesini bekliyorum.

Tereddütle başka bir kelime dizisi deniyorum.

Mara geçit töreni bombalaması sırasında benim arabamdaydı. Nasıl olur bilmiyorum.

veya

Mürekkep kayboluyor.

Tamamen şaşkın bir şekilde sandalyemde geriye yaslandım.

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı. Olmak zorunda.

Parşömen yığınlarımı karıştırıyor, karalanmış notları her yöne saçıyorum. Buruşuk bir belgenin köşesine bir şeyler karalıyorum:

Mara kim?

Kelimeler sürüklenip gidiyor.

Aceleyle, yığından bir sayfa daha çekiyorum. Bu kez sadece adını karalamakla uğraşıyorum - sonra dört harfin kayboluşunu izliyorum.

Ben aniden karalama şunlar dört harfler üzerinde her delice, durmadan.

Mara. *Mara.* MARA. Hiçbir

şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Sanki hiç var olmamış gibi. Sanki harfler onun fikrine isyan ediyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Belki de saltanatımın başında herkesin inandığı gibi gerçekten deliriyorum.

Mara'nın adını reddeden ilk sayfaya bakıyorum. Sonra, kararsızca, kalemimi bir kez daha seçici parşömene bastırıyorum.

Kitt.

Hiçbir şey. Hiçbir şey olmuyor ve bunun bir anlamı var.

Kelime kalıyor.

Adıma bakıyorum. Tamamen önemsiz görünüyor. Sonra

bir cümle deniyorum.

Çalışma odamdayım.

Kelimeler kaybolmadığında, birdenbire tüm bunların ne kadar saçma olduğunun farkına varıyorum. Sanki sayfadan fırlamak üzerelermiş gibi mürekkep kıvrımlarına bakıyorum.

Sadece bir şeyler görüyorum.

Kendi deliliğimi kanıtlamak için tembelce son bir cümle karalıyorum.

Mara'nın kim olduğunu bulacağım.

Mesajımla ilgili tüm kanıtlar kayboluyor. Akıl sağlığımın yerinde olduğundan tam olarak emin olmasam da, önümdeki boş sayfayı inkar edemem. Aramış olabilirim

Eğer ciğerlerim acı verecek kadar sıkışmamış olsaydı, odaya bir tanık bile giremezdi. Bu yabancı his beni ürkütüyor, öyle ki öksürük göğsümü tıkırdatıyor.

İşte o zaman tüylerim diken diken oluyor.

Bunu daha önce de hissetmiştim. Ruhumda bir tür çekiştirme, kesinlikle *daha fazla* bir şeyin varlığı.

Adının kalmayı reddettiği sayfadan başımı kaldırıyorum.

Mara orada duruyordu.

Kumral saçları, yüzünü örten koyu renk pelerininin üzerine portatif bir şekilde düşüyor. Her zamanki gibi soğukkanlı, delici bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Düşüncelerini yine kâğıtla mı paylaşıyorsun?"

"Deniyorum," diyorum yavaşça, şüpheciliğim belli oluyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"İyi olup olmadığına bakıyorum."

"Sen tam bir şifacısın."

Tereddütsüz bakışlarını

üzerimde tutuyorum.

"Hmm." O ilgiyle mırıldandı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Gözleri üzerimde gezinirken, aniden gitmem gereken bir yer olduğunu hatırlıyorum. "Ah, evet. Paedyn'in Denemelerinin ilkini tamamlayıp tamamlamadığını görmek için beklerken bir toplantı var."

"Denemeler." Bu kelimeyi sanki kaçırdığım bir şakanın can alıcı noktasıymış gibi söylüyor. "Seçkinler Ölüm'ün gücünü sergilemeye bayılır."

Şaşkınlık kaşlarımı çatıyor. "Arındırma Denemeleri yarışmacıları öldürmek için yapılmaz."

"Hmm." O da bunu ilginç bulmuşa benziyor. "Peki ya bu Denemeler?
Sizi nişanlınızdan kurtarmak için mi?"

"Henüz değil. O benim işime yarıyor." Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce onları durduramıyorum. "Vay canına" -bu aşağılık gerçek karşısında neredeyse şok içinde gülecektim- "korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır." Mara bana dikkatle bakıyor. "Sen bundan çok daha karmaşıksın." O

sıkışma hissi ciğerlerime geri döndüğünde boğazımı temizliyorum.

Ve her öksürükte o ürkütücü varlık, ruhumu çağıran o ses büyüyor.

Bakışlarımı dikkatli kadına doğru kaldırıyorum. Ve içimde bir şey siniyor.

"Kimsin sen?"

Mırıldandığım sözler onu şaşırtmışa benzemiyor. Şaşırtacağından da şüpheliyim. "Daha önce tanışmıştık."

"Bomba patladığında sen de o otobüsteydin," diye geveledim. "Biliyorum oradaydın." İçimdeki tüm kafa karışıklığı dışa vuruyor. "Şimdi buradasın ve göğsümde bir sıkışma hissediyorum."

Şüpheciliğim sessizlikle karşılanıyor.

"Seni hissedebiliyorum." Ses tonum aceleci bir hal alıyor. "Sanki... odanın öbür ucundan bana bakan bir çift göz ya da ensemdeki serin bir esinti gibi. O yüzden bana gerçekte kim olduğunu söyle, Mara." Avuçlarımı masaya dayayarak yavaşça yerimden kalkıyorum. "Çünkü sen bir Şifacı değilsin."

"Hayır," diye basitçe kabul ediyor. "Değilim. Öyle olduğuma karar veren sensin."

Başımı hayal kırıklığıyla sallıyorum ve tepesindeki tacın kaymaya başladığını hissediyorum. "Anlamıyorum, anlamama yardım et. Ben oradayken sen nasıl hep oradasın..."

"Ölüyor musun?"

Ona bakarken ağzım açık kaldı. Yüzündeki dalgın ifade biraz olsun kıpırdasa, şaka yaptığını düşünebilirdim. "Ölüyor musun? Hayır, ölmüyorum-"

"O geçit töreninde Ölüm'den bir metre uzaktaydın," diye araya giriyor. "Altı."

Göğsüm kabardı. "Neden oradaydın? Seni o bankta gördüm. Sonra bir anda ortadan kayboldun."

Sanki cehaletime acıyormuş gibi başını bana doğru eğiyor. "Altı fit, varlığımı gerektirecek kadar yakın. Ve her öksürdüğünde, Veba seni bana daha da yaklaştırıyor."

Bıkkınlık beni çaresiz bırakıyor. "Sen de kimsin be?"

Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor. "Yanlış soruyu soruyorsun." Kanım donuyor; ciğerlerim sıkışıyor; ruhum kayıyor.

"Neden senin hakkında yazamıyorum?" Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Adın... Öylece kayboluyor."

"Beni zapt edemezler." Bunu sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi söylüyor. "Ne dille ne de zamanla."

"Nesin sen?" Nefes alıyorum.

"Beni görmek istediğini sanıyordum." Yüzü okunmaz halde. "Yoksa neden Veba'yı alasın ki?"

"Güç için," diyorum sertçe.

"Ya da onu elde etmek için her şeyi denediğini bilerek ölmek için."

Sanki oda etrafımda dönüyormuş gibi hissediyorum. "Veba'yı seni görmek için aldığımı düşündün." Sesim boğuk çıkıyor. "Bu demek oluyor ki..."

Dudaklarında ilk kez yumuşak bir gülümseme belirdiğini görüyorum. "Şimdi seni Ölüm'den bir buçuk adım ayırıyor."

Karşımdaki güzel kadına göz kırpıyorum. Masamın diğer tarafında, bir buçuk adım ötemde duruyor.

Zayıf bir kahkaha atmaya çalışıyorum. "Bu çok saçma."

"Bir Veba'nın güçleriyle sihirli bir şekilde kutsanmış bir krallıkta yaşıyorsun ve nedenini sorma zahmetine bile girmiyorsun," diye hatırlatıyor açıkça. "Ölüm hiç de şaşırtıcı olmamalı."

"Yabancısı olduğum Ölüm değil," diye kekeliyorum. "Bu..." Boyunu işaret ediyorum. "*Sensin*."

Kaşları hafifçe kalkıyor. "Eminim daha önce bir kadın görmüşsündür."

Tıpkı babamın yaptığı gibi burun kemiğimi sıkıyorum. "Evet, daha önce bir kadın gördüm. Ama hiç Ölüm olduğunu iddia eden bir kadın görmemiştim."

Mara uzun bir süre bunu düşünüyor. "Babanın ruhunu arenanın dışından aldım. Göğsünde ve boğazında bıçak yarası vardı. Ruhu oldukça inatçıydı."

Sanki sözleri beni felç etmemiş gibi dikkatle bana bakıyor. "Neden..." Yutkunuyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Yaşayanlarla pek sohbet etme fırsatım olmuyor. Ya da çoğunlukla yaşayanlarla," diye düzeltiyor.

Ona aval aval bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bu delilik ama yine de hoşgörüyle karşılıyorum.

Eğer bu gerçekten Ölüm'se, onu düşman olarak görmek istemiyorum.

"Benden korkmuyorsun," diye gözlemliyor Mara. Kapı çalındığında neredeyse sıçrayacaktım.

"Majesteleri, giriş vaktiniz geldi," diye sesleniyor bir İmparator koridordan.

Göğsüm kabarıyor. "Bir dakika içinde!"

Dikkatimi tekrar Mara'ya, Ölüm'e, *bir şeye* çeviriyorum.

Çok hafif bir gülümseme veriyor.

Hayır, bu her atan kalbe korku salan aynı Ölüm olamaz. "Yaşa," diyor usulca. "Hâlâ yapabiliyorken."
Ve tıpkı bir sayfadaki adı gibi, iz bırakmadan ortadan kaybolur.

BÖLÜM 9

Mara

Tkambur. Güm. Güm.

Lenny'nin sürekli duvara çarptırdığı top biraz küçüldü.

O bile onun oyunlarından bıktı.

İmparator ara sıra durup pencerelerden dışarı özlemle bakıyor. Yukarıda ay, kararmış gökyüzüne karşı parıl parıl parlıyor. Akan soluk ışık Lenny'nin çilli alnına kazınmış endişenin içinde birikiyor. Ve bir saatin büyük bir kısmında Ölüm, bu endişenin daha da derinleşmesini izleyerek kendini meşgul etti.

Bu, gününün en ilginç kısmı sayılmaz - hayır, bu, kralın çalışma odasına Mara olarak girip Ölüm olarak çıktığı zaman olurdu. Ve bununla ne yapacağından tam olarak emin değildir. Daha önce hiçbir ruh Ölüm'le karşılaşıp da hikayesini anlatacak kadar yaşamamıştı.

Belki de Mara bu nadirlikten faydalanmalıdır.

Blair yatağında uzandığı yerden (şaşırtıcı bir şekilde) kitabının bir sayfasını çevirir. "Şüpheli bir şekilde sessizsin."

"Şey..." Lenny, rahatlatmak için yüzünü dönmek yerine, yatağının direğine yaslanarak sahanlıkta oturmaya devam ediyor. "Her konuştuğumda nefes borumu ezmek istediğin için, bunu yapmamamın daha güvenli olacağını düşündüm."

"Belki de göründüğün kadar aptal değilsindir," der, oldukça içten bir

şekilde. İmparator başını sallar ve can sıkıntısına geri döner.

Güm. Güm. Güm.

Blair boğazını temizler. "Şenlikler başladı mı?"

Mara, Tele'nin melankolik Lenny ile ne yapacağını bilemediğini hisseder. Onu sıkıcı bir "Evet. Mutlu bir şekilde içip dedikodu yapıyorlar." sözleriyle yatıştırır.

Parti kalenin diğer tarafında gerçekleşiyor.

Ölüm, bu Hiper yeteneğinin büyüleyici olduğunu kabul ediyor. Blair isteksizce, "O bir olacak," diyor.

Lenny yavaşça dönüp yatağın üzerindeki görevine bakıyor. İşte o zaman kahverengi gözler bir kez daha Ölüm'ün üzerinde geziniyor.

Eğer bir kalp atışı olsaydı, tökezleyebilirdi.

"Vay canına." Hyper çenesini yorgana dayamış, Blair'e bakıyor. Mara'yı içine soktuğu sarmaldan tamamen habersiz. "Paedyn'in bu Deneme'den sağ çıkma gücü ve becerisine iltifat mı ediyorsun?"

Tele kaşlarını çatarak ona bakar. "Hayır. Sadece bir şekilde her zaman istediğini elde ettiğini söylüyorum."

"Hadi ama Blair." Lenny donuk bir bakışla karşılık verir. "Babası öldü. Sokaklarda hayatta kalmak zorunda kaldı."

"Kesinlikle," diyor biraz hızlıca. "Özgürdü. İstediği her şeyi yapabiliyordu. Ve sonra bir gün, bazılarımızın hayatları boyunca hazırlandığı Arınma Sınavları'na girdi. Ama sadece bu değil." Gülüyor ve sesi acı çıkıyor. "Hayır, Sıradan biri olduğu gerçeğinden kaçmayı başardı. Denemelerde başarılı oldu. İki prensle de oynadı. Sonra bir hain olduğu anlaşıldı, kralı ve Aed'i öldürdü."

Sanki dilinin arkasında bir baraj yıkılmış gibi kelimeler ağzından fışkırıyor. "Ve tıpkı diğer herkes gibi," diye devam ediyor Blair esprisiz bir kahkahayla, "bundan kurtulamayacağını düşündüm. Ama işte buradayız. Paedyn Gray artık bir kralla nişanlı."

Evet, Ölüm bu kadınla gerçekten tanışmalı.

"Bu yüzden mi ondan hep nefret ettin?" Lenny dikkatle mırıldanır.

Blair iç geçirir. "Onu kıskanıyorum, tamam mı? O özgür." Kelimelerin içi boş. "Ayrıca, o tam da annemin benim olmamı istediği kişi - tabii ki Ordinaryüs kısmı hariç."

"Yani..." İmparator ona başını sallar. "Çok insancılsın."

Lenny bir an durup karşısındaki kadına bakar. Mara onun giydiği sade bluzu, altındaki tek renk pantolonu ve üstündeki korkutucu ifadeyi incelemesini izler. Ölüm bunu onun yüzünde görebiliyor -altında bastırılmış bir yumuşaklık olabileceğinin yavaş yavaş farkına varıyor.

Birden onun samimiyetinin farkına varan Blair, tekrar o duygusuz kabuğuna bürünür. "Kapa çeneni, zencefilli şeker."

Lenny sıcak bir ifadeyle, "Ne kadar naziksin," diyor. Her zamanki atışmalarına geri dönerek, yatağın üzerine eğilip Blair'in kitabının sırtına dokunuyor. "Hey, sürekli okuduğun şey ne?"

Ölüm de bilmek istiyor. Görünüşe göre bir sonraki sayfada onu nelerin beklediğini keşfetmek için kendi kitabını bulması gerekecek.

"Seni ilgilendirmez," diye tersliyor Blair.

"İlginç bir başlık."

"İşte bu kadar." Kitabı kapadı - aslında okumaya çalışmadığı için dramatik bir şekilde. "Ben gidiyorum."

Lenny onun yatağın sıcak kucağından kalkışını izliyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Loot'a," diye bilgi verdi. "Bu odadan bıktım. Ve senden."

Ölüm merakla takip ediyor, Blair ocağın önünde durduğunda omzunun üzerinden eğiliyor. Boş ve soğuk olmasına rağmen bu taş ocak oldukça mütevazı. Tele dikkatini ocağın arkasında uzanan pürüzsüz bir taş levhaya veriyor. Zihinsel olarak çevirip açtığında inleyerek arkasındaki karanlık kuyuyu ortaya çıkarıyor.

Lenny gölgeli geçide bakakalır. "Vay anasını," diye mırıldanıyor. "Demek böyle kaçtın?"

Ölüm yaklaşıyor. Sıkışık alan, zifiri karanlığa inen küçük, sarmal merdiveni zorlukla görebilmektedir. Lenny açık kapıdan başını uzatarak merdivenlerden aşağıya bakar ve Blair'in yüzündeki ifadeden onu itmeyi düşündüğü anlaşılır.

"Evet," diye itiraf ediyor Tele isteksizce. "Merdivenler kalenin altındaki tünellere çıkıyor. Bu gizli geçitler büyük odaların çoğuna inşa edilmişti ve Ilya zayıfken ve fethedilmenin eşiğindeyken kaçış yolu olarak kullanılıyordu," diye eğitiyor Aippantly. "Şimdi tıpkı tüneller gibi neredeyse hiç kullanılmıyorlar."

Lenny yavaşça başını sallıyor. "Peki, nasıl-?"

Blair ondan daha zeki olduğunu kanıtlamaktan hoşlanmıyormuş gibi iç geçiriyor. "Burası Aue." Gizli kuyuyu işaret ediyor. "Kalenin her tarafına dağılmış çok sayıda 1replace'i barındırmak için oldukça büyük. Bitişik odalar

Ayrıca bu merdiven boşluğuna da erişim var ve bir tünele inene kadar tamamen kapalı."

İmparator başını yerinden kaldırır. "Küçümseyici ses tonunuza rağmen," diye mırıldandı, "bu aslında çok bilgilendiriciydi. Teşekkür ederim."

Öyleydi. Ölüm bu dersten oldukça keyif aldı. Yaşlılığında bile her zaman öğrenecek bir şeyler arıyor (tabii ki bir hanımefendi bunu asla belli etmez).

"Peki"-Lenny kollarını buruşuk üniformasının üzerinde kavuşturarak devam etti- "Bunu nasıl öğrendin? Şatoda bir sürü gizli geçit olduğunu biliyordum -herkes bilir- ama artık kimse bunların yarısının nerede olduğunu bilmiyor."

"Babam söyledi," diye cevap verdi Blair sertçe. "Bir general olarak, kaledeki kaçış yollarının neler olduğunu bildiği kesin."

"Yani sana nasıl gizlice kaçacağını mı söyledi?" Lenny çocuksu bir şekilde gülümser. Mara bunu oldukça sevimli bulur - sonra da heybetli Ölüm'ün böyle kelimeler kullanmaması gerektiğini düşünür. Koruması gereken bir itibarı var. "Babanın bu kadar rahat biri olduğunu bilmiyordum."

"Öyle değil," diye düzeltiyor Tele hararetle. "Ama o bile arada bir kaçışa ihtiyacım olabileceğini fark etti."

Bu İmparator'u yumuşatmış gibi görünüyor. "Annenden mi?"

Blair ona dik dik bakıyor, geri dönüşü olmayan bir şeyin üzerinde sallanıyor, hatırlayın. Şömineden tozlu bir fener almadan önce tek kelime etmeye tenezzül etmez. Sonra da, toparlanması şaşırtıcı derecede zor görünen kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, Tele karanlık geçide doğru eğiliyor.

"Blair!" Lenny onun peşinden koşar. "Gidemezsin."

Onun patronluk taslayan yanıtı uzak bir yankı. "Beni durdurmaya çalış, zencefilli şeker."

Mara, İmparator'un başını tavana doğru eğişini izliyor, tıpkı birisinin dinleyecek olana güç vermesi için dua ederken yaptığı gibi. "Tamam," diye seslenir. "Ben de seninle geliyorum."

"Salgınlar bana yardım ediyor,"

diye mırıldanıyor. "Bunu

duymuştum."

"Biliyorum."

Sesleri karanlığın içinde kaybolur ve Ölüm'ü kendi haline bırakır. Bu macera ilgisini çekse de Mara, Ölüm'ün yanına gitme ihtiyacı hissetmez.

onlarla birlikte yolculuğa katlanmak. O uzun yolu daha önce bir kez yürümüştü ve zaten ölü olmasaydı, onların bitmek bilmeyen tartışmalarından sağ çıkamayabilirdi.

Hayır, Ölüm onları orada karşılayacaktır. O yaşayan (mecazi anlamda), nefes alan (yine tam olarak değil) bir güç. Elbette Mors'un dışında sınırlıdır. Ama zaman ve mekânın basit bir isteğiyle didişen bir çift ruhun yanında belirmesi kesinlikle mümkün.

Şimdi, yürümeden kazanacağı zamanla Mara şenliklere katılmaya karar verir. Yaygın inanışın aksine, Ölüm eğlenme konusunda oldukça yeteneklidir. Mors'taki bir ağaç korusunda düzenli olarak bulunabilir ve ruhlar hakkında dedikodu yapmak için yaşayanların hikâyelerini değiş tokuş eder.

Ama bu gece Mara tedbirli olmak zorunda. Görünmek istemeyeceği bir zamanın geleceğini hiç düşünmemişti. Ama kral artık onun hakkında diğer tüm varlıklardan daha çok şey biliyor; bu korkunç derecede canlandırıcı bir düşünce. Bu yüzden, ne yazık ki, Ölüm daha iyi bir plan yapana kadar ondan uzak durmanın en iyisi olduğuna inanıyor.

Ne kadar da olgunca.

Kalabalık balo salonuna girdiğinde, Mara bu durum için ne kadar yetersiz giyindiğinin hemen farkına varır. Koyu renk pelerini böylesine bir ziyafet karşısında sade ve yıpranmıştır. Elbette Ölüm ipek ve fırfırlara karşı değildir - ne de olsa güzel şeylere değer veren bir kadındır - ama mesleği belli bir donukluk gerektirmektedir. Ruhlar onu güzel bir pembe içinde pek ciddiye almazlar.

Hmm.

Belki de tam da bu yüzden böyle bir kadınsılık giymelidir. Mara zaten Mors'a sürüklediği çoğu erkekten geniş bir inançsızlık ve aşağılayıcı şakalar dizisi kazanıyor. Ama sonunda gelen dehşet bakışı -genellikle de bunun gerçekten Ölüm olduğunu kabul ettikten sonra- beklemeye değer. Ve zarif bir topluluk o anı daha da lezzetli hale getirecektir.

Mara kasvetli kıyafetleriyle herkesin başını döndürürken, ışıltılı mücevherler ve parıltılı elbiseler giyenler tarafından görülmemek rahatlatıcıdır. Yine de, bu dedikoducu kalabalığın içinde Ölüm'ün yüzünü şüphesiz tanıyabilecek biri var (yine, ne kadar garip bir şekilde heyecan verici) ve balo salonunun karşı ucundaki bir tahtta oturuyor.

Mara, Kitt Azer'in bir alışkanlık yaratığı olduğunu fark etmeye başlıyor. Kral olabilir ama çalışmayı, saray önünde caka satmaya tercih ediyor. Yüzü etkileyici bir şekilde boş kalmaya devam ediyor - genellikle bu kadar etkileyici biri için tuhaf bir durum. Ama bu muhtemelen Ölüm'ün hazırlıksız ziyaretinden kaynaklanmaktadır. Kralın zihni o yeşil gözlerin ardında çalkalanıyor olmalı. Ve Mara bu gece onlardan uzak durmalı.

(Bu hedefi tuhaf bir şekilde hayal kırıklığı olarak görüyor.)

Mara odanın çevresi boyunca duvara tutunarak sinsice ilerliyor. Paedyn Gray'in büyük bir başarısızlığa uğrayacağına inananların kahkahaları etrafta yankılanıyor. Ölüm bu kadını tanımıyor olsa da, onun adına oldukça sinirleniyor. Bu yaygın bir ortak özellik, bu hafife alınma hissi.

Bu yüzden Mara bekler. Bu kadın buna değer gibi görünüyor. Ve büyük kapılar açıldığında, tüm başlar küçümsenen kişiyi görmek için döner.

Paedyn Gray kanlı ve muzaffer adımlarla odaya girer.

Gümüş rengi saçlarının birkaç teli kızıla boyanmıştır. Kesikler çamurlu tenini parçalıyor, üzerine yapışan yırtık giysilerin altından görünüyor.

Başına kırık bir taç yerleştiriyor.

Olması gereken bir kraliçe. Dikkate alınması gereken bir
küçümseme. Mara yanılmış. Bu kadını gerçekten tanıyor.

Arınma Denemeleri'nde karnına bir bıçak yarası almış. Ölüm
oradaydı.

Scorches'da - bitkin ve bilincinin eşiğinde. Ölüm oradaydı.

Karanlık bir kanalizasyonda-su ile şişen ve umudu boğan. Ölüm
oradaydı.

Bu ruh harabeye yabancı değil.

Mara hatırlayabileceğinden çok daha fazla kez onun yanına çağrıldı.
Ve yine de, bu kadın her zaman yaşamayı başarıyor.

Gerçekten hayret verici. Ölüm, bu ruhun bunca zamandır sarktığı ipin ucunu nihayet kaybedeceği günden korkmaya başladı.

Artık bir adı var.

Paedyn Gray-Ölüm'ün en ele avuca sığmaz ruhu.

Göğsünde parlak bir gümüş renginde parlıyor, üstündeki saçlar gibi parıldıyor, artık kanla lekelenmiş.

Saf. Vahşi.
Her ruh bir hikâye anlatır ve onunki de azimle dolu. Mara onun krala doğru adım atışını izliyor.
Evet, Paedyn Gray'le tekrar karşılaşmayı dört gözle bekliyor. Bu ve sonraki hayatta.

BÖLÜM 10

Mara

Lenny, Loot'un engebeli kaldırım taşında Ölüm'ün aniden yanında belirdiğini fark etmez.

Bu durum onu biraz hayal kırıklığına uğratır -Mara onun yokluğunun hissedilmesini umuyordu- ama yine de şaşırmaz. Ne yazık ki İmparator ona eşlik eden Tele'ye kendini fazlasıyla kaptırmıştır. Blair'in ay ışığıyla aydınlanmış gecekondu mahallelerini seyretmesini izliyor, küçümseme onun taşlaşmış ifadesinde bir yol açıyor.

Bu Lenny'nin hiç hoşuna gitmez.

"Madem varoşlardan bu kadar nefret ediyorsun," dedi sertçe, "neden buraya gelmek istedin?"

Blair ona tiksinti dolu bir bakış fırlatır. "Varoşlardan nefret etmiyorum."

"Oh, gerçekten mi?" İmparator kuru bir şekilde kıkırdar. "Seninle ilgili her şey aksini söylüyor."

"Buradan nefret ediyormuş gibi davrandım," diye tersliyor. "Şu anda bile sadece buna sahip olamadığım için kızgınım."

"Bu mu?" Lenny, dolambaçlı ruhlarla dolu sokağı işaret ediyor. "Blair, bu insanlar sana verilen şeye sahip olmak için her şeylerini verirlerdi."

Çoğu şeyi bilen ve çok daha fazlasını hisseden Mara buna kesinlikle katılıyor.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sözleri niyetlendiği kadar ısırıcı değil. "Yine de istediğim gibi yaşamak, istediğim kişiyi sevmek için her şeyimi verirdim. Ama yapamam ve yapmıyorum çünkü kapana kısıldım."

İmparator ona bakar. Ölüm de onun yanında aynısını yapar.

"Blair-"

İri yarı bir adam önlerine geçerek yolu kapatıyor.

Adam Lenny'den daha yaşlı olamazdı, ancak Mara'nın önemsiz görüşüne göre hangisinin yüksek bir fiziğe sahip olduğu açıktı. Geniş cüssesi

Her nefeste omuzları kalkıyor, siyah tunik ve yeleğinin altındaki kasları geriliyor. Ay ışığı elmacık kemiklerini keskinleştiriyor ve dudaklarını kesen yara izini belirginleştiriyor. Gümüş bir çizgi dalgalı siyah saçlarını bozuyor ve uzaktan bakınca Ölüm onun kollarından birinin kendi bacağı kadar olduğunu düşünüyor.

Lenny boğazını temizliyor, belki de bu durumda İmparator olarak sorumluluğu üstlenmek niyetinde. Ama Blair ondan önce davranıyor, aslında sesi oldukça sıkılmış geliyor. "Size yardım edebilir miyiz?"

"Evet." Yabancının derin sesi havayı ürpertiyor. "Ben de seni arıyordum, Blair Archer."

"Kahretsin, sesi bile havalı," diye mırıldanıyor Lenny hayretle.

Ölüm'ün dudakları seğiriyor, ancak bu hareket kimse tarafından görülmüyor. Merakla adamın ruhuna bir göz atıyor. Karşılaştığı donuk turuncu renk onu şaşırtıyor.

Blair hiç etkilenmemiş görünmektedir, bu yüzden İmparatorluk da onu takip etmeye çalışır. "Bak," diye başladı Lenny, "çok hoş görünüyorsun ama gitmemiz gereken bir yer var. Yani, eğer sakıncası yoksa-"

Görünmez bir güç onu aniden kenara savurur.

Mara'nın kaşları şaşkınlıkla kalkıyor (bu onun nadiren gösterdiği bir ifade).

Adam, "Senin için burada değilim," derken Lenny sendeleyerek geri çekilir ve neredeyse ayağı kayar.

Bir Tele daha o zaman. Bu oldukça ilginç olacak.

Blair her zamanki küçümseyici tavrını sürdürüyor. "İstediğiniz paraysa, başka birini soymayı denemenizi öneririm."

"Para değil." Adamın tehditkâr formu onun üzerinde yükseliyor. "Ama bir borç var."

"Blair," diye uyarıyor Lenny onun yanına geri dönerken. "Sakın bir şey yapma-"

"Peki bu konuda ne yapacaksın?"

İmparator zayıf bir sesle, "Aptalca," dedi.

Adamın burun delikleri Blair'in küçümsemesine karşılık olarak havaya kalkıyor. Bir anlığına, adamın karanlık gözleri kadının girdaplı ruhunu kesmiş gibi görünüyor. Ve o zaman aralığında, Ölüm adamın çekip gidebileceğini düşünüyor.

Sonra yumuşak bir nefes sesi duyuyor.

Mara'nın bakışları tekrar Blair'e dönüyor ve onu hâlâ o sert yüz ifadesiyle görüyor. Ama teni solmaya başlar; gözleri sulanır.

Lenny yutkunur. "Blair?"

Dudaklarının arasından mide bulandırıcı bir nefes sesi geçer. Bir elini boynuna götürdü. Yabancı onu boğuyor.

Yine de adamın bakışlarını kırmayı reddediyor.

Ölüm onu göğsünde hissedebiliyor, tam da atan bir kalbin olması gereken yerde parçalanan bir yaşam ipliğinin uğultusunu. Tehlikede olan bir ruh yakınında olduğunda yaptığı gibi, Blair'e doğru çekildiğini hissediyor. Aralarında bir bağ kuruluyor, elle tutulur ve son bir şey.

"Blair!" Lenny şimdi onun omuzlarını sarsıyor. Sonra çaresizliğini adama haykırmak için dönüyor. "Bunu neden yapıyorsun? Bırak onu!"

Yabancının bir düşüncesiyle Lenny birkaç metre geriye fırlayarak bir tüccarın arabasına çarpıyor. Yere devrilmeden önce bir kumaş sergisine çarparak küfreder. İnleyen İmparator, kendini daha sağlam bir pozisyona itmek için avuçlarını kaldırım taşına dayadı.

Törpülenmiş bir çığlık onu kendine getiriyor.

Mara, yerden birkaç metre yukarıda asılı duran ve Tele'nin gücüne karşı mücadele eden 1. Blair'e döner.

"Onu sen öldürdün." Adam elini uzatmış, Blair'in asılı bedenine bakıyor. "Bu gücü onun sırtına bir dal saplamak için kullandın. Sırtına!"

Hmm. O da öldürülen gizemli arkadaşının intikamını almak istiyor olmalı.

Lenny ona doğru topallayarak ilerliyor. Ölüm ne yapabileceğinden emin değildir ve İmparator da aynı şeyi düşünüyor gibi görünmektedir. Yine de durmaz.

"O senin yüzünden öldü," diye nefes alır adam. Ve karanlığa rağmen, onu tüketen keder görülebiliyor. Boş bakışlarında, titreyen sesinde yaşıyor.

Bu kadını sadece tanımıyordu. Onu seviyordu.

Şimdi Mara'ya her şey mantıklı geliyor. Sevmek, insanın kendini sokabileceği en büyük tehlikedir. Sevdikleriniz kaçınılmaz olarak avuçlarınızın arasından kayıp gidecektir.

Ölüm kötümser değildir. Tecrübelidir.

Yabancıyı, sevgilisinin katilini yıkılmakta olan bir binanın duvarına fırlatmaya iten şey, kaçınılmaz bir bela olan intikamdır.

"Blair!"

Lenny'nin çığlığı karşısında kıpırdamaz.

Ona doğru koşar, elinden geldiğince hızlı topallayarak. Ölüm de Tele'yi peşine takmış, kemerinden küçük bir bıçak çıkarmaktadır. İmparatorluk bu kindar yabancıyı durdurmak için hiçbir şey yapamazken, o bıçağı yoğun karanlığı yararak gönderir.

Bir kalp atışı sonra (Mara'nın varsayımına göre) Blair'in omzundaki Aesh'i, tuniğinin gizlediği doğum lekesinin hemen altından yırtıyor (Ölüm bu mahrem ayrıntıyı biliyor çünkü bir gece önce Lenny'nin bakışlarını izini sürerken yakalamıştı). İmparator ona ulaşmak için acele ederken ayağı takılır ve yere yığılmış halinin yanında kayarak durur. Kadın acı içinde kıpırdanıyor, yüzü solgun ve kesiklerle dolu.

Lenny dizlerinin üzerine çöküyor.

Duvara yaslanmış bir halde sorunlu bir şekilde gevşek duruyor - yine de hâlâ hayatta. Ölümün onunla olan bağlantısı henüz tam olarak oluşmamıştır.

"İyisin," diye güvence veriyor, muhtemelen kendi kendine. "Sen-"

Yabancı kınından bir kılıç çıkardığında arkadan gelen çelik sesler İmparator'un sözlerini kesiyor. "Onu sen öldürdün," diye hırlıyor. "Şimdi de ben seni öldüreceğim."

"Hayır!"

Lenny ayağa kalkıyor ve kendini yüksek adamın üzerine atmaya hazır görünüyor.

Belki de ulaştıkları ruhlar tamamen saçma değildir, diye düşünüyor Ölüm isteksizce. Bu Hyper, Tele tiran olarak gördüğü kişi için hayatını riske atmaya hazır görünüyor.

Ne kadar sinir bozucu derecede büyüleyici.

Yabancı, Lenny'yi ayağından fırlatmak niyetiyle bir elini kaldırır.

İmparator kendini başka bir zihinsel itiş için hazırlıyor -ki bu hiç gelmiyor.

Onun yerine, geriye doğru fırlatılan bu yeni Tele oluyor.

Kılıcının kabzası gözünün altındaki yumuşak deriye batar ve bir çürük oluşturacak kadar serttir. Mara onun bir gümbürtüyle yere çarpışını izler. Karanlığı rahatsız eden iri bedeni kaldırım taşının üzerine yayılır.

Lenny şaşkınlıkla ellerine bakıyor.

Blair burnundaki kanı silerken, "Bendim, aptal," der. "Doğru."

Lenny onun yanına çömeliyor. "Tabii ki bendim."

Blair ona gözlerini devirecek gücü kendinde bulamıyor ama duygusu orada. Nefes nefese, şimdi kendini yerden kaldıran Tele'ye sesleniyor. "Bu seninle benim aramda. Gingersnap'i bunun dışında tut."

İmparator hafifçe yüzünü buruşturur. "Şey, bu neredeyse gerçekten dokunaklıydı-" "Kapa çeneni," diye hışırdıyor Blair.

Gerçekten de çok ilginç bir çift oluşturuyorlar.

Dudaklarını birbirine bastıran Lenny, Tele bir kez daha başlarında dikilmeden önce onu daha rahat bir pozisyona çekmeye yardım eder. Mara duvara yaslanır, kaosu gözlemlemeye devam etmek için mükemmel bir bakış açısı bulmuştur. Hizmetlerine henüz ihtiyaç duyulabilir.

Yabancının gözleri doluyor ama Blair'e sabitlediği bakışları hiç değişmiyor. "Eğer son dileğin buysa, öyle olsun."

Ay ışığı çelik kılıçta parlıyor. Havada yay çizerek üzerlerine düşüyor.

Blair hareket etmiyor. Sadece intikamın yüzüne bakıyor.

Ölüm yaşam çizgisinin gerildiğini hissediyor. Mors bir ruhu daha memnuniyetle karşılayacaktır.

Ama sallanan kılıcın önüne atlayan, muhtemelen zayıf olan ve her şakanın yükünü acınası bir şekilde taşıyan İmparator'dur.

"Yoldan çekilin!"

Çeliğin yönünü zar zor değiştirebildikten sonra bunu haykıran yabancıdır. Gözleri hâlâ kapalı olan Lenny, Blair'in kucağında oturmuş, vücudunu korumak için şaşkın bir çaba harcamaktadır. Yavaşça başını kaldırıp öfkeli adama bakıyor. Çeliğin parıldayan ucu şimdi İmparator'un kalbine doğru yönelmiş durumda.

"Sana yolumdan çekil dedim," diye homurdanıyor adam hayal kırıklığı içinde. "Hayır." Lenny yutkunuyor. "Ölüm onun için fazla nazik."

Mara başını eğdi. Blair için fazla mı nazik?

Bunun üzerinde çok uzun süre düşünmez. Ölüm sadece sohbete dahil edilmekten memnun.

"Onun da tıpkı senin gibi intihar etmesini istiyorsun," diye aceleyle devam ediyor İmparator. "Ve o zaten öyle. Lanet olsun, her gün benimle takılıyor." Adam kılıcını indirmiyor. "Eğer onu öldürürsen, nefret ettiği bu hayattan kurtulmuş olacak.

her şeyden çok. Ayrıca," diye nefes alıyor, "Adena'yı şahsen tanımıyordum ama sanırım onun adına insanları öldürmene itiraz ederdi."

Adena.

Ölüm, şimdiye kadar topladığı her ruhun adını hatırlıyor. Artık tam olarak kimden bahsettiklerini biliyor.

Mara canlı ruhu kanlı bir kum yığınından çıkardığını hatırlıyor. Sessizdi Adena, yaşarken çoğu zaman öyle olmadığını düşündüren bir şekilde. Ama en önemlisi korkmuyordu. Huzurun kendisi onu bulduğu için rahatlamıştı.

"Bırakın Blair yaşasın," diye mırıldanır İmparator. Adamın bakışlarını tutuyor. "Ona verebileceğin en büyük acı bu."

Uzun bir an geçer.

Ölüm o güneşli ruhu sevgiyle hatırlar.

Ani bir çelik sesi duyulur. Kılıç Lenny'nin boğazından düşer. "Adena için," diye boğulur adam.

Ve sonra gecenin içinde kaybolur.

Lenny, Ölüm'ün daha önce ona verdiğinden çok daha sağlamdır.

Blair'i çok az zorlanma belirtisiyle taşıyor, başı nişastalı omzuna yaslanıyor.

"Neredeyse vardık," diye mırıldanıyor.

"Neredeyse nereye, Lenny?" Tele'nin sorusu iddialı olmaktan çok geveleyerek sorulmuştur. "Aşağılayıcı bir lakap yok mu?" Hızını artırır (Ölüm de bunu yapmak zorunda kalır).

aynı), yaralı kızı kollarında iyice itip kaktı. "Gerçekten yaralanmışsın."

Blair tekrar dener, bu sefer kelimeler daha ısırıcıdır. "Beni nereye götürüyorsun?" Mara da tam bunu merak ediyordu. Lenny'ye bakar, cevabını bekler. "Benim evime."

"Yani," diye başlıyor Blair kısık sesle, "bir avuç terli İmparatorluk askeriyle birlikte yaşamayı sen mi seçtin?"

"O terli İmparatorluk askerleri bir şatoda yaşama lüksüne değer." derken, Ölüm de onun peşinden köşeyi dönüyor.

Blair toplayabildiği kadar küçümseyerek inliyor. "Evet ama sokağa çıkma yasağın var. Sen de yatağa sokuluyor musun?"

"Şu anda benimle dalga geçtiğinin farkındayım ama her gece yatağa girmeye itirazım olmaz."

"Tabii ki yapmazsın," diye mırıldanıyor Blair.

Başka bir köşeyi dönerler ve-

Ölüm aniden durur. Başka bir hayatta olsa kalbi küt küt atardı.

Mara bakışlarını cılız bir evin etrafını saran budaklı ağaç kümesinin üzerinde gezdiriyor. Dalları iç içe geçmiş, sonsuz bir kucaklaşmayla birbirlerinin etrafında örülüyor.

Burası o toprak parçası, Ölüm'ün Ilya'ya döndüğünden beri kaçtığı yer. Bu ağaçlar bir zamanlar gelişiyordu, o kadar uzundu ki dallarıyla gökyüzünü kazıyor gibiydiler. Şimdi ise tanık oldukları dehşet yüzünden çürüyerek zamanla kıvrılıyorlar.

Ama Lenny'nin adımlarını attığı Aimsy evi merhametli bir şekilde tanıdık gelmiyor.

Mara ayaklarını ileri doğru zorluyor. Yıpranmış kapının önünde durur. Altındaki basamağı bir kum yığını süslüyor.

Ölüm hissetmeyi reddediyor. Tıpkı onun gibi iğrenç bir yaratığın yaşayan varsayımı gibi.

"Burası kimin evi?"

İmparator Blair'in sorusuna nazikçe cevap verir. "Artık benim. Ama annem ve ben eskiden burada yaşardık. Şimdi" -topal Tele'yi yere bırakır- "bir saniye ayakta durabilir misin?"

"Evet, nasıl ayakta durulacağını biliyorum, zencefilli şeker."

"Ah. Görünüşe göre birileri şimdiden kendini daha iyi hissediyor."

Lenny boynundaki soluk pembe kurdeleyi çekiştiriyor. Mara, üniformasının yakasının altından görünen bu kurdeleyi fark etmemişti. Kurdelenin ucunda karmaşık ve girdaplı metallerle süslü demir bir anahtar asılı. Anahtarı aceleyle kilide soktuktan sonra omuzlarıyla kapıyı açtı.

"Evim güzel evim," diye iç geçiriyor Lenny.

Bir kolunu Blair'e dolamak için hareket ediyor. "Yapma," diye hırlıyor Blair. "Yardımına ihtiyacım yok."

Avuçlarını kaldıran İmparator kenara çekiliyor. "Sen bilirsin."

Tele çenesini kaldırır. Bu onun başını fena halde döndürmüş olmalı, çünkü hemen tökezleyerek kapı çerçevesine çarpıyor.

Lenny boğazını temizliyor. "İhtiyacın olmadığına emin misin-?" "Beni içeri götür yeter," diye feryat ediyor Blair.

Hızla itaat ediyor ve tereddütlü bir kolunu görevinin beline doluyor. Cömertçe bir ev olarak kabul edilen yere adım attıklarında Blair ona ağır bir şekilde yaslanıyor. Çıtalı çatısı ve mobilyasızlığıyla gerçekten de görkemli bir baraka.

Mara gölgeli alanı inceliyor ve sadece bir parça rahatlama hissediyor.

Geçmişin hiçbir parçası burada kalmamıştır.

"Annen şimdi nerede?" Blair Aoor'u süsleyen bir karyolaya uzanarak soruyor.

Lenny onun önünde çömelirken gözle görülür bir şekilde titriyor. "Onu 'Anne' olarak düşünmek yanlış geliyor. Çok soğuk ve resmi görünüyor."

"Öyle," diye cevap veriyor usulca. "Hepimiz bir 'Anne' ile kutsanmış değiliz."

"Doğru." Yavaşça başını sallıyor. "Sanırım ben oldukça şanslıyım. Ama Ma şu anda Dor'da, güçleri Ilya'da güvenle kalamayacak kadar zayıf olan Elitleri barındırıyor. Birden fazla Sıradan ata yüzünden," diye ekliyor.

Ölüm bu Seçkinler ve Sıradakiler hakkında konuşmaktan büyük keyif alıyor. Sanki anlatılmamış bir şakaya gülen tek kişi kendisiymiş gibi oldukça eğlenceli.

Lenny karyoladaki gözleri kararmış görevinin yanındaki giysi bohçasını karıştırıyor. "Tamam, hiçbir şey kırılmadı, değil mi? Eğer öyle olsaydı daha da az hoş olurdun gibi geliyor."

"Hayır. Hiçbir şey kırılmadı."

Hmm. Mara onun karşılık vermemesinden dolayı biraz hayal kırıklığına uğradı. Aslında, biraz daha araştırınca, Tele'nin oldukça yenik düştüğü görülüyor. Eğer Ölüm bir tahminde bulunacak olsaydı -ve tabii ki bulunacaktı- bu Blair Archer'ın acıya alışık olmadığı olurdu. Kimsenin onu incitecek kadar yaklaşmasına izin vermiyor. Ödünç aldığı bu yetenek bildiği tek savunmadır ve bu elinden alındığında zayıf düşer. Daha doğrusu, tam da olması gerektiği gibi.

"Güzel," diyor Lenny, rahatlamış bir şekilde. "Şimdi, odana gizlice bir Şifacı getirene kadar seni bandajlamam gerekiyor. Bunu nasıl yapacağımdan pek emin değilim ama-"

"Bu düşünceleri kafanın içinde düşünebiliyor musun?" Blair dişlerinin arasından gıcırdıyor. "Çünkü benimkini daha da zorluyorsun."

"Ah, evet, oradan başlayalım."

Blair'in ısırıcı sözleri onu hiç rahatsız etmiyor. Bu sadece Blair'i daha da sinirlendiriyor.

Parmakları kızın alnına değince Tele irkildi. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Yardım etmeye çalışıyorum," diyor yavaşça. Tereddütle, kızın gözlerinden bir tutam karışık saçı çeker. "İşte. Şakağındaki yarayı şimdi görebiliyorum."

Mara topaklı karyolaya oturur. Bir süre burada kalabilirler. "Neden

bana yardım ediyorsun?" Blair talep ediyor.

Lenny terk edilmiş giysi yığınından bir kumaş parçası koparır. "Bunun benim işim olması dışında mı?" Gözleri ters ters bakan Blair'in üzerinde geziniyor. "Neden o Tele'yi düşünmedin?"

Dişlerini gıcırdatıyor. Ölüm bunu duyabilir. "Ben yaptım."

"Hayır," diye düzeltiyor İmparator. "Yapmadın-gerçekten yapmadın. Kalbini duyabiliyordum.

Sadece yavaşladı, sanki... sanki sen-"

"Kaderimi kabul ettim," diye sözünü bitiriyor Blair. Sesi sabittir. "O adam, arenada yaptıklarım yüzünden ölmemi isteyen ikinci kişi. Belki de haklı olduklarını kabul etmenin zamanı gelmiştir."

Lenny ona bakıyor. Ay, çatıdaki yarıklardan süzülerek yüzüne donuk bir ışık damlatıyor. Analiz edilmeyi, her bir duygu katmanı sergilenene kadar parçalara ayrılmayı bekleyen türden bir bakış takınıyor. Ama Mara bile onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini, ne olup olmadığını bilmiyor.

"Burada kan kaybından ölmeme izin mi vereceksin?" Blair sertçe ağzından kaçırır.

Sözleri İmparator'un yüzündeki endişeyi yarıp geçti. "Doğru." Boğazını temizliyor ve bez parçasını Blair'in alnına doğru kaldırıyor.

"Bu kum mu?" -bir tiksinti ifadesi yüz hatlarını çimdikliyor- "kum mu?"

"Oh, evet." Lenny, Blair'in başını geçici bandajla sardıktan sonra saçına bir düğüm atıyor. "Scorch'lardan yeni döndüm."

"Ne?"

"Başarısız olan o Direniş'in bir parçasıydım," diyor rahatça. "Hatta Pae'yi İnfazcı'dan kurtardım ve Dor'a götürdüm. Ama sonra ortadan kayboldular.

kampı, her şey vardı." İç çekiyor. "Aslında bu yüzden Ilya'ya geri döndüm. Kitt'in onu öldürmeye niyeti olmadığını öğrenmeden önce Paedyn'i krallıktan kaçıracaktım."

Hmm. Ölüm bunu beklemiyordu. Yıllar boyunca birkaç şehitten, radikalden ve adalet için yanıp tutuşanlardan daha fazlasını toplamıştı. Ama Lenny diğerlerine benzemiyor. Hayır, o hâlâ çok yumuşak bir kalbi olan bir çocuk; devrimin karşılayamayacağı bir lüks. Nezaket nadiren değişim için yeterince sarsıcıdır, bu yüzden zalimlik genellikle saf niyetlerle meşrulaştırılır.

İmparator, rahatça, yıpranmış tuniği eteklerinden daha fazla kumaş koparmak için tekrar kaldırır.

Blair kumlu giysiye bakıyor, sesi ölümcül. "Bunlar Scorch'larda giydiğin terli giysiler mi?"

Lenny homurdanma cüretini gösteriyor. "Sana bir Direniş üyesi olduğumu söyledim ve sorduğun ilk şey bu mu?"

"İhanetiniz umurumda değil," diyor. "Senin bir Hyper, en iyi arkadaşının da bir Ordinaryüs olduğu düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değil. Ancak umurumda olan şey, açık yaramın üzerindeki kirli giysileriniz."

Yüzünü buruşturuyor. "İtiraf etmeliyim ki ideal değil. Ama başka kıyafetim

yok." "Seni boğabilirim."

"Enerjini sakla." Lenny eğilip kadının kolundaki yarayı inceliyor. "Ayrıca" - ona mutlulukla kaşlarını çattığı bir gülümseme atıyor - "az önce hayatını kurtardım."

Kurtarmıştı.

Ölüm bunun Blair'in hoşuna gitmediğini fark eder.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" diye soruyor, ses tonu belli belirsiz. "Benim yaşamamın ölümden daha eziyetli olduğu konusunda mı?"

Mara böyle doğrudan bir söz karşısında neşelenir.

Lenny ödevine baktığında, ay ışığı yüzüne kendi soluk çillerini sıçratıyor. "Doğru muydu?"

Blair kendisiyle savaş halindeymiş gibi görünüyor.

"Fırıncı olmak istiyordum," diye geveliyor sonunda.

Hmm. Bu akşam beklenmedik bir keşif daha. Lenny'nin aksine, Tele böyle bir itiraf için fazlasıyla keskin ve acımasız görünüyor.

Lenny akıllıca davranarak gülmez. "Ne?"

"Madem bir şeyleri itiraf ediyoruz," diye zorluyor, "her zaman bir fırıncı olmak istediğimi bilmelisin."

İmparator gözlerini kırpıştırır. Bunu tahmin edilen kahkaha takip eder. "Özür dilerim, ama birinin içini ısıtmak ve yumuşatmak isteyeceğinizi düşünemiyorum."

"Bu vebanın terk ettiği krallıkta sahip olabileceğiniz sadece dört meslek var," diye karşılık veriyor, ancak sesindeki zehir azalmaya başlıyor. "Ve ben küçük bir kızken, hayatımda kontrol edebildiğim tek şey fırıncılıktı. Her ölçüyü, her baharatı ben manipüle ederdim."

Ölüm bunu anlayabilir. Başka bir hayatta o da kontrolü arzuluyordu. Şimdi Mara, Mors'un merhametine kalmış durumda.

Lenny yırtık tuniğinin kolunun altındaki yarayı şefkatle sarıyor. "Yani..." Sesi tereddütlü geliyor, sanki Blair her an bu ani savunmasızlıktan kaçabilirmiş gibi. "O zaman neden fırıncı değilsin?"

Yavaşça nefes veriyor. "Annem bir erkek çocuk istiyordu; bir gün babamın yerini alacak güçlü bir erkek." Hem Mara hem de Tele gözlerini deviriyor. "Yani doğduğum andan itibaren bir hayal kırıklığıydım. Annem babamın pozisyonunu kazanmak için çok çalışmam gerektiğini biliyordu, çünkü her ne sebeple olursa olsun kadın olmak bir dezavantaj olarak algılanıyordu."

Ölüm bu zor insanı anlamaya başlıyor, hatta belki de onu seviyor.

Lenny ödevinin bakışlarını tutuyor ve sessizce onun dudaklarından bu dürüstlüğün dökülmesini teşvik ediyor. "Dört yaşına geldiğimde," diye devam ediyor sertçe, "Annem beni günün yarısında çalıştırıyordu. Gücüm, benimle ilgili gerçekten sevdiği tek şeydi. Bu yüzden beni asla olamadığı şey olmaya zorladı - öldürücü, sert, küçümseyici bir kaltak. Ya da ben öyle duydum."

İmparator'un dudaklarında gölgeli bir gülümseme beliriyor. "İkimizin de aşağılayıcı bir lakap takmasına izin var."

Blair onu Aat bakışıyla boğuyor. "Her neyse, annemin tek görevi beni mükemmel bir yaratığa dönüştürmek oldu. Bana gözdağı vermeyi, asla korku göstermemeyi öğretti. Prensler benim rakibim, her konuda yenmem gereken bir engel olarak görülüyordu." Duraklıyor, kendi istemediği şeylerden rahatsız olmuş gibi görünüyor.

itiraf. "Ve onlara kızmaktan kendimi alamıyordum. Annem istediği için değil, *yaşamalarına* izin verildiği için. Çok fazla güçleri vardı ama yine de oğlanlar sadece oğlan olabiliyorlardı."

Şimdi avucunun derisini yırtıyor. "Arkadaşlara, eğlenceye ya da keyif aldığım yiyeceklere asla izin verilmedi. Hayatım bana ait değildi. Ve aynı tatsız yemeği zorla boğazımdan geçirmekten bıktığımda, kontrol edebileceğim tek şeyi yapmaya karar verdim. Mutfağa gizlice girip baharat, meyve, elime geçen her şeyi çalıyordum."

"Gail'in seni neden bu kadar iyi tanıdığını merak ediyordum," diye mırıldanıyor Lenny.

"Onun malzemelerini aldığımı biliyordu." Tele bu düşünceye neredeyse gülümsüyor. "Ama yine de beni durdurmaya çalışmadı. Belki de bunun annemin benden istediği duygusuz kızdan kaçışım olduğunu fark etti. Ama sonra" -sesi ürperiyor- "çavuş beni yakaladı."

"Çavuş," diye yankılanıyor Lenny anlayışla. "Demek annen, özür dilerim, annen."

"Ona böyle seslenmemden nefret ediyor, tam da bu yüzden böyle sesleniyorum," diyor Blair basitçe. "Ama yine de babamdan daha fazla emir yağdırıyor. Bu yüzden, general olarak kaderimi etkilemeyen bir tutkum olduğunu keşfettiğinde, yemek pişirmenin saçmalık olduğunu ilan etti ve bir daha asla yapmamamı emretti. Ailemin mirasını devam ettirmek benim tek amacım."

Ölüm bir kez daha acıma hisseder.

Lenny eğilmiş, dikkatle dinliyor. Mara onun bu kadar uzun süre konuşmadan durabilmesine şaşırıyor. "O gün onunla bir anlaşma yaptım," diye devam ediyor Blair. "Eğer Arınma Denemeleri'ni kazanırsam, ailemize herhangi bir generalin getirebileceğinden daha fazla onur getirirsem, gitmeme izin vermek zorunda kalacaktı." Avucundaki kızgın deriye bakıyor. "Bu dört yıl önceydi. Ve ondan sonraki her günü kendimin en sert, en ölümcül versiyonu olarak geçirdim."

"Kazanmak zorundaydın," diye mırıldandı İmparator. "Şimdi mantıklı geliyor. Ama... neden kaçıp gitmedin?"

"Gençtim," diye karşılık veriyor. "Annemin beni bulacağını ve anlaşmamızı iptal edeceğini biliyordum. Ama şimdi... Kaybedecek hiçbir şeyim yok." Sözleri kırpılmış. "O Denemelerde, uğruna oynadığım şey benim hayatımdı. Ve eğer kazanırsam, bir daha

çavuşun kontrolü ya da kralın emri. Yeniden başlayabilirim, istediğim kişi olabilirim, Annem beni bu hale getirmeden önce olduğum kişi olabilirim."

Mara bunun bir aynaya bakmak gibi olduğunu fark eder, ne yazık ki. Onu hiç görmeden, bu kız Ölüm'ü herkesten daha yakından tanıyor. Çünkü ikisi de Kader'in güldüğü bir tutkuyla yanmaktadır.

Kelimeler Blair'den dökülmeye devam ediyor ve onu boğmakla tehdit ediyor. "Kase'deki o kızı öldürdüğümde -Adena- sonunda her şeye değeceğini düşünmüştüm. O Arındırma Denemelerini kazanmam gerekiyordu. Puanımı hesaplamıştım, o labirenti ilk ben bitirirsem özgür olacağımı biliyordum."

Lenny başını öne eğdi. "Ama Direniş saldırdı."

Evet, Mara o kumlu arenadan topal ruhlar denizini topladığını hatırlıyordu. Hatırladığına göre hepsi ölü olmaktan oldukça memnundu. Çoğunda sadece bir amaca eşlik eden belli bir sakinlik vardı. Umut.

Blair, "Ve altıncı kez düzenlenen Arındırma Denemeleri'nin kazananı olmadı," diye düşünüyor. "Annem anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmeyi reddetti, yani hepsi bir hiç uğrunaydı. Dünyayla tanıştığım onca kötülük, arenada döktüğüm onca kan." Sesi garip bir şekilde gergin geliyor. "Bu benim ilk kasıtlı cinayetimdi. Onun gerçekten bir suçlu olduğunu düşünmüştüm. Ama Adena'nın ölümü yaşamama bile izin vermedi. Yani, evet," diyor açıkça. "Tele'ye söylediklerin doğruydu."

Aralarında derin bir sessizlik oluşur.

Ölüm ilk kez, bu ana müdahale etmemesi gerektiğini hissediyor.

Gergin sahneye vuran soluk ay ışığı Lenny'nin kirpiklerini gümüş rengine boyar. Blair de bunu fark etmiş olmalı, çünkü dikkatle ona bakıyor. Bu bir ilk olmalı.

"Yani şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye tükürüyor.

İmparator ince ince gülümsüyor. *"'Biz bu şekilde yaratıldık.* Bana sürtükler hakkında söylediğin buydu. Ve sanırım bunu şimdi anlıyorum."

Blair'e bakıyor, sanki onu ilk kez gerçekten görüyormuş gibi. Mara sessizce kıskanıyor - böyle bir bakışın diğer tarafında hiç bulunmamıştı. Sonsuzluğun bu tarafında değil.

Tele uzaktan başını sallar. "Annem de öyle yapıldı. Zayıf bir güçle, güçlüymüş gibi davranmak zorunda kaldı. Bu yüzden benim gücümü boşa harcamak istediğim için benden nefret ediyor.

tutku."

"Özür dilerim," dedi Lenny yavaşça. "Her şey için. Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Onun bu sözleri Blair'e taştan yüzünü tekrar yerine oturtması gerektiğini hatırlatıyor. Yüzünü buruşturarak doğruldu. "Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Hayır, bilmiyorsun," diye kabul ediyor. "İşte bu yüzden sana yardım teklif ediyorum." İmparator başını sallar, aklı başka yerdedir. "Buradan çıkacaksınız. Ve itibarımın buna engel olmasına izin vermeyeceğim."

"Ama" -Blair'in yüz ifadesi yine parçalanıyor- "seni daha da zayıf göstermeyecek bir yol bulacaktın-"

"Teşekkürler, evet, hatırlıyorum," diye araya giriyor Lenny hızla. "Ama daha önceki saldırı... O bir hatırlatıcıydı." Yutkunuyor. "Bu saçmalığı kesip yüzleşmenin zamanı geldi, ben her zaman zayıf olacağım. Sen haklıydın. Kimse benden seni gerçekten korumamı beklemiyor."

Sözlerinde, Death'in yıllar içinde geliştirdiğinden emin olduğu zorlama bir komiklik tonu var. Muhtemelen başkaları fırsat bulamadan kendini küçültmeye, mizahının arkasına saklanmaya alışkındır. Mara bunun üzücü bir döngü olduğuna karar verir.

"Peki." Blair bir kez daha yüzünü buruşturarak kollarını kavuşturur. "O zaman sana nasıl güçlü olunacağını öğreteceğim."

İmparator bunu komik bulur. "Kahretsin, bana iyi mi davranıyorsun? Kafanı ne kadar sert çarptın?"

"Kafatasınla gösterebilirim."

"Bakın"-Lenny ellerini savunmacı bir şekilde kaldırdı-"Şok edici derecede nazik olduğunuz için teşekkür ederim, ama ben bir Hyper'ım. 'Güçlü' benim için geçerli bir kelime değil."

"Çünkü sadece yeteneğine güveniyorsun," diyor Tele tembelce. "Gerçek güç nasıl algılandığında yatar. Hepsi bir rol."

"Peki ya sen?" diye yavaşça soruyor İmparator. "Hepiniz rol mü yapıyorsunuz?"

Çenesini kaldırdığında Blair ay ışığıyla ıslanmıştı. "Bildiğim tek şey rol yapmak."

Evet, Ölüm karar verir.

Bu bir aynaya bakmak gibidir.

BÖLÜM 11

Kitt

A Masamın kenarında bir dizi şişe var.

Her biri, her üç saatte bir yutmam beklenen iğrenç bir bitki çeşitliliğiyle dolu. Her zamankinden daha kasvetli ama her zamanki gibi ısrarcı olan Eli, toniklerine dokunmadan geri dönerse sert bir azarlama sözü verdi. Sonra dikkati dağılmış bir şekilde çalışma odamdan uzaklaştı ve kitapçığına bir şeyler karaladı.

Paedyn'in kanlı bir taç takarak ve yaralarını göstererek o ilk Duruşma'dan dönmesinin üzerinden yirmi dört saatten az bir zaman geçti.

Onu beklerken kafamdaki gürültüyü susturmaya çalışarak içtiğim birkaç kadeh şampanyanın üzerinden yirmi dört saatten az bir zaman geçti.

Ölümün yüzünü gösterip yorgun ruhumu çekiştirmesinin üzerinden yirmi dört saatten az bir zaman geçti.

Kan çanağına dönmüş gözlerimi ovuşturuyorum. Dün gece neredeyse hiç kapanmadılar, her gölge Ölüm'e ait olabilirdi. Şimdi bile bakışlarımı çalışma odasının üzerinde gezdirerek o kestane rengi saçı arıyorum. Ama çoğu kişinin omzunun üzerinden bakıp ensesinde hissettiği bakışın Ölüm'ün bakışı olup olmadığını merak ettiği için değil. Mara'yı bu kadar zor yapan şey kaderinden korkmasıdır. Bazıları, o onları bulmadan önce onu bulmayı takıntı haline getirmiştir.

Ama beni harekete geçiren korku değil. Gerçek.

Ölümünden sonra annemin odasını ilk kez keşfedişimden bu yana daha da az saat geçti. Babam sanki benim varlığım onun hatırasına gölge düşürecekmiş gibi beni bir metre bile yaklaştırmadı. Ve belki de, bir kez olsun, acımasızlığı haklıydı. Yıllar önce Iris'in ölümüne neden olan benim hayatımdı.

Yatak odasına dokunulmamıştı, sadece kalın bir toz tabakası ona eşlik ediyordu. Yatağının başucundaki mücevher kutusu mütevazıydı. Yine de, bir zamanlar annemin göğsünü kavrayan bir yüzüğün ya da onu sımsıkı saran bir kolyenin izini sürme vaadi, kapağını kaldırmamı sağladı.

Ama içinde bulduğum aşk notları babamın kalın el yazısını göstermiyordu. Hayır, kıvrımlı harflerle ve Edric Azer'in yapamayacağı bir bağlılıkla yazılmışlardı.

O kıvrımlı el yazısını sadece hissederek anlayabilirdim.

Annem kralın zihin okuyucusuyla eşleşiyordu. *Benim* zihin okuyucumla.

Bir varisin gayrimeşru olduğuna dair en ufak bir fısıltı bile bir krallığı yıkabilir. Ve eğer ben bir piçsem, benimle hükümdarlığım arasında duran tek şey gerçek babamdır.

Parmaklarımı masamın yontulmuş kenarına vuruyorum.

Mara benden kaçıyordu. Ve onun aslında Ölüm olduğunu görünce rahatlamam gerekirdi. Ama dün akşam dördüncü ve beşinci kadeh şampanyalarım arasında, onun ruhuma olan garip bağlılığının faydalı olabileceğini fark ettim.

Ölüm ölüleri tanır, ölüdür.

İç çekerek yaldızlı tacı başımdan çıkarıyorum. Yere saçılmış parşömen yapraklarının altında saklı gümüş mektup açacağına uzanırken onu takmak tuhaf hissettirecekti. Yapmak üzere olduğum şeyin cesurca mı, yardımseverce mi yoksa acımasızca mı olduğundan emin değilim. Aslında oldukça çaresiz. Hatta belki de çılgınca ve tanıdık bir şeyin kıyısında sallanıyorum.

Ama zoraki öksürmelerim onu dışarı çekmiyor. Görünüşe göre daha ikna edici bir şeye ihtiyacı var. Ölümün kendisine daha yakın bir şey.

İnce bıçağı kınından çıkarıyorum. Körelmiş, bu da bir nebze rahatlık sağlıyor. Yine de, bu sadece derimi delmeyi daha da zorlaştırıyor.

Ucunu kalbimin üzerine koyuyorum. Derin bir nefes alıyorum. Tuniğimin ipliklerine saplıyorum. Altındaki deriyi delene kadar itiyorum. Biraz daha uzaklaşınca kan fışkırıyor. Acı, bıçağın ısrarının altında kavruluyor-

"Ne yapıyorsun?" Mara

geldi.

Gölgelerden Ölüm'ü çektim.

Yüzündeki duygusuzluk, sesindeki üstü örtülü aciliyetle çatışıyor. Her zamanki siyah kıyafetini giymiş; tunik, pantolon, pelerin. Aradığım kumral saçları, sırtındaki kapüşonun içine portalsız bir şekilde düşüyor.

"Seni çağırıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "İşe yarayacağından emin değildim."

"Ölümü sorarsan, cevap veririm." Gözleri lacivert tuniğimi boyayan koyu kan lekesine takıldı. "Ruhun çoktan işaretlendi. Kalbine bir bıçak saplamak, onu çalmam için bana yalvarmaktan başka bir şey değil."

"Ölmeye çalışmıyorum," diyorum çabucak. "Sadece dikkatini çekmeye çalışıyorum." "Dikkatimi çektin çünkü ölüyorsun."

"İyi." Sözcük çok sert. İtaatim koşulluymuş gibi davranıyorum, çünkü sadece duymak istediği şey bu. Ama çok daha kötüsü, ona inanıyorum. Korkarım Ölüm'ün kendisi de benimkinin yakınlığını bildiğine güvenebilir. "Öyleyse, ruhumu çalmadan önce bana yardım et."

Yüzünde bir şaşkınlık gölgesi belirdi. "Benden gerçekten korkmuyorsun, değil mi?"

Notlarıma kan damlatmamaya dikkat ederek mektup açacağını masaya geri koyuyorum. "Korkmam gereken bir şeye benzemiyorsun."

"Hayır." Başını eğdi. "Bu halimle değil."

Onun sözleri üzerinde durmuyorum, çünkü korkusuzluğumun devam etmesini istiyorum. "Ölümden kaçmak sadece hayatını boşa harcar," diye mırıldanıyorum. "Seninle yüz yüze gelmeyi tercih ederim."

"Hmm." Sözlerimi dikkatle tartıyor. "Siz Azerler hatırladığım kadar cesursunuz."

"Yani Azer'leri hatırlıyorsun?" Çabucak soruyorum. "Hepsini mi?"

"Bazılarını diğerlerinden daha fazla." Gözlerinde duygusallık okunuyor. "Ama evet, Mors'a sürüklediğim her ruhu hatırlıyorum."

"Mors," diye tekrarlıyorum, yabancı kelimeyi çiğneyerek. "Nedir o?"

"Ölülerin ikamet ettiği yer."

"Yaşayanlar oraya gidebilir mi?" Bir zamanlar olduğum çılgın kral gibi konuşarak soruyorum.

Ağzının kenarı yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Mors bulunan, fethedilen ya da göz dikilen bir yer değil. Sizin düzleminizde mevcut değil. Yaşam, Ölüm'ün bölgesine geçemez."

Bakışlarını tutuyorum. "Ama geçebilir miyim?"

Yüzündeki o sakin ifade hiç değişmiyor. "Bu konuda mı yardımımı istiyorsun?"

"Annemle konuşmam gerek." Çaresizlikle dolu kelimeler ağzımdan döküldü. "Bir konuda gerçeği öğrenmem gerekiyor ve bana bunu söyleyebilecek tek kişi o. Onunla konuşmam şart. Eğer Mors'a gidebilirsem-"

"Iris Azer."

Bu isim karşısında sessizliğe gömülüyorum. Mara sanki uzak bir anıyı yad ediyormuş gibi konuşuyor.

"Onu en az on yıldır kontrol etmedim," diyor sakin bir sesle. "O kolay ruhlardan biriydi."

Boğazım düğümleniyor. "Onu görmeme izin verin. Lütfen."

Ölüm uzun bir süre bana bakıyor. "Genelde yaşayanlarla karşılaşacakları öbür dünya hakkında konuşmam."

"O zaman neden buradasın?" Nefes nefese karşılık veriyorum. "Neden Ilya'ya gelip bana musallat oluyorsun? Ne de olsa ben hâlâ yaşayan bir ruhum." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, göğsümdeki sığ yaradan dolayı irkiliyorum. "Neden vaktini henüz çalamayacağın biriyle harcıyorsun?"

Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi oluşuyor, soğukkanlı yüzünde fiziksel bir çatlak. "Ölümün hayatı merak etmesine izin yok mu? Hatta onu takip etmesine?" Bakışları kararıyor. "Ölüm olmam, hissetmediğim anlamına gelmez."

Sözlerine eşlik eden suçluluk duygusu beni şaşırtıyor. "Özür dilerim. Ben... Ölüm-sen hakkında hiçbir şey bilmiyorum." İç çekerek gözlerimi kapadım. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Mara gerçek öksürüklerimden birini yakalayacak kadar uzun süre bana bakıyor. Aslında daha çok bir törpü gibi, ama boğazımdaki yanmayı şişmeden yutuyorum.

Ölüm'ün bakışlarının benden masamın üzerindeki şişelere kayışını izliyorum. "Bunlar sana yardımcı olmaz."

"Düşündüm."

"Ölüm'ü kandıramazsın."

"Denemeye cesaret
edemem."

"Hayır, yapamazsın," diye onaylıyor. "Ama ben
yapabilirim." Çarpan kalbim hızlanıyor. "Ne?"

"Ölmen gerekecek. Geçici olarak," diye ekliyor. "Dediğim gibi, sadece ölüler karşıya geçebilir."

"Sadece geçici olarak öleceğimi nereden biliyorsun?" Bu deliliği tükürmek için bir mücadele. "Beni geri getirebilir misin?"

Mara parmaklarını birbirine geçiriyor. "Sanılanın aksine, Mors'a kimin ne zaman gideceğini ben seçmiyorum. Sadece Hayat onlardan bıktığında onları oraya getiriyorum." Bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Senin de zamanın gelecek. Ama şimdi değil."

Oturduğum yerden kalktım, başım dönüyordu. "Peki, nasıl... öleceğim?"

"Kalbini durdurabilirim," diyor açıkça. "Seni yaşam ipinden meşhur bir şekilde itebilirim. Birkaç dakika sonra seni geri çekebilirim ama Mors'un içinde zaman yoktur, bu yüzden uzun bir süre oradaymışsın gibi hissedebilirsin."

Her kelimenin saçmalığı, Ölüm'ün kendisiyle konuştuğum gerçeğiyle yarışıyor. Yıpranmış halının üzerinde, masamın arkasındaki yolu adımlıyorum. Bu çılgın bir kralın eylemlerinin ötesinde, aklı başında herhangi bir düşüncenin ötesinde.

Bu yaşam ve ölüm ve ikisinin arasında bir yerde dengede durmak.

Ama annemle son bir kez konuşmak için her şeyi göze alabilirdim.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Sertçe soruyorum.

Mara bakışlarını Aoor'a çeviriyor. "Yere yat ve seni öldürmeme izin ver."

Kulağa ne kadar tehditkâr gelse de açık sözlülüğünü takdir ediyorum. Bu yüzden yıpranmış koltukların yanından geçip ısıtılmış ocağın önünde duruyorum. Ölüm'e dönüp baktığımda onu tam arkamda görünce irkiliyorum. Hâlâ o Aat ifadesini takınıyor ama bana karşı sabrının tükenmekte olduğunu hissediyorum.

Bunun farkına varınca hızla Aoor'a yöneliyorum ve onun yukarıda belirişini izliyorum. Sesim aniden cılız çıkmaya başladı. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Yanımda diz çöküyor. "Meraktan."

Elini göğsüme koyduğunda başka sorum kalmadı. Dokunuşu soğuk, kanlı tuniğimin içinden bile. Ama yağmurun üşüttüğü ya da kışın taş duvarların serinlettiği gibi değil. Bu bir sıcaklık eksikliği, bir histen çok bir boşluk hissi gibi.

"Mors'un dışında o kadar gücüm yok" dediğinde ürpertimi bastırıyorum. Genellikle Ölüm'ün bölgesinde kalırım. Ama siz yaşayanlarla konuşabilmek için bu düzleme geçtim."

"Yani, ne diyorsun?" Tereddütle soruyorum.

Her şeyi aynı anda gören gözleriyle bana bakıyor. "Seni uyandırmak için burada kalmalıyım. Bu da Mors'u yalnız keşfedeceğin anlamına geliyor."

"Tamam." Yutkunuyorum. "Balo için hayatta olduğum sürece."

Yavaşça, son bir talimat veriyor. "Aradığın kişiyi bulduğunda ona dokun, böylece seni görebilecek."

Kalbim teklemeden önce iyice endişeleniyorum. Bu
organın gerçek anlamda durmasıdır.
Ne tuhaf bir his, hayatın durması.
Nefesim kesiliyor ama Ölüm göğsüme daha fazla
bastırıyor. Dünya kenarlarından bulanıklaşmaya,
kararmaya başlıyor.
Kalp atışlarım tembel bir tempoya yavaşlıyor.
Her şey elimden kayıp gidiyor.
Sürükleniyorum, sürükleniyorum,
sürükleniyorum-Karanlık.

BÖLÜM 12

Mara

Tonunki korkunç derecede
pervasız. (Ama oldukça
eğlenceli.)

Mara hareketsiz kralın yanında oturuyor.

Onu öldürdü.

(Şimdilik.)

Güç, Ölüm'ün derisinin altında geriliyor. Mors onun kuyusudur ve ondan uzak kaldığında kurumaya başlar.

Ama bir yanı -belki de yeniden atmaya can atan kalbi- genç Azer'i yatıştırmak istiyor.

Gerçekten de son derece pervasızca.

Mara soğuk bir parmağını kralın parmak eklemlerinde gezdiriyor. Sonra da çenesinin kirli kıvrımlarında.

Bu his çok yabancı. Daha doğrusu, herhangi bir şey hissetmek.

Ölüm yaşayanlara dokunmaz. Ama ruhu çok hassas bir şekilde ikisinin arasında.

Göğsünde ondan bile daha tehlikeli bir his belirmeye başlar.

Umut.

Mara bu korkuyu ilk elden tecrübe etti. Acı verici olmaktan bir nefes uzakta olan hoş bir şey gibi. Su çok soğuksa yakar. Ateş çok büyükse, tüketir. Aşk çok büyükse, öldürür.

Kitt Azer böyle hissettiriyor.

Baştan çıkarıcı bir yıkım.

BÖLÜM 13

Kitt

Iboğuk bir nefesle uyanıyorum.

Vücudum sızlıyor. Ölü olmanın bu kadar rahatsızlık vereceğini düşünmemiştim. Sanki çalışma odamın kapısından düşmüş ve aşağıdaki dünyaya çarpmışım gibi hissediyorum.

Ölüm tarafından meşhur ipten itilmek böyle bir his mi?

Birkaç sığ nefesi yutarken gri gökyüzüne bakıyorum. Yoğun sis üzerime fısıldıyor, yemeğiyle oynayan bir evcil hayvan gibi 1gure'umu izliyor. Değişen nemden bir tür açlık hissedebiliyorum. Bu sadece bir zamanlar durgun olan kalbimi çılgınca atmaya zorluyor.

Altımdaki toprak çatlak ve kuru, kendimi oturma pozisyonuna iterken avuçlarımın arasında ufalanıyor. Ses kulaklarımın içinde boğuluyor. Solgun toprağa bakıyor, her yöne doğru ilerleyen çatlakların izini sürüyorum. Bir tanesi birkaç santim genişliğinde ve aşağıda boşluklu bir hiçlik sergiliyor.

Daha iyi bilmeliydim. Hevesli merakım babamın en nefret ettiği özelliklerimden biriydi. Ve belki de bu yüzden şimdi onu şımartıyorum.

Elim bu garip dünyadaki o yarığa doğru uzanıyor.

Mors'un altında yatan şey nedir? Stoacı bir tanrı tarafından yönetilecek başka bir diyar mı? Ya da belki-

Toprak altımda gümbürdüyor.

Kül rengi topraktaki o çatlak uzayıp açıldığında kendimi itiyorum. Gırtlaktan gelen bir hırıltı kulaklarımdaki basıncı kesiyor, yanımda göçen zeminden yankılanıyor.

Her şeyin imkânsızlığı beni bir anlığına sersemletiyor. Kayıyorum, beni bütünüyle yutmak isteyen açgözlü toprağa doğru kayıyorum. Bana doğru uzanan hiçliğe baktığımda boğazımdan zoraki bir çığlık çıkıyor. Benim

1ngers parçalanan zemini pençeliyor, umutsuzca ayaklarımın dibinde büyüyen mezardan kendimi çekmeye çalışıyorum.

Görünüşe göre Mors benim neredeyse ölümümden dolayı kendini aldatılmış hissediyor.

Kendimi parçalanan topraktan kurtararak ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kalbim her adımımla aynı anda çarpıyor. Omzumun üzerinden bir bakış atarak sisin içinden koşuyorum.

Zemin arkamda çöküyor.

Yıkım çok yavaş bir adım, topuklarımı kemiriyor. Bağırıyorum -Ölüm için, daha nazik bir tanrı için- emin değilim. Ama toprak ruhuma aç ve eğer dişlerini bana geçirirse, bir daha asla yaşama dönemeyebilirim.

Ciğerlerim yanıyor.

Zemin ayaklarımın altında çatlıyor, her adımda parçalanıyor... Bir sis

duvarının ardına gizlenmiş yoğun bir şeyle çarpışıyorum.

Benimle aynı anda bir şey gümbürtüyle yere çarpıyor. Vücudum ağrıyor ama panikle avuç içlerim sümüksü yosunlara batarak geriye doğru çabalıyorum. Yere çılgınca bakıyorum, beni yutmasını bekliyorum.

Ama yer tamamen sağlam duruyor.

Bu tuhaf toprakla iç içe geçmiş sis örtüsüne bakarak başımı sallıyorum.

Anlamıyorum. Her şey parçalanıyordu. Beni kovalıyordu.

"Merhaba?"

Yanımdaki kireçli havadan tereddütlü bir ses yükseliyor. Kafamı kaldırdığımda sisin içinden gözlerini kısarak bakan ufak tefek bir kadın görüyorum. Saçları griden karmakarışık, bir kısmı kafa derisinden öbek öbek kopmuş. Üzerine yapışan yırtık pırtık giysiler buruşuk teninin çoğunu gösterecek kadar yıpranmış.

Boğazımı temizliyorum, emin değilim. "Aşağıya."

Kadının gözleri tahmin ettiğimden çok daha net bir şekilde benimkilere dikildi. Beni görünce yüzüne vahşi bir sırıtma yayıldı. Kararmış diş etleri ve eksik dişlerden oluşan ürkütücü bir görüntüye dönüşüyor.

"Beni duyabiliyor musun?" diye fısıldıyor hayretle.

Hızla ayağa kalkıyorum. Yüzündeki ifade, altındaki doymak bilmez toprakla yarışabilecek bir açlık sergiliyor. "Evet?"

Kadın kıkırdıyor ve ben bu çılgın ses karşısında bir adım geri çekiliyorum. "Seni görüyorum!" Neredeyse tüyler ürpertici bir melodiyle sözleri söylüyor. Geriye doğru adımlamaya başladım.

boğumlu ellerini bana doğru uzatıp bulunduğum havayı kavradığında. "Sen benim çıkış yolumsun! Bana nasıl çıkacağımı söyle!"

"Hayır, anlamıyorsun-"

"Çıkarın beni!" diye çığlık atıyor. Her talebi bir öncekinden daha kulak tırmalayıcı. "Çıkarın beni! Çıkarın beni! Çıkarın beni!"

Ben de bu şaşırtıcı felaketten kaçmaya hazırlanarak dönüyorum.

Ama sis perdesinin ardında gördüğüm şey ayaklarımı kaydırıyor. Yüzlerce,

binlerce ceset Mors'u doldurdu. Göz alabildiğine uzanıyor,

ruhlar amaçsızca her yöne doğru ilerliyor. Ağızları kıpırdıyor ama kulaklarımı sadece rahatsız edici bir sessizlik karşılıyor. Bazıları bitkin, diğerleri kaybolmuş, çoğu histerik. Hayaletler gibi birbirlerinin içinden geçip gidiyorlar, kendileriyle dertleşenleri ne görüyorlar ne de duyuyorlar.

Bu sonsuz yalnızlık.

Tüm nefesim ciğerlerimden çekiliyor.

Demek dört gözle beklediğim ölümden sonraki hayat bu.

Kemikli parmaklar pazuma dolanarak beni irkiltiyor. Dengesiz kadın kırılgan tırnaklarıyla derimi pençeliyor. "Yardım edin bana! Beni de yanında götür!"

Kadının zayıf tutuşundan kurtulup ceset kalabalığına doğru koşuyorum.

Ona yardım edemem. Edemem.

Ama bu, zayıf kadının kurtuluşu olduğuna inandığı şeyin peşinden ısrarla koşmasına engel değil. Yine de yaşlı kadını kaybetmek çok zor olmasa gerek, sadece birimizin dolambaçlı ruhlardan kaçmak konusunda endişelenmesi gerekiyor.

Mara'nın talimatlarının üstü kapalı bir uyarı olduğunu şimdi anlıyorum.

Kime dokunduğuna dikkat et.

Bunu aklımda tutarak, dirseklerimi yanlarımda sıkıca tutarak cesetlerin arasından geçiyorum. Önümde bir yığın gezgin ruh var. Arkamda ise yaşına göre şaşırtıcı derecede çevik bir kadın var.

Ölülere bu kadar yakınken, çoğunun bir amaçla hareket ettiğini görebiliyorum. Düzinelercesi ilerideki bulanık bataklıkta dizlerine kadar batmış, sanki içinde bir hazine yatıyormuş gibi çamuru kazıyor. Diğerleri her taşın altını arıyor ya da cılız ağaçlara tırmanıyor.

Can sıkıntısı mı yoksa bir şeye olan inançları mı onları Mors'u araştırmaya itiyor?

Bir küme cılız ağaca doğru dönüyorum, arkamda çığlık çığlığa bir yakarış yankılandığında hızımı artırıyorum. Zorlukla aldığım her nefes bana Kai'nin nişanlımın peşindeyken beni ne kadar formsuz bıraktığını hatırlatıyor.

Kai.

Bütün bunları onun için yapıyorum. Birlikte büyük mirasımızı inşa etmeye başlamadan önce, hiçbir sırrın onu bizden çalamayacağından emin olmalıyız.

Etrafımdaki yüzleri tararken botlarım kalın, siyah çamura batıyor. Annemle hiç tanışmamış olmama rağmen onu net bir şekilde hayal edebiliyorum. Belki de babamın ara sıra görmeme izin verdiği birkaç portreden yola çıkarak rüyalarıma girmiştir. Bu yüzden sarı saçlarını arıyorum, kalabalığın içinde mavi bakışlarını yakalamayı umuyorum.

Karşılaştığım ilk budaklı ağaca mutlulukla yaslanıyorum. Sanki saatlerdir koşuyor, boş yere İris Azer'i arıyormuşum gibi geliyor. Yosunlar ensemi gıdıklıyor, yukarıdaki kıvrık bir daldan sarkıyor. Yine de cesaretimi yitirmiş bir halde başımı düğümlü gövdeye yaslıyorum.

Mara beni her an buradan çekip çıkarabilir ve ben daha-

Bir adam aniden yanıma geldi.

Kollarımız birbirine değmeden önce tökezleyerek geri çekilmek zorunda kalıyorum ve kaçmak için yalvaran bir ruhla daha baş başa kalıyorum. Yavaşça yukarı bakıyorum. Ve çok sertleşmiş, kindar, ölü bir versiyonum bana bakıyor.

Bu, karşılaşmayı umduğum Azer değil.

Babam ağaca bakıyor, varlığımdan habersiz. Koyu halkalar gözlerinin altındaki deriyi lekeliyor. Paylaştığımız sarı saçlar artık başının üstünde seyrelmiş, ya da belki de onu hiç taçsız görmedim. Bakışları dalların üzerinde gezinirken mesafeli. Aklını başında tutan tek şeyi, yani gücünü kaybetmiş bir adama benziyor.

Yine, yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama bu kez, beni harekete geçiren dayanılmaz merakım değil.

Bir elimi babamın omzuna doğru uzatıyorum.

Bana ihtiyacı olsun istiyorum. Bir kez olsun.

Parmaklarım, içinde öldüğü o kanlı gömlekten düştüğü anda yeşil gözleri benimkilere kayıyor. "Kitt?"

Sesim inatla eşit. "Merhaba baba."

Kesecek kadar keskin, çelik gibi bakışlarıyla beni süzüyor. Tıpkı tüm hayatım boyunca yaptığı gibi, babam istismar edecek bir Aaws arıyor. "Sen öldün mü? Şimdiden mi?" Başını sallıyor. "Yönetmek için çok zayıf olduğunu hep biliyordum."

Bir kez olsun öfkesinden kaçmayı reddediyorum. "Hayır baba, ölmedim. Sadece ziyarete geldim."

ScoP'u tanıdık bir ses. "Ziyaret mi? Sen neden bahsediyorsun?" "Ölüm -seni buraya sürükleyen kadın- konuşmak için uğramama izin ver.
Annem," diye bilgi veriyorum.

Ve bir anda tüm tavrı değişti. Az önce onun işine yaradım. "Iris," diye mırıldandı. "Evet, bana yardım et 1. Iris." Bakışları vahşileşiyor; titreyen avuçlarını ağacın gövdesine yerleştiriyor. "Buraya. Burada olmalı. Sesi... ağaçtan geliyor."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Babamın zihni her zaman keskin ve acımasızdı; önümde çözülmekte olan karmaşaya hiç benzemiyordu. Ama görünen o ki ölüm insanı değiştiriyor.

"Anneni dışarı çıkarmama yardım et," diye emrediyor babam, ani histerisine rağmen eski haline benziyor. "Sonra hepimiz eve gidebiliriz. Bizi eve sen götüreceksin."

Bakışlarım buz gibi. Bir zamanlar memnun etmek için yaşadığım adama böyle keskin bir bakış yöneltmek hem yanlış hem de katartik hissettiriyor. "Yardımıma ihtiyacın olduğunu söyle."

Babam bana bakma zahmetine girmiyor. "Yardımına ihtiyacım var, Kitt. Şimdi bizi buradan çıkar."

Bu sözleri söylerkenki heyecana rağmen, bu sözleri ondan duymanın daha anlamlı olacağını düşünmüştüm. Ama o sevda gitti, karşımda sadece bir adam kaldı. Hem de vasat bir adam.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Seni eve götürmüyorum."

Babam bana kaşlarını çattı. Bu sadece Kai'ye attığı bir bakıştı. "Dediğimi yapacaksın evlat."

"Hayır, yapmayacağım." Ona doğru yavaş bir adım atıyorum. "Seni etkilemek, övgünü kazanmak için çok çalıştım, çünkü harika bir şey yaptığını düşünüyordum. Oğullarına çektirdiğin onca acıya değecek bir şey." Sesim duygusallıkla titriyor. "Ama sen harika bir şey yapamayacak kadar takıntılıydın."

Babam bir kahkaha attı. "Aynaya bak oğlum. Seni buraya getiren şey kendi takıntın," diye alay ediyor. "Beni görmek istemişsin."

"Hayır-"

"Şu anda bile benden daha iyi olmaya çalışarak kendini tüketiyorsun." Şimdi bir nefes uzakta duruyor, sanki olabileceğim şeyin zalim bir yansıması gibi. "Ama başarısız olacaksın. Zayıflığın senin felaketin olacak."

"Senden daha güçlü olacağım!" Göğsünü iterek kükrüyorum. "Benim mirasım seninkini tarih kitaplarına gömecek. Senin hiç olmadığın kadar büyük olacağım."

"Her zaman olduğun gibi kalacaksın," diye tükürüyor babam. "Bir hayal kırıklığı."

Birincisi aniden kirlenmiş tuniğinin yakasını sıkarken, diğeri vurmak için geri çekiliyor. Babam bu talihsiz durumu komik bulmuşa benziyor. "Devam et oğlum," diye kışkırtıyor. "Vur bana. Birazcık güç gerektiren bir şey yapman için sana meydan okuyorum."

Boğazım düğümleniyor. Tereddüt ediyorum.

Küçümseyici bir kahkaha daha. "Lanet olası bir Ordinaryüs beni öldürdü ve sen bir yumruk bile atamıyorsun!"

Yine de birincim onun yüzüyle karşılaşmıyor. "Ilya için yaptığın vasat planı asla devam ettirmeyeceğimi bilerek burada çürüyebilirsin" diye mırıldandığımda gözlerindeki bakışı görmek istiyorum. Duraksıyorum, kelimelerin içime işlemesine izin veriyorum. "Hayır, ben bütün krallıklara hükmedeceğim. Ve onlara verdiğim güçler için bana bir tanrı gibi tapacaklar." Yüzündeki tüm renklerin akıp gidişini gülümseyerek izliyorum. "Veba," Babam kekeliyor. "Sen-"

"*Öyleyim*." Her kelimesi keskin. "Gururun seni zayıflattı. Ben dokunduğu her krallığa hükmedebiliyorken gücümüze göz dikmene gerek yok. Bu yüzden benim büyük mirasımın gölgesinde bir hayal kırıklığı olacak olan sensin baba."

İlk Ay'ımın yüzüne doğru

gitmesine izin verdim. Ve sonra-

Karanlık.

Kalbim tekrar canlandı.

Ve çalışma odamın zemininde boğulurcasına bir solukla uyanıyorum.

BÖLÜM 14

Mara

TBir İmparatorluk sürüsü onu balo için almaya geldiğinde kral zar zor hayatta kalır.

Ne yazık ki çalışma odasının zemininde hâlâ iyileşmeye çalışırken bulunur. Birkaç dakika içinde Kitt'in yanına bir Şifacı çağrılır, ancak protestocu kralı dürtmek ve dürtmekten başka bir şey yapmaz.

Mara tüm bu gösteriyi oldukça komik buluyor. Mucizevi bir şekilde iyileştirme yeteneklerine güvenemediklerinde, bu sözde hekimler tamamen işe yaramaz hale geliyorlar. Bir kez daha düşününce, belki de Ölüm bunu alaycı bir şekilde üzücü bulmuştur.

Kitt odadaki tüm endişeli yüzlere emir verir ve Mara'ya hızlı bir bakış atarak balo salonuna doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başlar. Ölüm onun uzun bakışlarını kendisine eşlik etmesi için bir davet olarak görür ve o kim oluyor da kralı reddedebiliyor?

Maiyet balo salonunun kapılarının önünde durur ve bir hizmetçi Kitt'e (Majesteleri'ne -kıskanç bir şekilde kralla ilk isimlerini kullanan Mara'nın aksine-) tuniğinin üzerine giymesi için siyah bir takım elbise verir (Ölüm'ü çalışma odasına çağıran kan lekesini gizleyecek kadar koyu). Sarmal tacı altın saçlarına geri dönmüş, donuk ışıkta parıldıyor. Mara onun inkar edilemez derecede yakışıklı olduğunu düşünüyor, çünkü bu bir gerçek ve gerçeği basitçe söylemesine izin verilmiyor mu?

Kral, İmparatorluk kalabalığına ve paranoyak Şifacı'ya geri adım atmalarını işaret eder. Mara, bilmediği bir nedenden ötürü onun yanındaki boşluğa adım atar. Kitt bakışlarını hâlâ kapalı kapılara sabitlemiş bir halde nefesinin altından mırıldanıyor: "Paedyn'i bekliyoruz."

Ölüm, kraldan başka kimse onu göremese de, ona da bakmıyor. "Nişanlın."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Kalede başka neler duyduğunu hayal bile edemiyorum."

"Majesteleri?" diye soruyor Şifacı. "Bir şey mi dediniz?"

"Hayır, Eli." Kitt'in sesi eşit ama kaba değil. "Ve bu gece mesafeni koruduğundan emin ol. Bütün akşam beni takip edersen kardeşim sorular soracaktır."

"Emredersiniz Majesteleri."

Sessizlik devam eder, ancak uzaktan gelen topuk sesleriyle bozulur. Paedyn Gray çok geçmeden Kitt'in karşı tarafındaki boşluğa, gümüş bir örtüyle örtülü olarak yerleşir.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor ona kararlı bir şekilde.

Ölüm bunun onu neden etkilediğini bilmiyor.

"Teşekkür ederim, Kitt." Paedyn ona gülümser. Ölüm'ün hoşlanmadığı bir şey daha. "Çok yakışıklı görünüyorsun."

Kral başını sallar ve nişanlısına kolunu uzatır. Kız

kabul eder.

Kapılar açılmaya başlar.

"Yüzüğünün doğru ele geri döndüğünü görüyorum," diye mırıldanıyor

Kitt. "Elbette..."

Ölüm yeterince duydu.

Nişanlanmaları umurunda değil. Gerçekten. Sadece sıkılmış.

Balkona adım atan Mara, solundaki merdivenden inmeye karar verir (bu keyfi bir seçimdir). Ardından balo salonunun süslü duvarlarına çarpan ses ve renk denizine dalar. Bir düzine pencereden süzülen güneş ışığında parıldayan bedenler odanın içinde salınıyor. Turuncu bir parıltı gökyüzünü ısıtıyor, uğursuz ama güzel. Ölüm bu tanımdan oldukça hoşlanıyor. Hatta kendini bir pencerenin önünde durmuş, canlı bir ruh gibi gökyüzünün aydınlanmasını izlerken bulur.

Kral şimdi yukarıdaki balkondan kadeh kaldırıyor ama Ölüm bunu fark edemeyecek kadar meşgul. Her bir mücevherli varlığın arasında dolaşıyor, her bir zerreyi seyrediyor. Ancak müzik enerjik bir melodiyle yeniden başladığında Mara bir sütuna yaslanıp kalabalığı izlemeye koyulur.

İçiyor, dedikodu yapıyor ve dans ediyorlar, ruhları Ölüm'ün gözleri önünde renkli mürekkep lekeleri gibi dönüyor. Kral, nişanlısı onu Aoor dans alanına sürüklemeden önce bir kadın sürüsü tarafından hızla her yöne çekiştirilir.

Mara başka tarafa bakar. Tanık olunacak daha ilginç şeyler var, bundan emin.

Balo salonunun diğer ucundan bir tutam leylak rengi saç dikkatini çektiğinde (her zamanki gibi) haklı olduğu hemen anlaşılır. Bu mesafeden bile Ölüm, tartışan Blair ve Lenny'yi seçebilmektedir. Yine de tuhaftır; sürekli kavga etmeleri değil elbette. Çünkü Tele'nin bu akşam kafesinden çıkmasını beklemiyordu.

Ve görünüşe göre, müstakbel gelin de beklemiyordu.

Paedyn etkileyici bir nefret gösterisiyle Adena'nın katiline doğru hamle yapar. Soluk soluğa kalan kalabalık sahneye yaklaşarak Ölüm'ün çok arzuladığı eğlenceyi görmesini engeller. Yine de, merhametli bir şekilde, Mara'nın pek bir şey kaçırmadığı görülüyor. Geleceğin kraliçesi neden olduğu sahneden hızla uzaklaşıp bir kadeh şampanya içiyor.

Artık eğlenmeye başlayan Ölüm, bakışlarını hoşlandığı ruhların üzerinde gezdiriyor. Lenny, görevinin yüzündeki nefret ifadesine rağmen rahatlamış görünüyor. İmparator daha sonra, tahminen, Blair'den dans etmesini ister. Mara onun bu teklifinin bir dizi küçümsemeyle karşılandığından oldukça emindir ama sonunda, bu beklenmedik çift sallanmaya başlar.

İnanılmaz bir şekilde, ruhları yavaş yavaş yakınlaşmaktadır. Sarı ve yeşil iplikler iç içe geçmeye başlıyor, birbirlerine diken gibi batıyorlar. Ve Ölüm, birbirine bağlı iki ruhun birbirinden kopmasının da aynı derecede acı verdiğini düşünüyor.

"Hâlâ buradasın."

Kral, ellerini koyu renk pantolonunun ceplerine sokarak sütunun yanına yaklaşıyor.

"Ben eğlencenin olduğu yere giderim. Ve bu gece o yer burası," diyor Mara.

Kitt'in bakışları Ölüm'ün yüzünü uzaktan izliyor. "Sıkıcı mı, senin... varlığın?"

Mara onun bakışlarına karşılık verir. Muhtemelen zihnini Mors'ta tanık olduğu dehşetten uzak tutmak istiyordur. Ve Ölüm, canavarca ününü çürütmek için onu şımartıyor. "Yoksa neden insanların sıradan hayatlarıyla ilgileneyim ki?"

Kral bunu nedense komik bulur. Ölüm'ün en kuru sözlerinden bile sık sık mizah çıkarır. Belki de onun açık sözlülüğü mizah sanılmıştır.

Dans alanında dönen çiftleri izliyorlar.

Sarhoş ve daha sarhoş.

Gingersnap ve böyle bir unvanı bahşeden kişi.

Paedyn ve bir yabancı.

"Blair burada." Bu bir sorudan çok Mara'nın bir beyanıdır.

Kitt yine bu durumu komik buluyor. "Onları mı izliyordun?"

"Dediğim gibi, eğlence."

Kral başını sallar. "İkisini de alıştırmaya çalışıyorum. Paedyn'in ne kadar zor olursa olsun Blair'in etrafında olmaya alışması gerekiyor."

"Hmm. Peki nişanlınla dans etmemen mi gerekiyor?" Mara ciddiyetle soruyor.

Kitt sert bir omuz silkme denemesi yapıyor. "Ölüm'le konuşmak her gün nasip olmuyor. Ben de bundan faydalanırım diye düşündüm."

Mara bu konuşmayı kesinlikle onaylamıyor. En ufak bir şekilde bile. "O da bu büyük Ilya planının bir parçası mı?"

Kral'dan sert bir baş sallama.

"Anlıyorum," diyor Ölüm, çünkü anlıyor.

Bu evliliğin aşkla hiçbir ilgisi yok.

"Tuhaf bir şekilde, seni tekrar görmeyi umuyorum," diye mırıldanıyor Kitt. Sütundan uzaklaşarak bir kez daha kendi zihnine çekiliyor. "Ölmek hakkında konuşabileceğim tek kişi sensin."

Mara onun önündeki kaosun içinde eriyip gitmesini

izler. Ölüm onu tekrar göreceğine karar verir.

O bir eğlence. Başka bir şey değil.

Ne nostalji, ne anlam, ne de insan yapımı bir anı.

Ayrıca, başka birine bağlayabileceği bir ruhu da kalmadı. Geçmişinin gölgesine bile.

"Tüm mahkemenin önünde bana saldırmaya çalıştığına inanabiliyor

musun?" Blair üçüncü kez inançsızlığını tekrarlıyor.

"Evet, aslında inanabilirim," diyor Lenny, tıpkı balo salonundan kaçtığından beri son iki kez yaptığı gibi.

Ölüm, Blair'in arkasındaki kitap yığınına takılıp düştüğünü duyuyor. Burası oldukça karanlık, bir insanın körlemesine tökezlemesine yetecek kadar. Her yaratık gölgelerde kendini evinde gibi hissetmez.

Tele'nin sinirli hırıltısı Lenny'nin sessiz uyarısıyla bastırıldı. "Sesini alçalt. Şu anda olman gereken son yer burası."

"Sesim kısık," diye tersledi. "Kulakların acayip işitince her şey çok gürültülü oluyor." Blair üç adım daha atıyor ve ekliyor: "Bu doğru yol olsa iyi olur, zencefilli şeker."

"Özür dilerim," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor. "Hiper görüşünle bize bu karanlık kütüphanede rehberlik etmek ister misin? Ve"-Blair'in bir metre sağında bir noktaya dik dik baktığını görmek için dönüyor-"ikimizin arasında, senin saç rengin benimkinden çok daha tuhaf."

Ölüm bunu düşünür. Aslında, saf gücün sağladığı alışılmadık saç renkleri üzerine oldukça sık düşünüyor. Ama bu Veba seçiciydi - Ölüm bu duyguyu şahsen biliyor. Ilya'dakilerin hepsi güç için 1t değildi. Ve aptal insanlar bunun nedenini merak etme zahmetine hiç girmediler.

Daha fazla kitap, oflayan Blair tarafından ezildi. "Hiçbir şey göremiyorum," diyor sahte bir tatlı ses tonuyla. "Nefret dolu bakışlarımın sana yönelik olup olmadığını bile anlayamıyorum."

"Başını sola çevir," diye yönlendiriyor Lenny. "Biraz daha. Biraz dur.
Tam şurada."

"Sadece..." İğrenir gibi bir ses çıkarıyor. "Bana yol göster."

Ölüm bir kitap yığınının üzerine tünemiş, Blair'in elini karanlığa sokmasını izliyor. Yüzünde mutlak bir kızgınlık ifadesi var. Mara onun ifadesini ilham verici buluyor.

Lenny başını sallıyor. Ona doğru ilerliyor. Elini onun elinin içine sokar.

Blair'in göremediği bir endişe ifadesi takınıyor. Mara (sık sık yaptığı gibi) bunun nedeninin dokunuşundan tiksinmemesi olup olmadığını merak ediyor. Yine de bu düşünce onu rahatsız ediyor. Ölüm eskisi kadar romantik değildir.

İmparator onları her bir yüksek kitaplığın arasında dolaştırıyor ve keskin görüşünü kullanarak köşelerine yapışmış karmaşık pervazlara hayranlıkla bakıyor. Mara da itaatkâr bir şekilde onu takip ediyor. Kitaplardan oluşan bir duvar yollarını kesene kadar devasa kütüphanenin içinde dolanıyorlar.

"Elit kayıtlarındayız," diyor Lenny sinirlenen görevine. "Ayrıca, neden Elit kayıtlarındayız ki?"

"Çünkü tüm gücünüzü kullandığınıza ikna olmadım," diye karşılık veriyor Blair. "Şimdi de Hiper kayıtları."

Evet, Ölüm onun bu çabaya eşlik etmesinden çok memnun. İmparatorluk ilk kez o salondaki varlığını hissettiğinden beri, Mara böyle bir başarının nasıl mümkün olabileceği konusunda kafa yoruyordu. Ve bu onun gerçeği keşfetme şansı.

Lenny bir parmağını yıpranmış dikenlerin üzerinde gezdiriyor. "Tüm gücümü kullanmıyor muyum?" ScoPs. "Bak, beni güçlendirmeye yardım etmek istediğini biliyorum ama yeteneğimi nasıl kullanacağımı bildiğimden eminim."

Ölüm ayağını yıpranmış Aoor'a vuruyor.

Elitler kendilerine verilen gücü anlıyormuş gibi davranmayı çok severler.

"Her gün onunla antrenman yaptın mı?" Blair sorguluyor. "Kendini tükenme noktasına kadar zorladın mı? Sınırlarınızı buldunuz mu?"

İmparator raftan ince bir kitap çeker. "Şey, hayır, ama-"

"O zaman neler yapabileceğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye kestirip atıyor. "Yeteneğiniz bir kas gibidir. Eğer güçlenmesini istiyorsan çalışman gerekir."

Lenny kuşkuyla, "Ve kalbinin iyiliğinden dolayı," diyor, "benim kişisel antrenörüm mü olmak istiyorsun?"

Tele, Lenny'nin yüzünün olduğunu varsaydığı yere (ki bu onun çenesi oluyor) ters ters bakıyor. "Umutsuz vakasın ve ben sana acıyorum."

Omuz silkiyor. İç çekiyor. "Benim için yeterince iyi." "Sadece kitabı oku, zencefilli şeker."

Blair sanki elini tuttuğunu yeni hatırlamış gibi elini onunkinden çeker.

Ölüm onların ruhları hakkındaki kararını henüz vermedi. Belki de ilk düşündüğü kadar umutsuz değillerdir. Ama Mara yanılmış olmaktan nefret eder, bu yüzden sessizce onların ölümünü destekler.

Lenny istemeye istemeye deri kapağını açtı. Sayfalar sararmış, her biri Hiper yeteneğine adanmış. Bir asırlık kayıtlar parmaklarının altında duruyor.

"Arkaya geç," diye emrediyor Blair. "Yeteneğin gelişimiyle ilgili bir bölüm olmalı."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sorar İmparator. "Bu kayıtları kimsenin açtığını sanmıyordum."

"Çavuş," diye hayıflanıyor. "Sekiz yaşındayken bana Tele cildini okutmuştu."

"Doğru," diyor Lenny yavaşça. Parmakları kırışmış bir sayfayı karıştırıyor. "Peki ya baban? Ondan pek bahsetmiyorsun."

Ağzından alaycı bir ses çıkıyor. "Söyleyecek pek bir şey yok. Onu annemle kıyasladığınızda general olduğuna bile inanamazsınız." İmparatorun endişeli alışkanlığını görebileceğini unutarak avucundaki deriyi utanmadan yırtıyor. "Özel hayatında emir alan o, emir veren değil. Anneme benden daha iyi katlanıyor."

Lenny onun sözleri karşısında hafifçe mırıldanıyor. "Bazen yalnızlıktan çıldırmaktansa çıldırtıcı biriyle kalmak daha iyidir."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu küçümseyici bir yorumla karşılanmaz. Blair sonunda, "Belki," diye mırıldanır. Boğazını temizler. "Peki ya baban?"

Lenny dikkati dağılmış bir şekilde, "Onunla hiç tanışmadım," diye cevap veriyor. "Ve duyduğuma göre, kaçırmaya değmezmiş."

Hışırdayan sayfaların sesi karanlık köşeyi aydınlatıyor. Ölüm, İmparator'un omzunun üzerinden eğilerek kitabın büyük kısmının boş olduğunu fark etti. Son girişi çeviren Lenny donuk bir sesle, "Vay canına. Bir Hiper'in yeteneği tek bir cümle değerinde gelişebiliyor."

"Sadece oku," diye emrediyor Blair.

"Ahem." İmparator karalanmış kelimeleri okumadan önce başını sallar. "'Bazı durumlarda, zihinlerini açmayı öğrenen Hiper'ler altıncı his geliştirirler.'"

Ölüm cevabını bulmuştur.

"İlginç," diye mırıldanıyor Blair, Mara'nın düşüncelerini aynen dile getirerek.

"İlginç mi?" İmparator bu belirsiz sözcük dizisine göz kırpıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Keşke şu anda altıncı hissini kullanabilseydi. Ölüm açıklamaktan mutluluk duyardı.

"Neden bana soruyorsun?" diye alay eder Tele. "Zihnini aç ve öğren."

"Peki bunu nasıl yapabilirim?"

"Başlangıç olarak, omurganı düzelt," diye tersler. "Hiç bu kadar kötü duruşu olan birini görmemiştim. Ve daha da açıkçası, gücünüzü kullanmayın. Bırak istediğini yapsın ve ne olacağını gör."

Lenny ona bakar. "Ne kadar garip bir şekilde cesaretlendiriyorsun."

"Seni zavallı olmaman için cesaretlendiriyorum," diye tiksintiyle bağırıyor.

"Şey, ben ve bilinmeyen gücüm kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyoruz."

Kaşlarını çatan Blair, orta parmağını karanlığa doğru kaldırır.

"Bunu da gördüm," der İmparator neşeyle.

Evet, belki de Ölüm onların çöküşü için dua ettiği için kendini biraz suçlu hissediyordur.

BÖLÜM 15

Mara

Blair bir sarsıntıyla uyanır, nefes nefese kalır.

Bu, bir pencerenin altında oturduğu yerden Ölüm'ü bile ürkütmeyi başarır (genellikle burada gökyüzünün renklerini sergileyişini izlerken bulunabilir - Mors buna kıyasla müstehcen derecede donuktur).

Lenny hemen Tele'ye bakar, çilli yüzü endişeden sırılsıklam olmuştur. "İyi misin?" Başını sallar. "Sanırım kâbus falan görüyordun-"

Blair onu bir güç dalgasıyla geri itiyor. "Ne zamandır uyanıksın?" diye sorar.

"Uh, bir süre mi?" İmparator odanın diğer ucundan ona göz kırpıyor ve inanılmaz derecede endişeli görünüyor. "Uyuyordun, bu yüzden seni rahatsız etmek istemedim-" "Yapmalıydın," diye homurdanıyor, yatakta doğruluyor. "Sana ihtiyacım yok beni izliyor."

Mara ayağa kalkarak odanın çevresini dolaşıyor. Ayakta daha iyi düşünüyor. Belki de zihninin arzuladığı ritim bu; durgun kalbinin artık sağlayamadığı bir şey.

Lenny tereddütle soruyor: "Öyle olsaydım bu neden sorun olsun ki?"

Ölüm Tele'nin yutkunuşunu izliyor -belki de gururunu, çünkü Blair sonunda mırıldanıyor, "Adena'yı hayal ediyorum. Sık sık. Ve kimsenin buna tanık olmasını istemiyorum."

İmparator kaşlarını kaldırır. "Tam olarak neye tanıklık ediyorsun?" "Zayıflığıma," diye ısırıyor.

"Senin-" Lenny gülerek Blair'in kaşlarını çatmasına neden olur. "Zayıflığın mı? Şu anda bir Hyper'la konuştuğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir suçluyu öldürdüm -ya da ben öyle sanıyordum- ve o her gece peşimde!" diye geveliyor Tele. "Tabii ki bu beni zayıf yapar. Ve benim bir general olmam gerekiyor.

bir gün?" Şimdi esprisiz de olsa gülen o.

Lenny ona doğru adım atarken, "Kendine yeterince kredi vermiyorsun," diye azarlıyor. "Merak etme. Korkunçsun."

"Belki de sorun budur," diyor Tele acı acı. "Belki de Adena gibi olmam gerekiyordu. Duyduğuma göre tutkuluymuş. Nazik. Ruhlu." Sesi tuhaf bir şekilde çekingenleşiyor. Mara ses tonundaki bu değişim karşısında başını öne eğiyor. "Ya ben de böyle biri olsaydım? Hayal kuran, yaşayan ve tutkusunun peşinden giden bir kız. Onun için adam öldürebilecek iki kişiye sahip bir kız."

"İstersen o kız olmak için hâlâ zamanın var," diyor Lenny yumuşak bir sesle. "Ya da olduğun gibi kalabilirsin - korkutucu, soğuk bir kaltak. Elbette bir iltifat," diye aceleyle ekliyor. "Bak, kendini aldatılmış hissediyor olmalısın, sanki kim olduğunu anlama şansın hiç olmamış gibi. Bunu şimdi yap. Ne de olsa seni öldürüyoruz. Yeniden başlamak için daha iyi bir zaman olacağından şüpheliyim."

Mara'nın, bir erkeğin ancak birine değer verdiğinde gösterebileceğini bildiği türden bir samimiyet sözlerini kaplıyor. Buna karşılık, Blair onun anlayışlı tepkisinden oldukça rahatlamış görünüyor. Sadece bu bile Death'in bu ruhların gerçekten ne kadar lanetli olduğunu sorgulamasına neden olur.

Lenny yatağın kenarına oturur. Mara'nın kızgınlığına rağmen Tele buna izin verir. "Ama," diye başlar yavaşça, "sivri olmaya hakkın var, biliyorsun. En güzel Aower'ların bile dikenleri vardır." Çilli yüzü kızarıyor. "Güzel olduğunu söylediğimden değil - yani, kahretsin, güzelsin, ama-"

"Kendini daha fazla utandırmana gerek yok," diye takılıyor Blair. "Güzel olduğumu biliyorum. İnsanların iltifat etmek istediği tek özelliğim bu."

"Görmelerine izin verdiğin tek şey bu."

Yüz hatlarını donuk bir ifadeye zorluyor. "Peki sen başka bir şey görüyor musun?"

İmparator omuz silkiyor. "Yapması gerekeni yapan birini görüyorum. Ve bu cesaret ister."

Birbirlerine bakarlar. Çok uzun süre.

"1. Paedyn'i istiyorum."

Blair'in ani talebi zencefilli şekerini ürkütür. "Ne? Planı oluşturmayı bitirmedik. Blair, bu hassas bir konu-"

"Sahte ölümün hassas bir yanı yok," diye tersliyor. "Hayatıma başlamak için beklemekten bıktım. Sadece git onu getir ve-"

"Hayır." Ölüm, Lenny'nin bu kadar sert bir itirazda bulunabileceğini sanmıyordu. "Bunu doğru yapmak zorundayız, yoksa biriniz gerçekten ölebilir. Henüz hazır değiliz."

Tele onun bariz reddedişine sinirlendi. "Tamam."

"Blair-"

"Ben açım." Onu yatağa doğru zihinsel olarak itiyor. "En azından bana yemek getirecek misin, yoksa mutfağa gidiş yolunu planlamak için zamana mı ihtiyacın var?"

Lenny yatağın yanında ayakta durmaya çalışıyor. "Küçümsemen bende işe yaramıyor."

"Bir dahaki sefere daha çok çabalayacağım."

"Eminim yapacaksın." İmparator kapıya doğru yürümeden önce yüzündeki beyaz maskeyi bir kez daha taktı. "Biliyor musun, benimle uğraşırken sinir bozucu derecede komiksin." Koridora doğru adım atar. "Gördün mü, işte görünüşünle hiçbir ilgisi olmayan bir iltifat."

Blair hafif gülümsemesini başka bir taleple örtmekte gecikmez. "Gail'e söyle, keklerine bir tutam kızarmış hindistancevizi eklesin. Bana daha sonra teşekkür edebilir."

"İsteğinizi daha az aşağılayıcı bir tonda ileteceğimden emin olabilirsiniz."

Ölüm, İmparator'la birlikte Aoor'un düştüğü salona adım atarak oradan ayrılır. Orada, pelüş halının üzerinde, tamamen farklı bir düzleme doğru zarifçe batar. Ayakları evinin çatlamış toprağıyla buluşur ve toprak onun gelişini onaylarcasına gürler.

Evet, burası Mors'ta oldukça kasvetli, diye düşünüyor Ölüm kırılgan ağaçları ve feryat eden ruhları incelerken. Ama burası onun sonsuzluğu. En iyisi kendi kasvetli alanını, yaşayanların görmezden gelmeyi çok sevdiği canlılıkla karşılaştırmamak.

Bu düşünceyle, Mara bekleyen ruhlarla öbür dünyadaki herhangi bir gün gibi ilgilenir. Mors'un ötesinde yaşamın var olduğu her yerden sayısız ruh toplar. Bazıları Ölüm'e oldukça kızgın (normalden daha fazla), çünkü kuşkusuz çok uzun süredir cansız bedenlerinin içinde hapsolmuş durumdalar. Mara, kendi çürüyen Aesh'inizin içine gömülmenin oldukça klostrofobik olabileceğini hayal ediyor.

Gördüğünüz gibi, bir ruh Mara onu toplayıp Mors'a bırakana kadar kabında hapsolmuş olarak kalır. Ilya'da geçirdiği zaman, her ne kadar tamamen eğitici olsa da (ya da kendine öyle söylüyor), Ölüm'ün dikkatini biraz dağıtmış. Ruhlar cesetlerinde Mara'nın kabul etmek istemediğinden daha uzun süre ihmal edilmişlerdir ve Mara genellikle verimliliğiyle gurur duyar.

Özellikle huysuz bir ruhu ezici öbür dünyasına sürükledikten sonra Ölüm, gün batımının normal olduğu ve her göğüste kalp atışlarının hızlandığı uçağa geri adım atar. Blair'in kapısının önünde belirir, ancak onu kapının dışında beklerken bulur. Mara tesadüfen karşılaştığı manzara karşısında başını öne eğer.

Tele'nin karşısında uzun boylu bir adam duruyor, saçları alnına dökülen bir gece yarısı dalgası gibi. İri yarıdır, güçlü yüz hatları sadece ağzını çevreleyen gamzelerle daha az sert hale gelir. Ve gri gözleri Blair'i duvara yapıştırıyor.

"Sadece..." Kapısını işaret ediyor. "Oraya geri dön. Lütfen."

Ölüm bu adamı tanıyor. Onun güçlü bedeninin etrafında yavaş bir daire çiziyor. Evet, Mara'ya birçok ruh teslim etti. Hayatını tükettiği bedenlerin üzerinde onun sert yüzünü gördü. Aslında, o bile bu Elit hakkında fısıltılar duymuştur.

Burada Ilya'nın İnfazcısı duruyor.

Ölmekte olan bir kralın kardeşi.

Ölümün Kurtarıcısı diyorlar. Buna

Mara karar verecek.

Onun önünde durmuş, ruhunu inceliyor. Yüz hatlarında kimsenin tanık olmadığı bir şaşkınlık ifadesi belirir. İçinde parıldayan bir karanlık dönüyor, şeffaf ve saf beyaz iplikçiklerle örülü.

Ölüm böylesine tuhaf bir manzara karşısında gözlerini kırpıştırır. Bu kesinlikle beklediği şey değildi.

"Hmm. Görünüşe göre Slummer sana biraz görgü öğretmiş. Ne kadar ironik."

İşte o bıktırıcı hakaret. Mara, kederle, Ölüm'ün tam olarak kim olduğunu anlar. Tele'den bahsediyor. Ölümden kaçma yeteneğine sahip bir kadın için, kesinlikle yaşayanlardan daha fazla saygıyı hak ediyor.

Blair'in kötülüğü bir reAex gibi. Sanki onun düşmanı olmak için yaratılmış, sonsuza dek değerini İnfazcı'nın onu hâlâ rakip olarak görüp görmemesine bağlamaya zorlanmış gibi. Tele o evde (geçmişi kökünden söken o çarpık ağaçların hemen yanında) gerçeği söylemişti - Azer kardeşlerden nefret etmekten başka bir şey yapamıyordu.

İnfazcı'nın sesi alçaktı. "Yapma, Blair."

Ama o biliyor. Ve Tele muhtemelen nedenini bile bilmiyor.

"Yani hayatının geri kalanında onu Kitt'le mi paylaşacaksın? Yoksa sokaklarda başka bir Ordinary ile mi?"

İri yarı adam tek bir düşünceyle onu duvara yapıştırdığında Blair keskin bir nefes alır. Bu, Ölüm'ün onun önünde durmasını sağlar, bakışları onun sert yüz hatlarını araştırır. Kendilerini çağırmaktan çok hoşlandıkları gibi, bunun sıradan bir Elit olmadığını keşfetmeye başlıyor. Hayır, onun ruhu tek başına Ilya'ya ait olmayan bir karmaşıklıktır.

İnfazcı, kendi gücüne karşı savaşmayı beyhude bulan Blair'e doğru adım atıyor. Adam korkutucu derecede sakin, tehdidi bir mırıltıdan biraz daha fazlası. "Onun hakkında bir daha böyle konuşursan, o odada kilitli kalmak ve benden güvende olmak için yalvarırsın."

Mara ona inanıyor, çünkü adamın ruhu onun içindeki bir şeye sesleniyor.

"Kahretsin." Tele, genişleyen bakışlarını onunkilere kaldırıyor ve neredeyse gülüyor. "Ona aşıksın."

Hmm. Bir başka ilginç keşif.

Blair aniden bu adamın zihninin pençelerinden kurtulur. İnfazcı yüzündeki şoku bastırmaya çalışır ve Ölüm'ün ihtiyacı olan tek kanıt da budur. Paedyn Gray'in kalbi bir başkasına, nişanlısının kardeşine aittir.

"Aranızda bir şeyler olduğunu hep biliyordum ama..." Bu sefer Blair gülüyor. "Ona tamamen aşıksın."

En güçlü Elit, bir Sıradan tarafından dize getirildi. İronik.

Romantik. Mahkum.

Mara bu trajediyi yaşadı.

Tele yavaşça öne doğru adım atıyor, hâlâ aşk acısı çeken prense başını sallıyor. Sırıtışı keskindir. "Oh, sen-" "Prens Kai!"

Blair tanıdık ses karşısında gözlerini deviriyor. Köşeyi dönen İmparator, maskesinin altında dehşet dolu bir ifade takınırken iki tabak yemeği dengeliyor. Görevine attığı bakışlar ihanetle yanmaktadır. Lenny daha sonra ağzından çıkmak üzere olan kelime dalgasına yer açmak için boğazını temizler. "Merhaba efendim, sizi görmek çok güzel. Blair, tatlım, senin bu odada olman gerekiyordu. Dışarıda aylak aylak dolaşmıyorsun, değil mi?"

"Lenny," diye başlar Tele tatlı tatlı, "tek bir düşünceyle tam anlamıyla ikiye bölebileceğim küçük zencefilim, Kai odaya girme ve bilenmiş bıçaklarımı gönderme şansı bulamadan beni fark etti.

pencerenin altından geç." Sonra İnfazcı'ya sesleniyor. "Bu oyunu seviyor. Size aksini söylemesine izin vermeyin."

(Ölüm'ün nihayet bu kötü şöhretli adam için kullandığı bir isim var).

Ölüm, Lenny'nin muazzam rahatsızlığını oldukça eğlenceli buluyor. "Oldukça iyi bir mizah anlayışı var." Tele'yi kapısına doğru yönlendiriyor. "Bununla asla sıkıcı bir an yaşamazsınız!"

"Oh, lütfen," diye tersliyor. "Benden hoşlanıyormuş gibi davranma; bu sadece daha çok çalışmama neden olur-"

İmparator kapıyı yüzüne kapatır.

Blair odasının içinden öfkeyle, "-emin olun yapmazsınız," diye bağırır.

Mara salonda kalır, hâlâ bu Ölüm Kurtarıcısı'*nı* -kendisini- son derece merak etmektedir. "Onu gözden uzak tutun, tamam mı?" diye emretti. "Bu koridordan geçen Paedyn de olabilirdi ve hepimiz onun ne yapacağını biliyoruz." Blair'in umduğu da tam olarak buydu, Ölüm insanlara bağırmak istiyordu. Ama bunun bir faydası yok. Bir ömür önce, Mara gençken ve kariyeri konusunda hâlâ hevesliyken, yaşayanlarla konuşurdu. Elbette onlar duysun diye değil, ama vahşice ölen nazik bir kızın sesini asla unutmamak için. "Evet, efendim." Lenny anlayışla başını sallar. "Sonsuza kadar kilitli kalamaz, Yine de. Bu doğru değil."

Mara İmparator'un görevi adına bu kadar cesur davranmasına şaşırır.

"Biliyorum." İnfazcı iç geçirir. "Ama Paedyn'in zamana ihtiyacı var." Sonra döner ve omzunun üzerinden seslenmeden önce koridorda hızlı adımlarla ilerler. "Ona iyi şanslar."

"Şansa ihtiyacım yok. O kadar da kötü değil," diye mırıldanıyor Lenny.

Kapı açıldığında Blair'in suratındaki patronluk taslayan ifade ortaya çıkar. "Ne kadar tatlısın, zencefilli şeker."

"Kahretsin!" Onu aniden karşısında görünce neredeyse sıçrayacaktı. "Ne, kulağını kapıya mı dayadın?"

"Sanki nefes alışımı duymuyormuşsun gibi," diye karşılık

veriyor. "Nefes alış verişin dikkatimi verdiğim son şey."

Tele kaşlarını çatıyor. "O zaman açıkça hala gücünü kullanıyorsun."

"Hayır." İmparator'un sert tavrına Blair'in yüzünde sallanan bir çene eşlik eder. "Hayır, bunu yapamazsın. Asıl kızması gereken benim.

Şimdi."

"Devam et o zaman," diye kışkırtıyor. "Azarla beni. İyi bir kahkaha işime yarayabilir."

Lenny kaşlarını birbirine çatarak odaya girer. "Tamam. Bir daha böyle gizlice kaçamazsın. Ya planımızı gerçekleştiremeden kral beni dışarı atarsa?"

Blair alaycı bir tavırla, İmparator'un yutkunmasına neden olacak kadar yaklaşır. "Peki bu plan tam olarak nedir? Kıçının altında bir ateş yakmanın zamanı geldi, zencefilli şeker. Yoksa buradan asla çıkamayacağım."

İmparator pek dinlemiyor. Hayır, aklı tamamen başka bir yerde. "Ateş," diye mırıldanıyor.

Çilli yüzüne çocuksu bir sırıtma yayılıyor. "Bir fikrim var."

Mara, koridordan aşağı bakmak için sessiz konuşmalarına sırtını döner. İnfazcı gitmiştir ve bir gizem daha çözülememiştir.

Ama Ölüm endişelenmiyor. Tekrar buluşacaklar.

BÖLÜM 16

Kitt

I Çeşmenin kenarında oturmuş, dalgalanan suya bakıyordum.

Şilinler sulu mezarlarında hareketsiz yatıyor - bir başka versiyonum onları gecekondu mahallelerindekilere dağıtmaya söz vermişti.

Kai'nin de aynı kaderi paylaştığını düşünmemeye çalışıyorum. Müstakbel gelinime Izram yolculuğunda eşlik etmekte ısrar etti ve dile getirdiği sinir bozucu derecede mantıklı endişeler yüzünden onun *Hesaplaşma*'da sürüklenip gitmesini izlemek zorunda kaldım.

Bakışlarımı etrafımı çevreleyen geniş bahçelere kaldırıyorum. Gün ışığında donuk görünüyorlar.

batan güneş ışığı, parlaklığını kaybetmiş yapraklar. Arazideki sarmal patikalarda en son yürüdüğümden bu yana haftalar geçti. Kral olmak son zamanlarda eğlenmeme pek izin vermedi.

Göğsümdeki keskin bir sızı beni ürkütüyor. Parmaklarım 1'e kıvrılıyor; gözlerim kapanıyor.

"Öldükten sonra olduğundan daha kötüsün."

Ölüm'ün bakışlarıyla karşılaşmadan önce bir nefes üflüyorum. Solumda birkaç adım ötemde duruyor, ellerini pelerininin derin ceplerine sokmuş. Açık kukuleta kumral saçlarını yutuyor, altındaki sakin yüz hatlarını gölgeliyor.

"Veba bana pek iyi davranmadı," diye itiraf ediyorum uzaktan. "Çünkü senin için yaratılmamıştı."

Kıkırdayacak gücü kendimde zor buluyorum. "Detaylandırmanı isteme zahmetine girmeli miyim? Yoksa Ölüm'ün bu kadar gizemli olması mı gerekiyor?"

"Yakında öğreneceksin," diye cevap veriyor Mara sakin bir şekilde. "Ama şimdiden öbür dünya hakkında pek çok kişiden daha fazla şey öğrendin."

"Öğrendiğimden emin değilim." İç çekerek ayağa kalkıyorum. "Ben... öleli günler oldu ve ne olduğundan bile tam olarak emin değilim."

Ölüm'ün bakışları bir anlığına dalıyor. "Benimle yürür müsün? Mors hakkındaki sorularını cevaplayacağım."

Mara'nın oPer'i ve ona eşlik eden tereddüt beni duraksatıyor. "Evet, elbette." Ona doğru adım atıyorum. "Kulağa adil bir anlaşma gibi geliyor."

Pelerini taş patika boyunca sürükleniyor, başıboş yaprakları yutuyor ve her adımın sesini bastırıyor. Aramıza giren sessizliği kucaklıyoruz. Son zamanlarda kral olmaktan başka bir şey olmak içime sinmiyor, bu yüzden bu anın sadeliğinden zevk alıyorum. Ölüm'le bir gezintinin böyle bir huzur getireceğini kim bilebilirdi ki?

"Seni birkaç gündür görmüyorum," diyorum sonunda, parmaklarımı bir sıra çiçeğin üzerinde gezdirerek.

Mara hemen cevap veriyor. "Beni mi arıyordun?"

"Seni görmemin iyiye işaret olduğunu düşünmemiştim." Bunu biraz mizah katarak söylüyorum ama Ölüm gülümsüyorsa bile bu kesinlikle onun dudaklarından bir gülümseme koparmıyor.

"Elbette," diye usulca kabul ediyor. "Varlığım asla istenmez."

Sesinde incindiğine dair bir iz yok ama yine de içimde bir suçluluk duygusu hissediyorum. Neden Ölüm'ün moralini düzeltmek istediğimden emin değilim, hatta ruhu olduğundan bile tam olarak emin değilim. "Doğruyu söylemek gerekirse, ben de seni arıyor olabilirdim," diyorum ve bu doğru olabilir. "Baloda da söylediğim gibi, her şey hakkında konuşabileceğim birinin olması çok güzel."

Nihayet bana bakıyor, kahverengi gözleri bir duyguyu yansıtmanın eşiğinde. "Yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Bu yüzden seninle tanışmak istedim."

Üzerimizde alçakta asılı duran pembe gökyüzüne başımı sallıyorum. "Ve sadece benimle mi konuşabiliyorsun?"

"Ölmekte olan ruhunuzla olan bağlantım, başkaları tarafından fark edilmeden sizinle fiziksel olarak etkileşime girmemi sağlıyor. Bunu bir peçe gibi düşünün." Mara sarkık bir Aower'ı kaldırmak için elini cebinden çıkarır. Ölüm'den tuhaf bir görüntü. "Bu düzleme sadece bana sunduğun açıklıktan geçerek adım atabiliyorum. Ama diğer herkes için bir gölge olarak kalıyorum."

"Peki" -kavisli yolu takip ederken omuzlarımız birbirine değiyor- "benimle olmadığında nereye gidiyorsun?"

"İlgilenmem gereken başka ruhlar var." Sanki benimle dalga geçiyor gibi. "Ölüler öbür dünyalarını beklerler."

Mara'nın incelemesini görmezden gelerek öksürüyorum. Şifacılardan daha dikkatli. "Mors... korkunç derecede yalnız görünüyordu. Ölümden sonraki hayat pek de dört gözle beklenecek bir şey değil."

"Bundan zevk almadın," diye gözlemliyor.

Ona şöyle bir bakıyorum. "Neden hoşlanayım ki?"

"Sadece seni daha iyi anladığımı düşündüm." Bakışlarımı tutuyor. "İçinde bir karanlık var. Mors'a çekileceğini düşündüğüm bir karanlık."

"İçimde karanlık yok."

Kelimeler dilimi yırtıyor, acı ve ısırıcı. Aniden sinirlenmeme şaşırarak göz kırpıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ciddiyetle. "Bana ne oldu emin değilim."

"Hmm." Yumuşak bir hayranlık sesiyle karşılık veriyor. Başka tarafa

bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Hmm, gerçekten.

Karmakarışık yeşilliklerin arasından geçerken güneş ışığı gökyüzünden süzülüyor. Mara her zamanki gibi tamamen okunamaz, rahatsız edici bir şekilde anlaşılmaz görünüyor. Ölümle ilgili her şey belirsiz, ruhunuzu kaptığı ana kadar.

Boğazımı temizliyorum. "Yani annemi hiç

bulamadım." "Özür dilerim."

Kelimeler gerçek. Ölüm'ün ağzından çıkan ne tuhaf bir cümle.

"Sinir bozucu ama geçici ölümüm boşuna değildi." Bizi tekrar yüksek çeşmeye doğru yönlendiriyorum. "Babamı buldum."

"Edric Azer," diye anımsıyor Mara. "Öfkeli bir ruh."

"Ona söylediklerimden sonra daha da kızgın."

Babamın yüzündeki ifade, renginin solması, sık sık yeniden yaşadığım güzel bir anı. Sadece birkaç hafta önce onunla bu şekilde konuşmayı hayal bile edemezdim. O benim her şeyimdi ve ben de onun için ***bir şey*** olmaya kararlıydım.

Ama o zamanlar bir çocuktum. Şimdi ise bir kralım.

Mara'nın bakışları esneyen kapüşonunun altından beni delip geçiyor. "Peki sen ne dedin?"

"Gerçeği." Sıkışan boğazımı bir öksürükle temizliyorum. "Ben ondan çok daha büyük olacağım. *O* yapılması gerekeni yapamayacak kadar zayıftı, ben değil." Tedirginlik sesime geri dönüyor. "Ve ölümden sonraki hayatının geri kalanını bunu düşünerek geçirecek. Mirasını gömecek olan hayal kırıklığı yaratan oğlunu düşünerek."

"Eminim öyle yapacaktır," diyor basitçe. Mara benim bariz intikam arzumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Onun gibi ruhlar genellikle huzura kavuşmaz."

Çeşmenin önünde yavaşlayarak duruyoruz. "Huzur bulmak mı?"

"Mors'tan çıkış yolu olmadığını kabul edenler, ondan kaçanlardır." Ölüm bunu bariz bir bilmeceyi çözer gibi söyler. "Devam ederler. Mors'un dokusu içinde yaşarlar. Her ruh ölümden sonraki hayatını nasıl geçireceğine karar verebilir - sonsuza dek ondan kaçmanın bir yolunu aramak ya da Kader'i selamlamak ve huzura kavuşmak."

İnançsızlıkla ona bakıyorum. "Yani öbür dünya büyük bir akıl oyunundan mı ibaret?"

"Cennet ya da cehennem değil." Neredeyse omuz silkiyor. "Sen ne yaparsan o olur. Ama Ölüm sürekli olarak yalnızdır."

"Babam... Iris'in bir ağacın içinden ona fısıldadığına inanıyordu." diye mırıldandığım bir anda, acaba kendisinden mi bahsediyor diye merak ediyorum.

"Muhtemelen öyleydi." Mara bu sözleri bu kadar soğukkanlı söylediğinde kulağa gerçekten de aklı başında geliyor. "Ağaçlar oldukça konuşkandır."

"Yani anneme ulaşmanın bir yolu yok mu?" Ne kadar sel1sh olsa da hayal kırıklığına uğramış hissetmekten kendimi alamıyorum. "Huzuru bulduğu için mi?"

"Ruhu dinleniyor." Mara'nın sesindeki hüzün şaşırtıcıydı. Hiçbir duygu bu kadar belirgin olmamıştı. "Herkesin umut edebileceği tek şey bu."

"Umduğun şey bu mu?" Cesaretle soruyorum.

"Umut etmeme izin yok. Eskiden beri." Yine bir tutam hüzün var. "Ve o yaşamı neredeyse hiç hatırlamıyorum."

Güneş hâlâ gökyüzünü aydınlatırken söylediğim sözlerin aynısını söylüyorum. "Detaylandırmanı isteme zahmetine girmeli miyim?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Ne zamandır Ölüm'sün?"

Sıkıcı, durgun bir an geçiyor. Bunun da nefesimi boşa harcamak olduğunu düşünüyorum ta ki-

Bakışları uzaklaşıyor. "Nasıl yaşanacağını unutacak kadar uzun."

Bu cevap, yutmak zorunda kaldığım başka soruları da beraberinde getiriyor.

Mara *kim?*

Onun hakkında ne kadar çok şey bilirsem, o kadar az anlıyorum.

İnsan.

Bir zamanlar yaşayan, nefes alan bir varlıktı. Ölümün

yaşı yoktur. Mara değil.

Peki nasıl oldu da ruhları Mors'a sürükledi?

Fıskiyenin berrak havuzundaki yansımama bakıyorum. Şaşkınlığım oraya yansıyor, alnımdaki kırışıklıkları derinleştirmek için altımda dalgalanıyor. Emin olduğum tek şey Ölüm'ün yaşama arzusu ve benim yaklaşan sonum.

İç çekerek, Mara olan gizeme bakıyorum. "Ölüyorum, değil mi? Gerçekten, inkar edilemez bir şekilde bu Veba'dan kurtulamayacağım gibi mi?"

Yüzünde bir sempati gölgesi beliriyor. "Vücudun böyle bir gücü kaldırmaya uygun değil. Ne kadar zamanın olduğundan emin değilim...."

"Doğru."

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. Sanki güç için yaptığım şeyin sonuçlarını kabul etmem için gereken tek şey buymuş gibi. "Bak ne diyeceğim," diye iç çekerek başlıyorum. "Bana nasıl öleceğimi öğretirsen sana nasıl yaşayacağını hatırlatırım."

İlk başta Mara hiçbir şey söylemedi. Sonra yumuşak bir "Hmm." dedi.

Başımı sallıyorum. "Ya varsındır ya da yoksun, Ölüm. Ve ikimizin de kaybedecek bir şeyi yok."

"Peki," diyor ve daha iyi bir yargıya karşı geliyor. "Ben de varım." Gücümü aşağıdaki su havuzuna doğru uzatıyorum. Kral olduğumdan beri Dual yeteneğime çalışma odamın sınırları içinde pek ihtiyaç duymuyorum. Aslında, geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, ara sıra mum yakmaktan ya da kurumuş bir bitkiyi ıslatmaktan başka bir şey yapmadım. Ama çeşmenin suyuna elimi kaldırıp sokmasını emrettiğimde,

tereddüt ediyor. Gücüm damarlarımda bir şekilde uzak, yabancı

hissediliyor. Kaşlarımı çatıyorum, çocukluğumdan beri konsantre

olmak zorunda kalmadığım bir şekilde konsantre oluyorum.

Veba.

Su aniden bana doğru hücum ediyor ve donuk bir madeni parayı yüzeye çıkarıyor. Karşılık veren gücümle rahatlayarak hafifçe gülümsüyorum. Mara, su akıntısının avucuma bir şilin yerleştirmesini yakından izliyor. Aramızda tutarken hâlâ damlıyor. "Pekâlâ, ilk dersi kimin alacağına dair bir jeton atalım."

Ölüm onaylarcasına çenesini eğiyor.

"Tura gelirse, bana önce nasıl öleceğimi öğretirsiniz," diye açıklıyorum. "Yazı gelirse, yaşamakla başlarız." Şilini Aip'leyince loş ışıkta gümüş parlıyor.

Avucuma geri döndüğünde, Mara kararı görmek için eğiliyor. "Tails."

Gülümsüyorum. "Sana nasıl yaşayacağını hatırlatma zamanı."

Bir an konsantre olduktan sonra, Ölüm'e çarpan bir su dalgası gönderiyorum. Belki de en akıllıca seçim bu değildi.

Ve korkutucu bir şekilde, irkilmiyor bile.

Islak kukuletası hala takındığı boş ifadenin etrafından sarkıyor. "Bu da neydi?" diye söylenirken pelerininden burnuna doğru boncuk boncuk su damlıyor.

Eğer yüzünde belli belirsiz bir eğlence belirtisi olmasaydı, korkarım düşüp ölebilirdim. "Bu senin yaşayan sürprizlerle ilgili ilk dersin."

"Hmm."

Su beni iyice ıslatmadan önce tepki verecek zamanım yok.

Damlayan kirpiklerimin arasından başımı kaldırıp Mara'ya bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrılıyor. Böyle sessiz bir ifadeye sahip olduğum için kendimi biraz onurlandırılmış hissediyorum. "Sürpriz," diyor sakin bir sesle. "Bunu ben de yapabilirim."

Ona göz kırpıyorum.

Sonra da gülüyorum. Haftalardır ilk kez *gülüyorum*.

"Seninle yaşamaya, Mara."

Aramızdaki parayı kaldırıyorum.

Önümde damlıyor, bakışları sabit.

"Ölümünde sana eşlik etmek için, Kitt."

BÖLÜM 17

Mara

Kralın yatağı oldukça yumuşaktır.

Ölüm yatağın kenarında oturuyor elbette, uyuklayan Kitt'in yanında yorganın altında değil. Yine de bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyor - güçlü bir kolun onu kendine çekmesi, sıcak nefesin boynunu gıdıklaması. Ama belki de tüm Azerler aynı şeyi hissediyordur. Belki de bu kralı bir ömür önce sevmiş ve ondan nefret etmiştir. Belki de bunu tekrar yapmasına gerek yoktur.

(Ya da belki bu sefer farklı olabilir.)

Mara, kralın kaşlarının arasında bir kırışıklığın oluşmasını, ay ışığının tenini gölgeleyen gerginlik parçasında birikmesini izler. Uyku onu sık sık büyüler, çünkü uyku Yaşam ve Ölüm'ü dengeleme sanatıdır (görüyorsunuz, birbirlerinin arkadaşlığından pek hoşlanmazlar). Böylesi mutluluk verici bir dinginlik, kişinin saf bir varoluş hali içinde saklanmasına olanak tanır. Ve Mara böyle bir arafı, böyle bir hiçliği kıskanır.

Kitt bir sarsıntıyla uyanır ve yapış yapış olmuş tenindeki örtüleri iter. O yeşil gözler (geçmiş yaşamında pervasızca dolaşan gözler) karanlıkta Ölüm'ün 1. halidir ve onu görünce tekrar irkilir. Birinin yatağına tünemiş olmasına böyle bir tepki vermesi gerçekten de anlaşılabilir. Mara, gece ziyaret ettiği ruhları canlı bırakma konusunda iyi bir üne sahip değildir.

"M-Mara?"

Kralın sesi şaşırmış ama korkmamış gibi. Ondan asla korkmaz.

(Ve Ölüm bundan çok hoşlanır.)

"Kabus görüyordun," diye bilgi veriyor Mara, sanki onun haberi yokmuş gibi. "Sıkıntın beni çağırdı."

(Bu kısmen doğrudur. Kitt'in huzursuzluğu onu çağırmadan önce Ölüm onun başucunda çoktan rahat etmişti ama bu ne burada ne de orada).

Kitt halsizce başını sallar. "Özür dilerim."

"Üzgün müsün?" Mara başını öne eğdi, bu alışkanlığı ölmeyi reddettiğinde de devam ediyordu. "Ne için?"

"Öyle olmalı..." Kral, halsizce omuz silkmeden önce bulanık zihnini yokluyor. "Can sıkıcı olmalı. Bilirsiniz, sürekli çağrılmak ama görülmemek." Gölgelerin arasından gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor. "Her şeyi hissetmeye zorlanıyorsun ama asla kendin için değil."

Bu sözler öylesine içtenlikle, kötülük karşısında öylesine masumiyetle söylenmiş ki, Ölüm soğuk kalbinin bir kez daha çarpmak için yalvarmasından korkuyor. Çünkü herkeste, her şeyde iyiliği varsaymanın basitliğini hatırlamak ister. Ama bu yalnızca yaşayanlar için bir lükstür. Saflık -hem bir lütuf hem de bir lanet- Mara'nın uzun zaman önce Ölüm'e tökezlemesine neden olan şeydi. Şimdi Kitt de aynısını yaptı.

Mara'nın karşısındaki bu adam çok insani. Sarmal çarşafların içinde oturmuş, alçakgönüllü bir şekilde vahşi bir yaratıktan uysal bir cevap bekliyor. Ölüm onun (her zaman, ama özellikle şimdi) kendisine bir yanlış anlama, bir Mors canavarından daha fazlası gibi bakmasını izliyor. Ve böyle düşünülmekten oldukça hoşlanıyor - bir erkeğin ilgisini hak eden bir kız, çünkü bunu ona vermek istiyor, aksi takdirde olacaklardan korktuğu için değil.

Mara sonunda krala, "Bu öbür dünyayı en kötü düşmanıma bile dilemezdim," der. Onun bu nezaketi ve tuhaf anlayışı karşısında Ölüm'ün göğsünde bir şeyler kabarır. Elbette bunu hemen görmezden gelir. Onun hatırı için.

Kitt başını sallar. Bakışları Ölüm'ün yüzünde
ağırlaşır. (Ne yazık ki o da bundan hoşlanıyor.)

Gölgelerin arasında oturmuş, ortak sükûnetlerinin tadını çıkarıyorlar. Gördüğünüz gibi Mara artık barışçıl dayanışmayı takdir edecek kadar büyüdü. Bir zamanlar -gençken ve oldukça hayattayken- böyle bir sessizliğin alaycı olduğu zamanlar vardı. Ama şimdi sadece bir başkasının yanında var olmanın rahatlığını yaşıyor.

"Ne hakkında rüya görüyordun?" Ölüm, düşüncelerinden uzaklaştıktan sonra nihayet sorar.

Kralın ağır iç çekişini keskin bir öksürük takip ediyor. "En derin korkumun gerçeğe dönüşmesi."

"Peki neymiş o?"

Ölüm'den saklanacak bir şey yok. Kral bunu biliyor ve bu yüzden cevap veriyor. "Bir canavara dönüşmek."

Mara bunu düşünür. "Ilya ve krallıklar için yaptığın planların başkalarını senin bir canavar olduğuna inandıracağından mı korkuyorsun?"

Kitt'in dudaklarından boğuk bir "evet" çıkmadan önce bir süre sessizlik oluyor.

"Kai'nin senin hakkında ne düşüneceğinden endişeleniyorsun," diye açıkça gözlemliyor Ölüm, her zaman yaptığı gibi. "Öyleyse neden bütün bunları yapıyorsun?"

Kral başını öne eğer, saçları hâlâ uykunun kalıntılarıyla dağınıktır. "Babamdan daha büyük olmak istiyorum, evet. Ama bundan da öte, ben... Kimsenin benim gibi hissetmesini istemiyorum, hayatım boyunca *hissettiğim* gibi." Sonra gözleri ani bir kararlılıkla Mara'nın bakışlarıyla buluşmak için kalkıyor. "Eğer bunu yaparsam -hepimizi Elit yaparsam, hatta sahadakileri bile- o zaman yaşanacak başka bir şey kalmayacak. Hiçbir oğul ya da kız asla göz ardı edilmeyecek, kullanılmayacak. Çünkü Ordinaryüsler ve Elitler var olduğu sürece"-Kitt nefes alıyor-"her zaman bir bölünme olacak, her zaman verilmesi gereken zor, korkunç bir karar olacak. Ama ben kimsenin sadece bir mirası yerine getirmek için yetiştirilmesine izin vermeyeceğim." Gülüyor, sesi duygusallıkla titriyor. "Hayır, bunu onlar için yapacağım. Bunu sonsuza dek bitiriyorum."

Ölüm bu kararlı asili inceliyor. "Bunu gerçekten çok iyi düşünmüşsün."

"İnsanların deli olduğumu düşündüğünü biliyorum," diye itiraf ediyor Kitt. "Şimdiye kadar düşünmedilerse, bundan sonra kesinlikle düşünecekler." Kalın kalın yutkunuyor. "Ama kral olmadan önce, bir kral tarafından sevilmek için yalvaran bir çocuktum. Çünkü babam sıradanların sahip olmadığı güce odaklanmıştı. Ve bakın nasıl kırıldım." Titrek bir kahkaha daha. "Bu krallıkta daha fazla Kitt'e ihtiyacımız yok. Hayır, ben daha iyi bir şeyin başlangıcı olacağım. Bütün bir şeyin."

O rahat sessizlik geri döndü.

Ay pencereden içeri eğilmiş, Ölüm'e ve gönüllü kurbanına bakmaktadır. Ardından gelecek sözleri bekliyorlar, bekliyorlar ama tamamen aceleci değiller. Aksine, bu an ile bir sonraki an arasında birlikte oyalanmak oldukça güzeldir.

"Bu yeni dünyanın nimetlerinden faydalanamayacaksın," diye hatırlatıyor sonunda Mara ona, her zamanki kötümserliğiyle.

"Ama Kai yapacak." Kral mürekkep lekeli elini çizilmiş yüzünde gezdiriyor. "Bir kez olsun onun için pis işleri ben yapacağım. Sonunda, bu gelecek onun geçmişinden çok daha nazik olacak."

"Bu takdire şayan." Bunu Ölüm'ün söylemesi pek bir şey ifade etmiyor ama yine de söylüyor.

Kitt onun sözleri karşısında şaşırtıcı derecede umutlu görünüyor. "Benim bir canavar olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?" "Canavarın ne olduğunu henüz bildiğini sanmıyorum."

"Belki de değil." Sonra Ölüm'e biraz daha yaklaşır (birden fazla şekilde), gözleri onun üzerinde gezinir. "Çünkü kesinlikle öyle birine benzemiyorsun."

"Neye benziyorum?"

"Bir tuzağa." Kitt gülümsüyor; içten ve çocuksu. Sadece bir Azer'in bildiği şekilde. "Ama senin öyle biri olduğunu sanmıyorum. Gerçekten değilsin."

Beklentisine rağmen Ölüm'ün sesi sabit. "Devam et."

"Bence sen çirkin şeyler yapmaya zorlanan güzel bir varlıksın." Kral aniden ciddi görünüyor. "Kötü niyetli değilsin, hayır. İtaatkârsın."

Mara'nın damarlarında biraz kan dolaşsaydı, yüzü kızarabilirdi. Ama sesi, tahmin edilebileceği gibi, donuk kalıyor. "Peki, ne düşünüyorsun? *Ben* bir canavar mıyım?"

"Senden korkmuyorum."

"Ben bunu sormadım."

Yeşil gözler hak ettiğinden daha nazik bir şekilde Ölüm'e bakıyor. "Ona benzemiyorsun. Yani hayır, senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum."

Ama Kitt orada durmuyor. Eğer dursaydı, belki de her şey daha farklı olurdu. Ama Ölüm'e umut verirsen, seni onunla birlikte öldüreceği kesindir.

"Aslında," diyor yavaşça, "eğer öyle olduğunu söyleseydin, senin bir ilah olduğuna inanırdım. Bu kadar kutsal bir şeye tapınmayı sorgulamazdım."

BÖLÜM 18

Mara

"Plagues, sen Ilya'daki en kötü Hyper olmalısın."

İmparatorluk şu anda Blair'in yüzündeki tembel onaylamama ifadesini göremiyor, ama Ölüm yatağın üstünde oturduğu yerden buna açıkça tanık oluyor.

"Ben sadece sıradan bir Mundane'ım," diye mırıldandı Lenny. "Bu egzersizden ne beklediğinden emin değilim-"

"Bir Seçkin'in gücünü gerçekten kullanmasını beklerdim," diye homurdanıyor. Şimdi duyularınızı açın."

İmparator tahta Aoor'un üzerinde rahatsız bir şekilde kayar. "Bu tam bir zaman kaybı."

"Seninle geçirilecek her zaman daha iyi olabilirdi," diye etkileyici bir şekilde alay ediyor Tele. "Şimdi kokla."

Bir şişe açıyor. Mara, Blair'in koleksiyonundaki olağanüstü baharat çeşitlerini tararken, "Notaları tarif et" diye emrediyor.

Lenny, "Başıma sardığım eşarbın ötesinde bir koku almak zor," diye mırıldanıyor.

Blair kaşlarını çatıyor. "Hiçbir şey gibi kokmuyor." "Senin

gibi kokuyor."

Tele göz kırpıyor. Ölüm, Blair soğukkanlılığını korumaya çalışırken ön sıralarda oturacak kadar şanslıdır. Omurgasını dikleştirip sol avucundaki deriyi karıştırdıktan sonra nihayet "O zaman daha sert kokla" diye emrediyor.

Lenny, Tele'nin kokusu hakkındaki bilgisinin onu nasıl etkilediğinden habersiz, öfkeyle iç geçiriyor. "Uh..." Birkaç metre uzakta otururken bile Blair'in yaydığı hafif aromanın her bir katmanını ayırabiliyor. "Baharatlı, ama biraz da tatlılık var."

"Daha iyisini yap."

"İyi, uh, en üstte bir miktar narenciye alıyorum," diye girişimde bulunuyor İmparator. "Sonra daha topraksı bir şey, mesela..." Gücünü zorluyor gibi görünüyor, o son sesin peşinden koşuyor. "Odun gibi. Çam."

Blair aslında memnun görünüyor. "Fena değil. Adını paylaştığın baharatı tanımlayamazsan çok yazık olur."

Lenny kaşlarını çatarak atkısını yüzünden çeker. "Neydi o?"

Bu tuhaf eğitime başladıklarından beri güneş batalı çok oldu (bu yüzden Mara penceresinin altına tünemiş değil), ama Ölüm şişeyi kaldırırken Blair'in kendini beğenmiş ifadesini açıkça görebiliyor. "Zencefil, tabii ki."

"Ha ha." Yenilgiyle başını sallar. "Biliyor musun, bana gerçek adımla hitap etmek de bir o kadar saldırgan. Ben bir 'Lenny' olarak lanetlendim ve annem hâlâ beni sevdiğini söyleme cüretini gösteriyor."

Mara, Blair'in dudaklarının bir köşesine değen soğuk gülümseme karşısında başını eğiyor. "Yine de bunu duymanın güzel olduğuna eminim."

Sözleri İmparatorluğu ayıltmış gibi görünüyor. Herkes böyle bir sevginin muhatabı değildir. Ve olanlar da, diye düşünüyor Death acı acı, sadece incinmiş olacaklar.

Lenny yumuşak bir sesle, "Çok hoş," dedi.

Blair resmiyetine geri döndüğünde bir çeşit samimiyetle tökezlemek üzereymiş gibi görünüyor. Bir tahtanın altından çıkardığı gizli sandığı işaret ederek, "Yanımdaki tüm baharatlar bunlar," diye bilgi veriyor. Şişeler çapraz bacaklarının yanındaki tahtanın üzerine serpiştirilmiş. "Ama yarın Gail'den bir düzine daha isteyeceksin ki kokunu tekrar test edebilelim. Bu senin en zayıf yanın ve bu çok şey ifade ediyor."

Lenny, kutunun içinde kalan tek baharata başını sallamak yerine sivri kazmayı görmezden geliyor. "Peki ya bu?"

Tele'nin bakışları kahverengi toza yöneldi. "Bunu kullanmıyoruz. Bu hindistan cevizi."

Mara ilgisini çekmiş bir şekilde eğiliyor.

Lenny dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Ölüm'e ayna tutuyor. "Muskat sevmiyor musun yoksa?"

"Neden hindistan cevizi seveyim ki?" diye tersliyor. "Küçük hindistan cevizi yenmez. Ve ben ondan nefret ederim."

Ölüm, Tele'nin artık bir baharattan bahsetmediğine dair garip bir hisse kapılıyor. Aslında, Lenny'nin gözlerinin tam tonunu inceleyecek olsa, Mara bunu zengin bir muskat serpintisine benzetebilirdi. Ama bu sadece onun düşüncesi elbette. Belki de Blair böyle bir şey düşünmüyordur. (Gerçi Ölüm bu konularda nadiren yanılır.)

"Vay be." Lenny avuçlarını onun görebileceği şekilde havaya kaldırır. "Evet, tabii, hindistan cevizi en kötüsüdür."

Bu Blair'in ani öfke kabarmasını tatmin etmiş görünüyor. İç çekerek, her bir şişeyi sandığın içinde belirlenen yerlerine geri yerleştirmeye başlar. "İyileşiyorsun. Tamamen ümitsiz vaka olmadığını bilmek güzel."

İmparator gönülsüzce homurdanıyor. Geleceğin kraliçesi Izram'a (Ölüm'ün ruh toplamak için sık sık uğradığı bir krallık, ancak bunu yapmak için Sığlıklar'a cesaret etmesi gerekmiyor) yelken açalı bir hafta oldu ve o zamandan beri her günü İmparator'un gücünü sonuna kadar zorlayarak geçirdiler.

Mara, Blair'in (Lenny'nin hem yoğun hem de sık sık yaptığı gibi) tutkusunun bir parçasını o tahtanın altına saklamasını, baharat kutusunu karıştırmasını izliyor. Ve her geçen gün avucundaki deri daha da parçalanıyor.

İmparator boğazını temizler. "Neden bana yine yardım ediyorsun?"

"Sorma, yoksa fikrimi değiştirebilirim," diye karşılık veriyor. "Ayrıca, 1re'yi ölümüme dahil etme fikrin şaşırtıcı derecede aptalca değildi."

(Ölüm yaklaşan felaketi dört gözle beklemektedir.)

"Teşekkürler?"

"Bana teşekkür etme," diye tersler Tele. "Ben sadece bir borcu ödüyorum."

"Doğru," diye alaycı bir şekilde onaylar Lenny. "Kalbinde zerre kadar iyilik yok, ha?"

Blair'in bakışları şimdi sertçe onunkilere dikilmişti. "Kalbimde ne olduğundan emin değilim. Muhtemelen içi boş."

Mara bunu düşünür. Kalbi artık hiç atmıyor, bu yüzden doğru dürüst bir fikir yürütemiyor. Bu nadiren olur, çünkü doğru sonuçlara varmak en sevdiği eğlencedir.

İmparator'un düşüncesini tembel bir omuz silkme takip ediyor. "Sevdiğin şeyleri tutmak için daha fazla alan."

Blair onun sözleri karşısında ağzının açık kalmaması için mücadele eder. Yüz hatlarına kuşkuyla karışık bir huşu çöküyor, sonra bu huşu çabucak indiPerence ile bastırılıyor. "Bu şaşırtıcı derecede aptalcaydı."

Gecenin bu noktasında Ölüm onları nazikçe can sıkıntılarıyla baş başa bırakır. Midesine yabancı bir heyecan duygusu dolanarak koridora doğru adım atar. Evet, Mara bu akşam nasıl yaşanacağını öğrenmek için sabırsızlanmaktadır. Ama bu örtülü hevesinin kralın arkadaşlığıyla hiçbir ilgisi yoktur elbette.

Omzuna astığı bir havluyla mutfakta onu bekliyor. Kitt'in saçları, parmaklarının sürekli taradığı yolda hayal kırıklığını gösteren altın tellerden oluşan dağınık bir koleksiyon. Yeşil bakışları kapı aralığında Mara'yla buluşuyor ve onu görünce ısınıyor.

Biri Ölüm'le göz göze geldiğinde bu nadiren olur. Aslında bunun tam tersi olur. Bu nedenle, sert yüz hatlarında beliren gülümsemenin gölgesine engel olamıyor.

"Yaşam dersine hazır mısın?" diye soruyor selamlayarak.

Aslında Mara, bahçelerde yaptıkları konuşmadan beri bütün hafta bekledi. Ancak kralın bir krallığı yönetmek ve yavaş yavaş ölmekle meşgul olduğu anlaşılıyor, bu yüzden Ölüm nezaketle ona biraz zaman tanıdı. Ya da o öyle sanıyor. Elbette en başından beri onu uzaktan izliyordu. Bilginlerle yaptığı toplantıları, Şifacılarla yaptığı saçmalıkları ve en ilginci de Paedyn Gray ile yediği akşam yemeklerini.

Bunların hiçbirinin önemi yok, diye kendine güvence veriyor Ölüm. Olamaz.

Mara'nın ne kadar soğukkanlı ve soğukkanlı olduğu düşünüldüğünde bu bir şok gibi gelebilir, ancak oldukça takıntılı olduğu bilinmektedir.

Ama konu bu değil.

Eğlence, hatırladınız mı?

Mara dürüstçe, "Hazırım," diye cevap veriyor. Mutfağa doğru adım atıyor ve onun yanında yerini alıyor. "Ne öğreneceğim?"

Kitt yukarıdaki duvara asılı dolaptan bir torba Aour çıkarırken sırıtıyor. Elleri mürekkeple lekelenmiş. "Yaratmayı, tabii ki en basit haliyle. Bir şeyler pişirmeyi deneyebiliriz diye düşündüm."

Paedyn'in ayrılışına kadar sadece onun odasına hapsolmuş olan Tele'yi düşününce biraz ironik ama Ölüm bu fikre karşı çıkmıyor.

"Denemek mi?"

"Eğer yenilebilir bir şey yapmayı başarırsak" -kral başını sallıyor- "bunu bir başarı olarak kabul edeceğim."

Mara, Kitt'in bir dizi malzeme toplamasını izler. Onları tezgâhın üzerine koyuyor, bir saniye bile yavaşlamıyor. Ölüm onun gözlerinin altındaki koyu halkaları, keskin elmacık kemiklerinin üstündeki derisinin gerilmesini fark eder. Evet, mavi ruhu her geçen gün biraz daha kararıyor.

"Şifacılar sana hâlâ işe yaramaz otlarını mı içiriyor?" Mara eşit bir şekilde soruyor.

Kitt ona şöyle bir bakıyor. "Yapıyorlar. Ama biraz yardımcı olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor."

Kralın talimatıyla Mara Aour'u bir kâseye boşaltıyor. "Etmiyorlar. Şifacılar artık ödünç aldıkları güç olmadan nasıl iyileşeceklerini bilmiyorlar."

"Ilya hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Kitt şüpheyle soruyor. "Kendi krallığın hakkında nasıl bu kadar az şey biliyorsun?"

Sanki kıkırdamaktan kendini alamıyor gibi. "Aklından geçeni söylüyorsun. Bunu takdir ediyorum."

"Ölümün kaybedecek zamanı yoktur."

"Hayır, eminim bilmiyorsundur," diye karşılık veriyor. "Burada olman hâlâ çok garip. Fiziksel bir varlık."

Mara, kral kaseye bir yumurta kırıp diğer malzemelere birkaç kabuk eklerken onun yanında boş boş duruyor. Gerçekten de pek yardımcı olamıyor. "Birbirimize karşı dürüst olabiliriz, Kitt," diyor eşit bir şekilde, onun adını kullanmak bir şekilde sarhoş edici. "Seni en çok şaşırtan şey Ölüm'ün bir kadın olması."

"Belki ilk başta." Yorgun gözleri Mara'nınkilerle buluşur. "Sadece bir erkekten böyle bir vahşet beklediğim için."

"Ben bir katil değilim." Düzeltmesi kırpılmış.

Kralın kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşur. "Ama sen... Ölümsün."

"Ben Yaşam'ın yokluğuyum," diyor Mara basitçe. "Tıpkı karanlığın sadece ışık eksikliği olması gibi. Ben sadece Yaşam onları bırakmaya karar verdiğinde ruhları toplarım."

Kitt mücadele ettiği kıpırdanmayı bırakıp ona bakıyor. "Yani, öldürenin Yaşam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Vazgeçen Hayattır, alıp götüren Ölüm değil. Yine de asıl önemli olan benim itibarım." Mara 1nger'ını toz halindeki Aour'un üzerinde sürüklüyor

Tezgâhta. "Önemli değil. İnsanların suçlayacak birine ihtiyacı var. Onların kötü adamı olmak umurumda değil."

Kral başını sallar. "Özür dilerim. Bu adil görünmüyor." İşte bu

kral yine Ölüm'ü anlıyor.

"Bu adil değil," diye basitçe kabul ediyor. "Ama eğer istersem intikam almakta oldukça iyiyimdir."

Bir kalp atışı sonra (Kitt'in tabii ki) Ölüm bu ürkütücü konudan uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Peki, pişirmeye çalıştığımız şey nedir?"

"Doğru." Kral bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, parmaklarını asfalt yoldan geçiriyor. "Evet, size nasıl yaşayacağınızı hatırlatmam gerekiyor. Beni ölüm konusunda daha fazla eğitmek için sıranızı beklemeniz gerekecek." Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirir. Mara, her yönden kendisinden farklı olsa da onun yaydığı sıcaklıktan oldukça hoşlanıyor. "Şimdi, Ilya'nın en sevdiği ikramdan bir parti yapmayı umuyordum-"

"Yapışkan çörekler," diye bitirir Ölüm.

"Duymuştum." Kaşları kalkıyor. "Sen hiç

yedin mi?" "Ben yemem."

Kralın yüzü düşer. "Oh. *Oh*. Bunu gerçekten düşünmedim, değil mi?" Rahatsızca kıkırdıyor. "Son zamanlarda aklım biraz karışık-"

"Ama yapabilirim," diye araya giriyor Mara. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyor. Ve bunun nedenini kesinlikle düşünmüyor.

"Oh, iyi." Kitt rahatlayarak iç geçirir. "O zaman bunlardan birine ihtiyacın olacak." Yakındaki bir kancadan bir önlük kaldırıyor. "Pelerinini çıkarmak isteyebilirsin."

Mors'ta yaşadığı onca yıl boyunca hiç böyle bir şey yapmamış olan Ölüm, kalın yün pelerini omuzlarından sıyırarak altındaki tek parça siyah elbiseyi ortaya çıkarıyor. Kral bir adım daha yaklaşarak onun yıpranmış pelerinini alıyor, boştaki kancaya asıyor ve dikkatli gözlerle Mara'ya bakıyor. Ardından önlüğün kayışını Ölüm'ün boynuna dolayarak onu lekeli kumaşla taçlandırıyor. Mara'nın tutacak nefesi olsaydı, adam arkasından bir düğüm atmak için beline uzandığında (kolları kalçalarına değiyor, Mara bunu fark etmiyor elbette) tam da bunu yapabilirdi.

"İşte," diye mırıldanıyor, kızın kulağına oldukça yakın. "Şimdi Aour'a bulanmamalısın. Yine de söz veremem."

Ölüm onun tezgâha dönüşünü izler. Sonra soğukkanlılığını toplar ve onu takip eder.

Kitt kâseyi ters çevirip hafifçe sallayarak içindeki kalın hamuru serbest bırakıyor. Tezgâhın üzerine düşer, kıvamı pek de umut verici değildir. Kral ve Ölüm'ün gölgesi yaptıkları şeye bakakalır.

"Böyle mi görünmesi gerekiyordu?" Mara ciddiyetle soruyor. Kitt neredeyse gülecek. "Hiçbir fikrim yok."

Hamuru yoğurarak daha çekici bir hale getirmeye çalışır. Ama hamur pütürlü, kuru ve yumurta kabuklarıyla doludur. Sonunda kral geri adım atarak parçalanmış yaratığa bakar.

"Biliyor musun..." Başını iki yana sallar. "Yaşamak tam bir karmaşa. Çoğu zaman karmaşık ve kaotiktir. O yüzden" -bir kez daha Mara'nın etrafına uzanır, bağcıkları tek bir çekişle çözer- "önlüğü unut. İhtiyacın olan tüm hayat dersi bu."

Ölüm ince kumaştan dışarı kayar. "Anlamıyorum."

Kitt gülümseyerek elini Aour torbasına daldırır. Sonra Mara'nın burnundan aşağıya pudralı bir 1nger sürükleniyor. "Ne hissediyorsun?" diye soruyor, gözleri günlerdir olmadığı kadar parlak.

Ölüm sırıtan krala göz kırpıyor. "Burnumda Aour'u hissediyorum."

Şimdi Kitt'in iki avucu da bembeyaz. Avuçlarıyla Mara'nın yüzünü kavrıyor. "Peki ya şimdi?"

Gözlerini dikmiş ona bakıyor. Kimse Ölüm'e bu şekilde dokunamaz, dokunabilseler bile buna cesaret edemezler. Sarılmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Ve şu anda, Mara aniden tekrar böyle hissetmek için ne yapacağından korkuyor. "Ben... heyecan verici bir kontrol eksikliği hissediyorum," diye fark ediyor Ölüm.

Kralın gülümsemesi sadece genişler.

Sert elleri hâlâ Mara'nın yüzünde.

Evet, Ölüm buraya gelmekle büyük bir hata yapmıştı. "İşte," diye nefes alıyor, "yaşamak böyle bir şey."

Mara şimdi hatırlıyor. Bu hissi hatırlıyor. Bir zamanlar bir hayaletle ilişkilendirilmişti.

Yaklaşan ayak sesleri Kitt'in uzaklaşmasına neden oluyor. Ölüm'ün çok iyi bildiği bir başka duygu.

"Blair, yapma-"

Uyarı fısıltısı, gıcırdayan kapı menteşelerinin sesi arasında kaybolur. Rahatsız olmayan Tele mutfağa doğru adım atar, botları ışık birikintisine batar.

"Oh," diyor usulca. "Sensin demek."

Elbette bu Kitt'e hitaben yazılmış, ancak Mara onun yanında görünmeden duruyor, Aour'la kaplı.

Lenny görevinin arkasında durmak için kayar. Sonra kralını görünce yutkunur. "Majesteleri. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ve Ölüm bu gecenin daha ilginç olamayacağını düşündü.

"Blair." Kitt boğazını temizler. Bakışlarının Mara'ya kaymasını engellemeye çalışıyor. "Burası seni bulmayı beklediğim son yer."

Bakışları hamur yerine kullanılan zavallı bahaneye takıldı. "Hislerimiz karşılıklı."

İmparator boğazını temizliyor. "Majesteleri, Paedyn ikinci Deneme'sinde olduğu için Blair'in bacaklarını biraz esnetebileceğini düşündüm. Ama sizi kendi halinize bırakalım" -o da tezgâhın üstündeki esere bakıyor- "pişirmek."

"Hayır, bu bir." Kral avuçlarını tuniğinden aşağıya doğru sürüklüyor. "Bu gecelik işimiz bitti."

Bakışları beklenmedik bir şekilde Ölüm'e kayar.

O da başını sallar. Evet, fark edilmek oldukça

güzel.

Lenny'nin bakışları boş olduğunu düşündüğü odanın içinde geziniyor. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Boş zamanının tadını çıkar, Blair," diyor Kitt ve kapıya doğru ilerliyor. "Ama Paedyn geri dönmeyi başarırsa, bir süre daha odana dönmen gerekecek."

İmparator, Kral'ın nişanlısına güvenmemesine biraz şaşırır. Merak etmekten kendini alamayan Mara, belki de Kitt'in Paedyn'in geri dönmesini istemediğini düşünür. Ölüm'ü onun yanına çeken ölümcül olay düşünüldüğünde, bu pek de mantıksız bir suçlama sayılmaz.

Azgın bir denizin üzerinde havada asılı kalmıştı. Mara artık Paedyn Gray'in içine düştüğü bu durumları şaşırtıcı bulmuyor. Ama uzaktan izliyor, hizmetlerine gerçekten ihtiyaç olup olmadığını görmek için bekliyordu. Tabii ki gerekmiyordu.

İnfazcı onu gemiye geri çekti ve Ölüm'ün kendisiyle bir kez daha karşılaşmaktan kurtuldu.

Evet, Mara'nın bunu araştırması gerekecekti.

Blair biraz da küçümseyerek, "Aour'una su vermemişsin," dedi. "Bu yüzden hamurun bok gibi görünüyor."

Lenny onun sözleri karşısında irkilir. Ama kral ona sadece aralarındaki sarsıntılı ilişkiyi anlatan bir bakış atıyor. "Bir dahaki sefere bunu aklımda tutarım."

"Bunu sen yap," diye sesleniyor Tele arkasından.

Kitt mutfaktan çıkarken Ölüm pelerinini kancadan alır ve Aoury'nin omuzlarına atarak onu takip eder.

Kapanan kapıların ardında Blair'in öfkesi giderek uzaklaşıyor. "Mükemmel malzemelerin israfı. Onu kurtaracağım. Şimdi beni iyi dinle, zencefilli çörek, bunu herkesten çok senin yapabilmen gerekir. Limon, ılık su, çubuk tarçın..."

Kral bir köşeyi dönüp başını sallıyor. "Onları neden izlediğini anlıyorum."

Mara özlemle koridora bakıyor.

"Şimdi gidip onları izlemek istiyorsun, değil mi?" Kitt iç geçirir.

"Ruhları arasında bir şeyler oluyor," diyor Ölüm. "Ölüme mahkûm olduklarını sanıyordum ama artık o kadar emin değilim."

Kral başını sallar. "Ruhları mı?"

"Sana nasıl öleceğini öğrettiğimde öğreneceğin bir şey."

"Anlaştık." Kitt hüzünle gülümsüyor. "Ve... teşekkür ederim. Seninleyken kendim gibi hissetmek çok kolay."

Mara ona bu hissin ruhunun ona, yani Ölüm'e doğru sürüklenmesinden kaynaklandığını söylemez. Onun varlığında kendini daha iyi hissediyor çünkü bu hastalıklı bağ onları bir araya getiriyor. Başka bir şey değil.

(Ama belki, sadece belki, daha fazlası.)

"İyi geceler," diyor bu Azer usulca. Kendisinden önceki pek çok kişiye benziyor. Kitt bir omzunun üzerinden bakmadan önce gitmek için dönüyor. "Koridordaki o gece... Uyumamak konusunda ciddiydin, değil mi?"

"Ölümüne ciddiydim," diyor Mara eşit bir şekilde. "Korkarım her zaman öyleyim."

Başını sallıyor, hafif gülümsemesi Ölüm'ün soğuk göğsünde bir şeyleri ısıtıyor. "Bunu öğrenmeye başlıyorum. Oh, ve"- belli belirsiz Mara'nın tenini işaret ediyor

-"Yüzünde küçük bir şey var."

Sert yüz hatlarında küçük bir gülümseme belirmesine izin vermiş olabilir. "Beni sadece senin görebilmen iyi bir şey."

"Evet." Kitt arkasını döner. "Ölüm tamamen bana ait."

Kral gerçekten de öyle.

Ve eğer zaten ölüme mahkum olmasaydı, Ölüm'ün yeni keşfettiği aşk kesinlikle ölümcül olurdu.

BÖLÜM 19

Mara

Ölüm genellikle Yaşamın kırılganlığı üzerine düşünür.

İnsanların kendileri değil, ama biricik Kader tarafından ne kadar dikkatsizce idare edildikleri. Tek bir yanlış hareket, tek bir hatalı karar ve yaşayanlar Ölüm'ün yakalaması için bir kenara atılıyor. Gördüğünüz gibi, Hayat kendisini zayıf gösteren şeylere müsamaha göstermez. Bu nedenle, çok az kişi (öyle görünüyor ki) onun gözüne girmeyi başarıyor.

Mara, ölmekte olan bir kralın güçlü kardeşine ayak uydurmaya çalışmasını izlerken bunu düşünür. Toprak bir ringde dövüşüyorlar, kılıçları sabah güneşinin utangaç ışıklarında parlıyor. Gülümsemeleri ve soluksuz kahkahaları, aralarında derinlere gömülü olan bağı anlatmaktadır.

Ne kadar çocuksu görünüyorlar. Ölüm onları sadece kısa bir süredir izliyor ama vardığı sonuç bu. Şimdiki işinin ne kadar adaletsiz olduğunu da. Mara bu ruhları parçalara ayırmaktan hiç zevk almıyor. Ama Hayat Kitt Azer'den vazgeçmiş ve ölümünden onu sorumlu tutmuştur.

Genellikle kötü adam gibi görünmekten, Hayat'ın düşüncesizce verdiği kararların suçunu üstlenmekten çekinmez. Ama onunla değil. Hayır, korkunç bir nedenden ötürü Ölüm onun kendisini sevgiyle anmasını istiyor.

Çeliklerin çarpışması Mara'nın dikkatini bir kez daha çeker ve kraliyet mensuplarının keskin bir kucaklaşmaya yakalandığını, kılıçlarının birbirlerine sıkıca kenetlendiğini görür. Burada, İnfazcı kardeşinin çizilmiş yüzünü incelemek için bir an bulur. "Sen... sen iyi misin?"

Ölüm onun zekice gözlemi karşısında başını eğiyor.

Kral kardeşinden uzaklaşır. "Neden sordunuz?"

Kitt kardeşinin neden sorduğunu çok iyi biliyor. Ölüm'den daha kötü görünüyor. Aslında, çoğu kişi Ölüm'ün oldukça cazip göründüğünü düşünür.

Kai başını sallar. "Bir şey... farklı hissettiriyor."

Meraklı bir prens.

"Son zamanlarda biraz keyifsizim." Kitt'in yalanları gelişigüzel bir araya getirilmiş. "Geçecektir, eminim."

Geçmeyecek.

"Şimdi," der Kitt, "bütün gece burada mıydın?"

Kardeşi zoraki bir kahkaha atar. "Bunca yıldan sonra, bu seni şaşırtmamalı."

Kitt, Ölüm'ün varlığını fark edemeyecek kadar büyülenmiştir. Ya da belki de onun dikkatli bakışlarına alışmıştır. O bu teoriyi daha çok tercih ediyor. Aşinalık samimidir.

"Paedyn'le birlikte olduğunu düşünmüştüm," der kral fazla rahat bir şekilde.

Birkaç darbe sonra Kai, "Ben... ben onu mahzenden beri görmedim," demeyi başarır.

Ah, evet. Mahzen.

Ağzına kadar yemekle ve gevezelikle dolu masanın etrafında volta atan Mara, Paedyn'in ikinci Deneme'sinden dönüşünün şerefine verilen abartılı ziyafeti izlemişti. Kral bir keresinde ona Sıradan'ın Ilya için hazırladığı büyük planın bir piyonu olduğunu söylemişti.

Yine de Ölüm'ün keyfi yerindeydi. Lenny'nin önüne kaç çatal konduğu konusundaki sıkıntısını dinledi, Blair ise onu teselli etmek yerine küçümsedi. Mara daha sonra Kitt'in gözlerinin odanın öbür ucundan sürekli olarak onunkileri bulmasından ya da onun mahkemesiyle ilgili düşüncelerini fısıldadığında dudaklarının kıpırdamasından zevk aldı.

Bir adam iki farklı renkte çorap giyiyordu. Bir diğeri dördüncü tabak yemeğini yiyordu. Yanındaki kadın Paedyn'in saçları hakkında yorum yapıyor ve bir Ordinaryus'a göre aslında ne kadar güzel göründüğünü söylüyordu.

Ölüm ve yakında onun olacak olan ruh, kral kadeh kaldırmak zorunda kalana kadar bu şekilde devam etti. Müstakbel gelini de aynı şeyi yaptı ama onunki Blair'e savrulan bir tehditten biraz daha fazlasıydı. Üçlü (artı Ölüm) aşağıdaki mahzene doğru yol aldıklarında bu eğlenceli yemek deneyiminin sona ermesiyle gerginlik azaldı.

Mara orada, kardeşinden sevgiyle "Kai Pie" diye bahseden Kitt'in endişelerinin eriyip gitmesini izledi. Paedyn ve bilmeden çekiştirdiği kardeşleri

Apart, ağızları kahkahadan köpürmediği zamanlarda gecenin çoğunu şarap yutarak geçirdi.

Ama kralın dikkatini odakladığı kişi Kai'ydi. Bu, İnfazcı'nın nişanlı bir kadın istemesinden daha açıktı. Şimdi, prensin Ilya'ya sağ salim dönmesiyle Kitt kardeşinin huzurunda hiç vakit kaybetmiyor. Çünkü elinde çok az şey kalmıştır.

"Şaşırdım," diyor nefes nefese kalmış kral toprak halkanın ortasında. Elbette bu, Kai'nin müstakbel kraliçeyle sözde temas eksikliğine bir yanıttır.

Kai hızlı bir darbeyi engeller. "Peki bu seni neden şaşırttı?"

"Nedenini biliyorsun."

"Aydınlat beni," diye meydan okur İnfazcı.

Ölüm bir silah rafına yaslanmış, beklentisi artıyor.

"Çünkü onu seviyorsun!" diye geveliyor kral hışımla. Yenilmiş bir halde kılıcını indiriyor. "Belki de her şeyden çok."

Mara, Kitt'e musallat olan kâbusu öğrendiğinden beri onun içindeki korkuyu fark etmekte giderek ustalaşıyor. Ama şimdi hissettiği bu korku rahatsız edici, güpegündüz kralı takip ediyor. Çoğu kişinin aksine, bu onun ölümü değil. Daha ziyade, onun her şeyini gören tek kişinin sevgisizliği.

Kai yutkunur. "Saçmalama Kitty. O senin gelinin."

"Ben de senin kardeşinim," diye karşılık verir kral. "Her zaman. Ne olursa olsun." İnfazcısı başını sallar. "Sen ve ben. Her zaman."

Kitt Azer'in artık kaçıp gittiği bu hayatta istediği tek şey hararetle budur.

Ölüm sabahın ilk ışıklarına kadar onları izler. İki kılıç ustasından daha zayıf olan Kitt, İnfazcı'nın prova edilmiş saldırılarından birkaçını savuşturmayı unutur. Böylece, her hareketleri kusursuz olana kadar devam ederler. Mara bunun bir kasıt olup olmadığını, kralın sevgili kardeşiyle daha fazla vakit geçirmek için bilerek mi ayağını sürçtürdüğünü merak eder.

Kai'nin İnfazcı görevine devam etmek üzere ringden ayrılması uzun bir süre alır. Ölüm'ü ilk kez fark eden Kral ona nefes nefese bir gülümseme gönderir. Saçları rüzgârın serin esintisiyle dağılmış, teni terden kayganlaşmıştır. Yaşamın kendisinin yavaş yavaş ona yaklaştığını açıkça söylemesine rağmen, şu anda benzersiz bir şekilde canlı görünüyor.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Mara geri çekilen İnfazcı'yı başıyla işaret ederek soruyor.

Kitt kıkırdıyor, sonra öksürüyor. "Kai mi? O benim

kardeşim." "Peki onun hakkında ne biliyorsun?"

"O bir Vekilharç, etrafındakilerin güçlerini kullanabilen nadir bir Elit," diye ekliyor kral. "Bir babayı paylaştık. Ve ben onun hakkında her şeyi biliyorum." Kitt'in gülümsemesi kaybolur. Mara sorduğu sorudan pişmanlık duyar. "Kai hakkında her şeyi biliyorum ve onun için her şeyi yaparım. Onun için her şeyi yapıyorum. Bunların hepsi bizim için."

"Pekâlâ."

Kral son zamanlarda daha sinirli olmaya başladı, bu yüzden Ölüm sorularına son verdi. Ayrıca, Mara'nın üzerinde düşünmesi gereken tek şey Kai'nin *Wielder* yeteneğini öğrenmektir. Şüpheleri neredeyse doğrulanmıştır.

"Neden soruyorsun?" Kitt sonunda iç çeker.

Mara İnfazcı'nın bir İmparatorluk sürüsünün içinde kayboluşunu izler. "Yani farklı rahimlerden mi doğdunuz?"

"Annem beni doğururken öldü," diye itiraf ediyor kral. "Yani, evet. Farklı kraliçeler."

"Hmm."

"Şimdi de gizemli olmayı mı seçiyorsun, Mara?"

Ölüm genellikle onun adını söylemesi umuduyla motive olur.

"Ben seçmiyorum," diye karşılık veriyor. "Bu benim doğamda

var."

Mara kralın yanından uzaklaşır; bir erkeği eksik bırakmanın en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştir. Yeşil gözlerin bedenini izlediğini hissedebiliyor (Ölüm pelerinini Mors'ta bırakmış, gördüğünüz gibi - Kitt için değil elbette, hava mevsim normallerinin dışında sıcak olduğu için). Mara her zamanki rutinini izleyerek diğer iki ruhunu kontrol eder. Oldukça anaç bir yaratıktır.

Ölüm Tele'nin kilitli kapısının arkasında belirdiğinde, Aoor'un mumlarla dolu olduğunu görür. "Tamam," diyor Lenny, "beni umutsuz bir Hyper gibi duvara yapıştıracaksın ve Pae bakmadığında gitmeme izin vereceksin."

"Böylece bir mumu devirip içinde öldüğüm 1re'yi başlatabilirsin." Blair gözlerini devirir. "Evet, anladım."

İmparator odayı ve onu gizlice süsleyen her mumu inceliyor. "Aoor'un üzerine serpmek için mutfaktan biraz yemeklik yağ getirmem gerekecek."

Mara balmumu denizinin içinden geçerek yatağa oturdu ve büyülenmişti. Böyle bir entrikanın içine girmeyi beklemiyordu.

Blair sıkıntıyla iç geçiriyor. Ölüm, bu planın üzerinden ilk kez geçmedikleri sonucuna varıyor. "Sıradanlar Aames'te kapana kısılacak-"

"Aames'te olmayacak," diye araya giriyor Lenny. "Sadece... etrafı sarıldı. Ve zarar görmeden önce onu odadan çıkaracağım. Bu tamamen güvenli olacak," diye ekliyor, Tele'den çok kendisi için.

"Bir olacak," diyor Blair. "Ne de olsa bu *benim* sahte ölümüm. Aames'in arkasında kaybolacağım ve gizli merdivenden aşağı ineceğim."

Pek etkileyici bir plan sayılmaz ama doğrusu Ölüm daha kötüsünü bekliyordu.

İmparator yavaşça başını sallar. "Ve seni ölü ilan edeceğim."

Mara haksız yere suçlanmaktan hiç hoşlanmaz. "Peki ya bedenim?"

Blair'in şüpheciliğine omuz silkerek karşılık verir. "Onunla ilgilendiğimi mi söyleyeceğim?"

Tele, "Annem sorular soracaktır," diye karşılık verir. "Ona cesedimin ciddi şekilde yandığını, bu yüzden kimse görmeden beni mezarlığa gömdüğünü söylemek zorunda kalacaksın. Orada bir aile mezarlığımız var. Çavuş, onu cenaze töreni düzenleme utancından kurtardığınız için rahatlayacaktır."

"Neden utanıyor olabilir ki?" Lenny şaşkınlıkla sorar. "Az önce kızını kaybetmiş olurdu. Aslında değil ama yine de."

"Sıradan bir ölüm," diyor. "Utanç yüzünden sakat kalacak." Tele uğursuzca gülümsüyor. "Bu planı bu kadar cazip bulmamın nedenlerinden biri de bu."

"Doğru." Lenny boğazını temizler. Sonra başını hafifçe eğerek mırıldanır: "Şeytandan bahsetmişken..."

Mara birkaç saniye sonra topukların o aralıksız tıkırtısını duyuyor. Kapı hızla kilitlenip açılmadan önce Blair gözlerini devirmeyi zar zor başarır. "Bu çok saçma," diyor çavuş. Boyunun iki katı bir kadının özgüveniyle Blair'e doğru adım atar. "Nizamiye'den yeterince saklandın. Baban istifa ettiğinde hepimizi utandırmamak için eğitimine devam etmenin zamanı geldi."

Blair annesinin sert bakışlarını üzerinde
tutar. Lenny tereddütle izliyor.

Ve Ölüm, iyi bir gösteriden oldukça hoşlanır.

Tele, "Sanırım burada kalacağım," diye basitçe karşılık verir.

"Çekingen olma," diye tersliyor annesi. Ardından Blair'in bileğinden tutup onu kapıya doğru sürüklemeye başlar. Kızının elini incelerken, "Ve avucunu karıştırmayı bırak," diye emrediyor. "Ne kötü bir alışkanlık-"

Blair, çavuşun elinden kolunu çekmeden önce zihinsel olarak kapıyı çarparak kapatır.

"Senin için çok mu kusurlu?" Blair alay eder. Annesi yavaşça dönerek kızının küçümsemesiyle yüzleşir. "Yedi yaşımdayken," diye başlıyor yavaşça, "bir ay boyunca parmaklarım bandajlıydı. On yaşındayken bileklerime eldiven bağladınız. Hepsi insanların benim hasarlı olduğumu görmesini istemediğin içindi."

"Yeter," diye tükürdü çavuş. "Seni nankör çocuk. Senin tam bir rezil olacağını hep biliyordum-"

"Onunla bu şekilde konuşamazsın."

Mara topuklarının üzerinde döner, İmparator'un cüretkârlığı karşısında kaşları hafifçe kalkar. Blair de bu şaşkınlığı fark eder ve başını Lenny'ye doğru çevirir.

Çavuş onun varlığından ürkmüş görünüyor. Sanki onu fark etmemiş gibiydi. "Peki neden?"

"Çünkü kral tarafından Blair'i her türlü tehdide karşı korumam emredildi," diyor şok edici derecede iddialı bir ses tonuyla. "Ve buna artık sen de dahilsin."

Kadın gözlerini kırpıştırır. Sonra mizahsızca güler. "Oh, bu çok acıklı! Sen bir hiçsin, çocuk. Şimdi seni ilgilendirmeyen çiftlerden uzak dur."

Blair öne çıkar ve İmparator'u kendi bedeniyle korur. "Ona sürtüklük yapabilecek tek kişi benim," diye alay ediyor.

"Evet," diye onaylıyor Lenny onun omzunun üzerinden. "Ne dediyse o."

"Şimdi dışarı çık anne." Tele'nin komutuyla kapı açılır. "Sana söyledim. Ben burada kalıyorum."

Çavuşun bakışları şimdi birbirine daha da dolanmış olan iki ruh arasında gidip geliyor. Kadın inanamayarak hıçkırdığında Ölüm altın ve yeşilin karışımına bakıyor. Blair'in nereden geldiği gerçekten çok açık. "Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor kızına doğru. "Ona değer veriyorsun."

Tele durgunlaşır. "Umursamıyorum."

Çavuştan bir ısırık kahkahası daha geldi, bunu topuklarının geri çekilme sesi izledi. "Bana yalan söylememen gerektiğini çok iyi biliyorsun, Blair." Kapı aralığında durdu, sinirliydi. "İstersen burada çürüyebilirsin. Bu aileyi yeterince rezil ettin zaten."

Ve bununla birlikte çavuş arkasında sağır edici bir sessizlik bırakır.

Mara, Tele'ye ve İmparator'a bakıyor. Farkında olmadan ayağını Aoor'a vurmaya başlamıştır.

"O bir BluP," diye mırıldanıyor Lenny. "Öyle değil mi?"

(Ölüm bu Elit'in başlığının oldukça açıklayıcı olduğunu düşünüyor.) Blair kapıyı bir kez daha çarparak kapatıyor. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Oh, evet öyle." İmparator inançsızca güler. "Bu beni önemsediğin anlamına geliyor ve gerçek de bu."

"Gerçek şu ki," diyor Blair o patronluk taslayan ses tonuyla, "seni ikiye böleceğim, zencefilli şeker."

"Bak, kalbin hızla çarpıyor, bu da bana yalan söylediğini düşündürüyor-"

Tele mor topu bir kez daha Mara'nın yüzüne fırlatır (Mara topun nereden geldiğini hâlâ anlamamıştır) ve onu kesin olarak susturur.

Ölüm bu beklenmedik çifte neredeyse gülümsüyor.

Belki de birbirine dolanmış tüm ruhlar ölüme mahkum değildir. Evet, bu ikisi farklı. Onlar ruh bağları, Mara birbirlerine karşı ne olduklarına karar vermekte özgür olduklarını varsayıyor. Birbirlerinin yanında olmak tam da olmaları gereken yerdir.

Şüphesiz, Ölüm ve onun soğuk kalbini ısıtan belli bir ruh için durum böyledir.

BÖLÜM 20

Kitt

Ay ışığının altında çimenlerin bıçakları keskin görünüyor.

Ölüm bahçelerin ötesindeki tarlada yanımda oturuyor ve onun yakınlığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Yakında beni Mors'a sürükleyecek olan kadının yanında kendimi rahat hissetmememem gerektiğini biliyorum ama onun varlığında *sessiz* hissediyorum. Sanki yorgun ruhum iç çekiyor.

Eli'nin her gün boğazıma dayadığı iğrenç tonikler tam da Mara'nın tahmin ettiği gibi hiçbir işe yaramıyor. Başım durmadan ağrıyor ve çoğu kişi bana tahammül edemiyor. Başka bir deyişle, Veba beni yavaş yavaş içten dışa doğru öldürüyor.

Ama Ölüm'le kendimi çok canlı hissediyorum. Onun varlığında her acı hafifliyor. Aslında, yaklaşan ölümümü neredeyse unutabilirim.

"Neden öldüğünü biliyor musun?"

Ay ışığı birikintisi içinde Mara'nın soğukkanlı yüz hatları mermerden kesilmiş gibi görünüyor. Soru karşısında iç geçiriyorum ve ona muhtemelen duymak istediği şeyi söylüyorum. "Açgözlülüğüm yüzünden mi?"

"Elbette. Ama tamamen değil." Yumuşak çimenlerin üzerinde bacaklarını açıyor ve onları saran tek renk pantolonunu gösteriyor. Genellikle yüzünü örten pelerin gizemli bir şekilde kaybolmuş. "Daha açgözlü adamlar uzun ve müreffeh hayatlar yaşadı."

Gökyüzüne bakıyorum. "Peki ben neden ölüyorum, Mara?"

"Çünkü sen ve bu krallıktaki diğer herkes güce karşı cahilsiniz," diyor.

Dudaklarım çatıldı. "Ben gücümü biliyorum."

"Sana verilen şeyi nasıl kullanacağını biliyorsun." Ölüm, arkasına yerleştirdiği bir çift avucuna yaslanıyor. Bu ona hem yakışan hem de yakışmayan rahat bir hareket. "Ama gücü bilmiyorsun."

Bunu düşünüyorum. "Peki sen biliyor
musun?" "Oldukça kişisel olarak."

"Bu yüzden mi öldün?" Daha iyi düşünmeden önce sordum. "Güç mü?"

Her şeyi kendi başına keşfetmeye zorlanmış birinin derin bilgisiyle bana bakıyor. Bu bakıştan hoşlandığımdan emin değilim. Ölüm beni tamamen tanıyor olabilir, ama herhangi bir anda ne düşündüğüne dair bir bahse bile giremem.

Sonra, kalp atışlarımı hızlandıracak kadar yavaş bir şekilde, "Ben her şeydim ve yakında her şey geçecek. Ama ondan önce aşıktım."

Yutkunuyorum, bir konuda haklı olduğum için
rahatlıyorum. Mara her zaman Ölüm değildi.

"Aşk kendi başına bir güç değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Yeterince şanslı olanlar için." Sesi eşitti. Her zaman öyledir. "Ama çoğu için kesin ölüm demek."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ölümün duruşu yıldızlı gökyüzünün altında bir şekilde yumuşak ve çarpıcı. Onunla ilgili en korkutucu şey, duruşu ve inancı ile konuşma şekli. Ve ağzını her açtığında, ağzından dökülen kelimelere katıldığımı hissediyorum.

Aşk da bana kesin bir ölüm getirdi.

Tüm bunlar, olduğum her şey, böyle bir kelimenin anlamını bile bilmeyen bir adamı sevdiğim için.

Şimdi bir canavarım, bir kralım, ikisinden de biraz.

Artık aşka, kalbime güvenmiyorum. Kardeşimden başka kimseye güvenmiyorum.

Cırcır böcekleri etrafta cıvıldıyor, şarkılarıyla sessizliği dolduruyor. Gece havası keskin. O pelerini gerçekten giymeli. Eğer Ölüm sadece bir kız, ben de sadece bir erkek olsaydım, ona ceketimi verebilirdim.

"Yani" -boğazımı temizliyorum- "bana ruhlardan bahsedeceğine söz vermiştin."

Mara'ya ölümü, daha doğrusu tahmin edilen hayatı hakkında daha fazla soru sormak anlamsız. Söylemek istediği her şeyi bana zaten söylerdi. Ve benim Ölüm'ün sabrını sınamaya hiç niyetim yok.

"Evet." Derin düşüncelere dalmış görünüyor. Gerçekten, o hep öyle görünüyor ve sonuç olarak ben de onu rahatsız ediyormuşum gibi hissediyorum. "Bedenimi değiştirebilirim

manevi düzleme bakış açısı. Birinin ruhunu görmek onun nasıl bir insan olduğunu daha iyi anlamama yardımcı oluyor."

Ayak bileklerimi çaprazlayıp Mara'nın aldatıcı rahat pozisyonunu taklit ediyorum. Çimenler avuçlarımın altında nemli. "Ruhları görebildiğinizi söylediğinizde, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bir enerji kütlesi gibi bir şey," diyor. "Her insan eşsizdir. Farklı renkler, şekiller ve hatta hareketler var."

1'e öksürüyorum ve omzumun üzerinden bakan Ölüm'ü görmezden gelmeye çalışıyorum. "Peki," diyorum sonunda, "benimki neye benziyor?"

"Mavi," diye yumuşakça cevap veriyor. "Sessiz. Karartılmış bir gökyüzünü yansıtan bir su birikintisi gibi." "Peki ya şekli?"

"Oval."

Hafifçe kaşlarımı çatıyorum. "Bu pek ilginç görünmüyor."

"Aslında değil," diye belirtiyor Mara o bariz meseleyi. Sonra da jestin nasıl yapılacağını unutmuş biri gibi omuz silkiyor. "Çok fazla ruh gördüm."

Kıkırdıyorum ve o da neredeyse hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sıradan olduğumu bilmek güzel, teşekkür ederim."

Ölüm uzun bir süre bakışlarını benden ayırmıyor. "Ve çok az hareket var," diyor sonunda. "Ruhun soluyor."

Derin bir nefes alıyorum ama en önemlisi, durmuyorum. "Peki, ruhum benim hakkımda ne söylüyor?"

"Tipik olarak," diye söze başlıyor, "renk ne kadar koyuysa, kişi o kadar sorunludur - geçmişi, erdemi, zihni. Ancak bu her zaman geçerli değildir. Senin için..." Mara ilk kez tereddüt ediyor. Garip bir şekilde insanca davranıyor. "Ruhun arkadaşlık arıyor. İçinde bir hüzün var."

İnkâr etmenin bir anlamı yok, bu yüzden sessizliğimin kendi adına konuşmasına izin veriyorum.

İçimdeki bu karanlığı her zaman biliyordum. Bunu ilk kez dört yaşındayken annemi öldürenin ben olduğumu öğrendiğimde hissettim. Ve eğer Kai'nin hesapçı, soğuk kardeş, benim ise şefkatli ve nazik kardeş olarak görüldüğüm gerçeği olmasaydı, içimdeki bu *şeyi* açığa çıkarabilirdim. Bu yüzden o üzüntü çekirdeğini içimde derinlerde bir yere gömdüm. Ve babam öldüğünde, bu parçamı kökünden söküp attığında, hatırladığımdan biraz daha çılgın göründü.

"Kitt?"

Bakışlarım Mara'nınkilere kayıyor. Ölüm'ün senin adını söylediğini duymak çok garip. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Sadece düşünüyordum."

"Düşüncelerinle kal." Başını eğiyor. "İşin bittiğinde burada olacağım."

Neredeyse kibarlık olsun diye onu reddedecektim. Sonra bir gülümseme dudaklarımı cezbediyor.

Yaşayan ya da ölü hiç kimse düşüncelerimin dışında beni beklemeyi teklif etmemişti. Bu yüzden gözlerimi kapatıp onun yanında düşüncelere daldım.

Huzurlu birkaç dakika geçtikten sonra tereddütle soruyorum: "Hâlâ düşüncelerinle vakit geçirmeye ihtiyacın var mı?"

"Ben her zaman düşüncelerimle birlikteyim," diye cevap veriyor Mara. "Ama şimdilik kendimi onlardan kurtarabilirim."

Başımı kaldırıp yıldızlara bakıyorum. "Ölüm ne düşünüyor? Sormamın sakıncası yoksa."

"Çoğunlukla yaşayanları." Bakışlarını kaldırıp benimkinin yanına dikiyor. "Ama bu gece, neden nefret ettiğin bir kadınla evlendiğini düşünüyorum."

"Paedyn'den nefret etmiyorum," diyorum sertçe. Başım bir kez daha çarpmaya başlıyor. "Aslında bu akşam onunla yemek yedim." Ne kadar dalgın göründüğünü hayal meyal hatırlıyorum. "Ve her şeyden önce, biz... yakındık bile. Şimdi o benim diğer krallıklara barış elçim, böylece sınırlarını ticarete açacaklar."

Mara etkilenmemiş görünüyor. "Ve sen de şehirlere bu *vebayı* bulaştıracaksın. hakkında hiçbir şey bilmiyorsun?"

"Çoktan başladım bile," diyorum çabucak.

Bu onun sert yüzünü kırmayı başardı. "Izram."

Başımı sallıyorum. "Paedyn'in hediye olarak bıraktığı bir sandık gülün üzerine seyreltilmiş dozda Veba serpilmiş. Bir kişi hastalandığında-"

"Gerisi gelecek," diyor Ölüm. "Yüzyıl önce olanları yansıtıyor."

"Kesinlikle." Sözlerim emin bir şekilde kabarıyor. "Ve krallıklar yakında onlara verdiğim güç için bana teşekkür edecekler."

"Hmm." Mara bu konudaki düşüncelerine dair hiçbir işaret vermiyor. "Bu yine de Paedyn Gray'den hoşlanmamanızı açıklamıyor."

Bir sinirlilik dalgasına karşı gözlerimi kapatıyorum. "Sorun o değil. Sorun Kai. Ben sadece Kai'yi istiyorum ama o da onu istiyor. O..." Göğsüm acıyla sıkışıyor. Nefes almakta zorlanıyorum ama kelimeleri öfkeyle tükürüyorum. "Onu daha fazla sevemez. Bunların hepsi bizim için. Ben... Beni seçmesine ihtiyacım var."

"Majesteleri!"

Başım hızla atan kalbimle aynı anda çarpıyor. Bir İmparatorluk askerinin bana doğru koştuğunu görerek döndüm. Mara hâlâ o keskin gözlerle beni izliyor, dilinin ucunda muhtemelen bir dizi soru var.

"Majesteleri," diye pantolonunu indiriyor İmparator bizim çim alana yaklaşırken. İçgüdüsel olarak doğruluyorum. Gözlerim Ölüm'ün yanımda oturduğu yere kayıyor. Onun varlığına tanıklık eden tek kişi olmak çok tuhaf.

Genç adam çimenlerin üzerinde kayarak durdu.

"Kalede 1re var, Majesteleri."

BÖLÜM 21

Mara

Ölüm, içine girdiği bunaltıcı sıcağı hissetmiyor.

Alevler Mara'nın sık sık oturduğu tahtanın üzerinde dalgalanıyor ve dışarı bakmayı çok sevdiği pencereyi örtüyor. Oda yıkıcı bir parıltıya bürünmüş; havada yoğun bir duman asılı duruyor. Ancak tüm bunlar, 1re'nin etrafını saran boğuşan 1gures ile kıyaslandığında oldukça önemsiz görünüyor.

Geleceğin kraliçesi zayıf düşmüş bir Tele'yi Aoor'a sabitlemiş.

Bir İmparator aç Aames duvarının arkasından bağırıyor.

Görünüşe göre Blair Archer'ın ölümü ters gitmiş.

Mara, yanmış bir Aoor'un üzerine yayılmış gergin sahneyi çevreliyor. İki kadın, derileri yanmış ve saçları tutuşmuş bir halde çemberin içinde kalıyor. Paedyn'in dizleri Tele'nin kabarmış kollarına saplanıyor ve dudaklarından bir çığlık çıkmasına neden oluyor.

Görünüşe bakılırsa Sıradan (zalim bir tarafsızlıktan başka bir şeye sahip olmayan) Blair'in kül rengi yüzünü Aame'nin duvarına doğru itiyor.

Ölüm, müstakbel gelinden böyle bir vahşet beklemiyordu. Belki de böylesine vahşi bir eylemi gerçekleştirmeyecektir. Ama Mara onun yüzündeki ifadeyi tanır, çünkü intikam hangi yüz hatlarında ortaya çıkarsa çıksın hep aynı kalır. Duman ciğerlerini doldururken ve bilinci kaybolmaya başlarken bile Paedyn sadece içinde yanan intikamı biliyor.

"Lütfen," diye inliyor Blair.

Paedyn onu Aame'ye yaklaştırır. "Lütfen..."

İmparator yine bağırıyor. 1re daha da yükseliyor.

Ama Ölüm'ün gözü sürekli kendisinden kaçan kızdan başkasını görmüyor.

"Sana söylemiştim," diyor geleceğin kraliçesi kısık sesle, mavi gözleri Tele'nin gözlerini kaplayan dehşetten hiç ayrılmıyor, "seni yalvartacağım."

Blair'in yüzünün yan tarafı Tele'yle buluştuğunda, puslu havayı bir çığlık kaplıyor.

Deri kabarcıklar çıkarıyor ve mide bulandırıcı kokusu
yayılıyor. Paedyn Gray gözlerini bile kırpmıyor.
Mara, başka bir yaşamda olsa 1ne Death olabileceğini düşünür. Sonra,
düzensiz bir öksürükle insan yere yığılır.

Ölüm önündeki kasvetli manzaraya bakar. Yavaşça, soluk soluğa yatan Tele'nin yanına çömelir-acı ve adrenalin bilincini ayakta tutan tek şeydir. Şakağından çenesine kadar uzanan kaba bir çizgi Aayed Aesh ile oyulmuştur. Deri kabarmış, Mara'nın bile yüzünü buruşturmasına neden olacak şekilde sızıyor.

Bir kez daha, şimdi yaşam çizgisinde sallanan bu ruhla ne yapacağından emin değil.

Tıpkı gecekondu mahallesindeki o gece olduğu gibi, Blair ve Ölüm arasında elle tutulur bir bağ oluşuyor. Tele'nin artık doğrudan zarar görmediğini görünce bu bağ zayıflıyor ama Mara aralarındaki o kaygan bağa tutunuyor.

Bir zamanlar, Kader'in bu ruhla kendi yolunu çizmesine izin verebilirdi. Ancak Ölüm son zamanlarda yaşamanın (belki de bir başkasının aşkı için) nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Gördüğünüz gibi, Mara artık boş durmak istemiyor. Kendisi için yapılmayanı yapacaktır.

"Ayağa kalkmalısın," der basitçe.

Blair'in soluk bakışları, burada, bu anda, bu ruhla birlikte bir yer edinmek için (bu düzlemde) sahip olduğu gücün her zerresini kullanan Ölüm'ün yüzüne indiğinde genişler.

Gözyaşları Tele'nin yüzünden aşağı akar. Kelimeleri bir araya getiremiyor.

Lenny bir çığlık atarak Aames'in duvarından içeri dalar, nihayet çitlerin arasında ölmekte olan bir cep bulmuştur. "Ayağa kalkmalısın, Blair!" Kollarını baygın Ordinary'ye dolayarak onu üniformasının yanık kollarının içine çeker. "Lütfen!" Son bir yalvarışla bir kez daha Aames'e doğru sendeleyerek ilerler ve müstakbel kraliçesini güvenli bir yere taşır.

Ölüm dikkatini tekrar inleyen Blair'e çevirir. "O haklı. Burada kalabilir ve bu kalede ölebilirsin -şimdi değilse bile, uzun bir acı hayatından sonra. Ya da ayağa kalkıp yaşayabilirsin. Seçim senin, Blair Archer. Ama kaderimi yeniden seçme şansım olsaydı," diyor sertçe, "Ölümü değil, Yaşamı seçerdim."

Tele, aynı derecede dehşete düşmüş ve kararlı bir şekilde Mara'ya bakar.

Sonra gözlerini sıkarak kapatıyor ve başını sallıyor. Bu hareket onu acı içinde ağlatıyor, ama bunu aşıp oturma pozisyonuna geçiyor. Gözyaşları kömürleşmiş tenine sızıyor ve yine de titreyen uzuvları üzerinde duruyor.

Lenny geri döndü ve bir kez daha 1re'yi itti. "İyisin!" diye bağırarak kolunu Blair'e doluyor. Blair neredeyse ona doğru yığılıyordu. "Yanındayım!"

Ölümün Tele'nin ruhuyla bağlantısı kopar ve onu bir kez daha yalnızlığa sürgün eder. Ama o, her zaman olduğu ve muhtemelen her zaman olacağı gibi izliyor. İkili bunaltıcı odada tökezleyerek ilerlerken birbirlerine yaslanırlar. Lenny, kralın emriyle değil, kendi iradesiyle olsa da, görevini elinden geldiğince koruyor.

Bağrışmalar uzaklarda çınlıyor. Mara'nın 1ery odasında görünmek için alanda bıraktığı kral nihayet ona yetişmiştir. Ve yanında bir grup muhafız getirmiştir.

İmparator, 1replace'in taş desteğini kenara çeker. "Tünele git," diye talimat vererek Blair'in aşağıdaki merdivene çıkmasına yardım ediyor. "Bununla ben ilgileneceğim ve seninle aşağıda buluşacağım. Sonra da bu işi çözeceğiz."

Tele ona bakmayı reddediyor. Yüzünü başka yöne çeviriyor. Vuran

botların geçit töreni yaklaşıyor.

Lenny titreyen elini ona doğru uzatır. Parmakları çenesinin lekesiz tarafını okşuyor ve Blair'in sulu gözleri onunkilerle buluşana kadar hafifçe kaldırıyor. "Çok özür dilerim." Sesi çatlar. "Bu senin başına gelmemeliydi."

Tele'nin kabarmış yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. O, her türlü duygudan yoksun, boş bir kaptan biraz daha fazlasıdır. Ölüm bile bu kadar kasvetli olamaz.

Tavandan kömürleşmiş bir kiriş düşüyor ve arkalarında kıvılcımlara dönüşüyor. Lenny yüzünü enkazdan korumak için arkasına dönüyor.

Ve şimdi kendi ruhuna bağlı olan ruhla yüzleşmek için geri döndüğünde, o gitmiştir.

Tele ve İmparatorluk ürkütücü bir sessizlik içindeler.

Ölüm bunun sessizliği doyurmak için tek kelime etmeden geçirdikleri en uzun süre olduğuna inanıyor.

Tüneller Mara'nın standartlarına göre bile oldukça soğuk ve nemli. Lenny'nin dolambaçlı basamaklardan aşağı taşıdığı titrek fener yuvarlak duvarları dans eden gölgelere boyuyor. Blair (tabii ki onun haberi olmadan) Ölüm'ün yanında oturmakta ve gözlerinden sürekli yaşlar akmaktadır.

İmparator boğazını temizleyerek cam bir şişenin ağzını açar. "Daha erken gelemediğim için özür dilerim," diye mırıldandı. "Sahte cesedini gömmekle uğraşmak zorunda kaldım, sonra da kralla ve onun öfkeli İnfazcı'sıyla yaptığım rahatsız edici konuşmayla. Ama senin gecen çok daha kötüydü, o yüzden artık konuşmasam iyi olacak." Şişenin karanlık içeriğini buruşuk bir gömleğin üzerine boşaltmadan önce iç geçiriyor. "İçeriden iyileştirici bir merhem aşırdım. Bulması oldukça zor olduğu için kaybolduğunu mutlaka fark edeceklerdir ama bu başka bir günün sorunu."

Blair hiçbir şey söylemiyor.

Lenny tereddütle bezi ona doğru kaldırır. "Uh... Alabilir miyim?"

Tele, sessiz bir izinle yüzünü yavaşça gölgelerden çeker. Hafif bir ışık akımı, Blair'in yüzünün yan tarafındaki kızgın, kırmızı yanıkları sıyırıp geçiyor. Bir zamanların yumuşak teninin şimdi kabarmış ve şişmiş olarak böyle bir talihsizlikle örtüldüğünü görmek garip.

Ölüm acıyı biliyor ve bu da o.

Lenny bu korkunç manzara karşısında yutkundu. "Bu merhem iyileştirecektir ama acıtacaktır."

Blair yine yanıt olarak bir şey söylemiyor ama merhem yanmış cildiyle buluştuğunda yüzünü buruşturuyor.

"Özür dilerim." Maskeden kurtulan İmparator'un yüzü çaresizliğini açıkça gösteriyor. "Bu şekilde olması gerekmiyordu. Paedyn'in yapacağını düşünmemiştim-"

Blair, "Yapma," diye mırıldanıyor.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve oradaki merheme karışıyor.

"Doğru." Lenny üzüntüyle başını sallıyor. "Evet, eminim bu konuda konuşmak istemezsin."

Mara bunu takip eden ağır sessizliğin içinde rahatça oturur. Merhemin yanık Aesh'in içine sızarak onu içten dışa doğru iyileştirmesini (itiraf etmese de hayranlıkla) izler. Kabarcıklar pürüzsüzleşmeye, çiğ deri matlaşmaya başlar.

Ölüm'ün bu mucizevi manzara karşısında acı çekmesi uzun sürmez. Gördüğünüz gibi, bir ömür önce Şifacıların güçlü iksirlerle hile yapma lüksü yoktu.

İmparator dudaklarından dökülmek üzere olan sözcükler için boğazını temizleyerek uyarıda bulunur. "Bunu söylemek bana acı verse de, haklıydın. Annen seni kimse görmeden gömdüğüm için mutluydu." Derin bir nefes alır. "Sen derken, battaniye haline getirdiğim ve yanan yatak odanızdan taşıdığım birkaç yastığı kastediyorum. Cesedin icabına bakmam gerektiğini söylediğimde dışarıdaki İmparatorluk askerleri itiraz etmedi."

Buna yanıt gelmeyince Lenny zayıfça gülümsüyor. "Yani... sen öldün. Tebrikler."

"Hayır," diye fısıldar Blair. "Ben mahvoldum."

"Mahvoldun mu?" İmparator neredeyse onun yüzüne gülecek. "Blair, tam bir baş belası gibi görünüyorsun. Biraz kıskandım."

Merhem acısını dindirirken, Tele kızgınlığını özgürce ifade ediyor. "Benimle ilgili beğenilmeye değer tek şey görünüşümdü," diye tersliyor. "Bu merhemle bile hayatım boyunca lekeli kalacağım."

Lenny ona bakar, *gerçekten* bakar. Mara böylesine hassas bir ilgiyi kıskandığını fark etti. Bir zamanlar böyle bir ilgiye maruz kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Ama çoktan unutmuştu.

"Size başka bir şey getirdim," diyor İmparator nihayet. Yanık üniformasının ceplerinden birine uzanarak bohçalanmış bir peçete çıkarır. Mara eğilip onun peçeteyi açışını ve parıldayan bir çift tatlıyı gösterişini izler. "Limonlu tartlar," diye gururla sunuyor. "Kutlamak için. Muhtemelen seninkiler kadar güzel değiller ama en azından benimkiler keyifle ve bok gibi yapıldı."

Evet, Ölüm mutfaktaki o geceyi oldukça sevgiyle hatırlıyor. Birkaç malzemeyle birlikte tehditler de savrulmuştu. Ancak bu tatlılar o gecenin ürünü değil (limonlu tartlar çabucak yenmişti elbette). Mara, İmparator'un sinsi pişirme gezisinden haberdar olmadığı için biraz utanıyor. Gerçi son zamanlarda dikkati oldukça dağınıktı, haklı olarak öyle.

"Bunları... sen mi pişirdin?" Blair inanamayarak homurdanıyor. İmparatorluk ışıldıyor. "Oldukça etkileyici, ha?"

"Hiç de değil," diye karşılık veriyor Tele. "Kabuk o kadar kuru ki boğulma tehlikesi var. Dur tahmin edeyim, sosu kaşık yerine kepçeyle karıştırmışsın."

"Onlar da aynı şeyi yapmıyor mu?" Lenny'nin gözleri, endişeyle geri dönmeden önce onun daralmış bakışlarından ayrılıyor. "Karıştırmak mı?"

Mara, o geceyi mutfakta yeniden yaşıyormuş gibi hissediyor. Şimdi bu anlamsız tartışmaları ne kadar kolay tasarladıklarını dikkat çekici buluyor. Ancak sürekli didişmelerinin çok daha fazlasına dönüştüğünü herkesten daha zekice görebiliyor. Çünkü bu onların kendilerine ait bir dili, bir ruh birliği.

"Her neyse," diye kabul ediyor Lenny. "Konumuz bu değil." Aralarındaki peçeteyi kaldırıyor, kırıntılar kucağına dökülüyor. "Bunları ben yaptım ve beğendim. Görünüşlerinden ya da kaygı verici derecede kuru kabuklarından dolayı değil, ki bu kesinlikle kasıtlıydı. Ama ekşi oldukları için, tıpkı senin gibi."

"Ben ekşiyim." Blair'in düzeltmesi hızlı oldu. "Sen de herkes gibi beni tüküreceksin."

"Sen edinilmiş bir zevksin." İmparator'un bakışları Aickering ışığında yalvarırcasına büyüyor. "Ve güzel bir yüzden çok daha fazlasısın - ki hâlâ öyle. Benim aleyhime olsa bile komiksin ve incitici, küçümseyici bir şekilde zekisin. Ama her şeyden önemlisi"- nefes almak için duraklıyor-"sen güçlüsün. Ve bu senin istediğin kişi olma şansın, yani..." Lenny parmaklarının ucuyla Tele'nin yüzünü kendisine doğru çevirir. "Belalı yara izi olan kız ol."

Sözler gerçektir ama yine de Ölüm, Lenny'nin bunları söylerken sesinin ne kadar korkunç çıktığını fark eder. Tele'ye karşı hissettiği o tuhaf merak, kalbine doğru yol almaya başlamıştır. Ancak Blair Archer, huysuz doğasıyla herhangi bir sevgi beslemek için pek de uygun bir yer değildir. Çünkü onun hayatını kesinlikle söndürecektir.

Yine de içlerindeki bir şey, dikenleri ve her şeyiyle diğerine çekilmektedir. Ruhları birbirine bağlıdır, tıpkı bir arkadaş gibi, ama belki de daha fazlası.

Blair ani bir nefes alıyor. Kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmış, zencefilli çöreğini (Ölüm bunun artık sevimli bir lakap olduğunu düşünmekten hoşlanıyor) onu felç edecekmiş gibi bir şevkle inceliyor.

Trans halinden sıyrılan Tele, peçeteden ufalanan tartlardan birini kapıyor. "Pekala, unuttuysan söyleyeyim, ne düşündüğün umurumda değil."

Blair aniden alaycı tavrına geri dönünce Lenny gülümsemekten kendini alamıyor. "Tabii ki umurunda değil."

"Kesinlikle."

"Harika."

"Güzel."

"Hmm." İmparator kaşlarını çatar. "Sırada 'iyi' demeyi planlıyordum, yani burada ileri geri konuşmamızı mahvettin-"

Blair'in küçümsemesinin dramatik bir şekilde seslendirilmesiyle kesilir. "Öldüğüm için çok mutluyum, böylece senden kurtulabilirim."

"Doğru." Lenny'nin gülümsemesi kaybolur. Mara, bu planın ayrılık kısmını unuttuğunu düşünüyor. "Ve henüz kaleden atılmadım, bu da bir şeydir."

"Bu sadece bir zaman meselesi olacak," diye güvence veriyor Blair. "Sen korkunç bir İmparatorluksun."

"Hey, öldürülmene izin vermemi istemiştin."

Sözleri Tele'nin hafızasını canlandırır. "O odada birini gördüm. Bir kadın."

Ölüm doğrulur. Konuşmalarda kadından nadiren bu kadar doğrudan bahsedilir. Dahil olmak oldukça hoş. İkisinin de göremediği saçlarını düzeltirken bulur kendini.

Lenny kaşlarını kaldırıyor. "Ne?"

"Bana kalkmamı söyledi," diye anımsıyor Blair, kaşları çatılmış bir halde. "Onu daha önce hiç görmemiştim. Birden ortaya çıktı. Her neyse." Gözlerini devirdi. "Muhtemelen hayal görmüşümdür."

Mara yaşayanlar diyarına gelişiyle ilgili biraz daha ayrıntı bekliyor ama bu kadarı yeterli. Ruhları orada, o karanlık tünelde bırakır ve yakından konuşmaya başlar. Çünkü tanıklık edebileceği fazla bir şey kalmadığını fark eder Ölüm. Böyle bir casusluğa felaket umuduyla başlamıştır ve büyük bir hayal kırıklığına uğramıştır.

Mara yanılmıştı.

Bu duyguya alışık değil. Ve bunu kabullenmeye. Sonra,

Ölüm her bağın lanetli olduğuna inandı.

Sevgili. Dost. Düşman.

Şimdi, belli bir ruh fikrini değiştirmeye başladı.

Bazıları, görüyorsunuz, sadece olması

gerekenlerdir.

BÖLÜM 22

Kitt

Tduman kokusu hala koridorda asılı duruyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, bugün onuncu kez cildime bulaşan pudrayı düşüncesizce siliyorum. Göğsümün içinde, orada ikamet eden şiddetli ağrının hemen yanında, kızgınlık kabarıyor. Şifacılar semptomları gizlemekte ısrar etse de gözlerimin altındaki koyu halkalar bugünlerde kolay kolay saklanamıyor.

Özellikle de nişanlım yanlışlıkla generalin kızı olan düşmanını öldürdüğünde. Gecemin çoğunu Paedyn'in pisliğini temizleyerek geçirdim. Ve şaşırtıcı bir şekilde, Bitchy Blair'in ölümü beni beklediğimden daha fazla üzdü.

Bu muhtemelen duyarsızlıktı. Emin değilim. Başım ağrıyor.

Derin bir nefes alarak köşeyi döndüm.

Blair'in annesinin, onun ölümünü öğrendiğinde gösterdiği keder eksikliği cesaret kırıcıydı. En azından General Archer cam gibi bakışlarını gizleyerek özür dileme nezaketini gösterdi. Ama neyse ki, Lenny'nin yanmış cesedi gömme kararıyla ikisi de rahatlamış görünüyordu. General -çünkü kızını o halde görmeye dayanamıyordu- ve ifadesiz anne -çünkü yas tutmak istemiyordu.

Sırf bu nedenle İmparatorluk'un bu şekilde kalmasına izin verdim. Şimdilik.

Koridorda aniden duruyorum ve o aralıksız zonklama geri döndüğünde göğsümü tutuyorum. Bir elimi duvara dayadığımda öksürük beni iki büklüm ediyor. Her yerim öyle kör edici bir şekilde ağrıyor ki Ölüm'ün beni daha kötü hissettirebileceğini hayal bile edemiyorum.

"Uyumamışsın."

Onu çağırdım.

Doğruldum, ağır nefes alıyorum. "Beni bir tarlada bıraktığından beri uyumadım, hayır."

Sanki üzerinde çalışılması gereken bir numuneymişim gibi başını bana doğru eğiyor. "Daha sinirli olmaya başladın. Veba etkisini gösteriyor."

"Ölmek beklemek zorunda." Birincime öksürüyorum ve yanımdan geçen bir hizmetlinin endişeli bakışlarını görmezden geliyorum. Ölüm'le konuşmalarımın nasıl göründüğünü unutmak kolay

-Sanki delirmişim gibi. "Kardeşimle konuşmam gerek." İçimi çektim ve koridorda ilerlemeye devam ettim. Mara da peşimden geliyor. "Muhtemelen nişanlımla birlikte olan."

Ve büyük olasılıkla yarın içlerinden sadece biri hayatta kalacak.

Yine de bunu düşünmemeye çalışıyorum. Ben sadece yapılması gerekeni, yüceliğin gerektirdiğini yapıyorum.

Ben bir canavar değilim.

Her bir pencere sırasının ötesinde, güneş utangaç bir şekilde ufka doğru süzülüyor ve dilimde uzun soluklu taziyeler ve iğrenç toniklerle dolu bir gece bırakıyor. Her adım bir öncekinden daha ağırlaşıyor. Bedenim tarafından ihanete uğruyorum ve Ölüm ölümüme tanıklık ediyor.

"Ona söyleyecek misin?" Mara soruyor.

Ona bir bakış atıyorum. "Kai'ye neyi

söyleyeceğim?" "Öldüğünü."

Gözlerimi kaçırıyorum, kalbim artık başımdan daha çok

çarpıyor. "Bilmeye hakkı var," diye ekliyor eşit bir şekilde.

"Henüz değil," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Ben... Ben hazır değilim."

Mara kısa yolculuğumuzda başka bir şey söylemiyor, söylemesine de gerek yok. Önceki sözleri yeterince lanetleyici. Ve sevgili kardeşimin kapısının önünde durduğumda, Ölüm'den hiç korkmadığımı, sadece kardeşimi Yaşam'a kaptırma olasılığından korktuğumu fark ediyorum.

"İçeri mi giriyorsun?" Mara'nın bakışları ağır.

Elimi kapı kolunun üzerinde gezdirmek için aşağı bakıyorum. Belli belirsiz başımı salladım ve kolu çevirdim.

Kai elinde bir kılıçla hırpalanmış bir karyola direğinin önünde duruyor. Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek rahatlatıcı.

"Oh, güzel," diyorum onu görünce. "Uyanmışsın."

Odası tanıdık geliyor, ama içeri adımımı atarken çekingen davranıyorum. Çocukken, sert bir fırtına pencereleri tıkırdattığında, yatağın altına kayar ve yemek yerdik.

mutfaktan aşırdığımız tatlılar. Şimdi o anılar çok narin geliyor.

Kai elindeki bıçağı kaldırır. "Sadece biraz buhar üflüyorum."

Ölüm odaya girip yontulmuş yatak direğini biraz daha inceliyor, sonra da kardeşlerin arkasındaki gardıroba dikkatle bakıyor.

"Doğru." Zihnim yine sürükleniyor. Son zamanlarda bunu yapıyordu, çoğunlukla uyarı vermeden.

Ya bunun için benden nefret ederse? Ya başarısız olursam ve yaptığım her şey boşa giderse? Ya onu seçerse?

Kelimeler uyuşmuş dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Şey, sadece uğrayıp üçüncü Duruşmanın yarın yapılacağını size bildirmek istedim."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi... hiç de şaşırtıcı değil.

Başım ağrıyor.

"Yarın mı?" diye soruyor. "Bunu mahkemeye duyurmayacak mısınız?"

Avucumu ensemde gezdiriyorum. Babam da aynı şeyi yapardı. Ama ben onun gibi olmak istemiyorum. Onun gibi miyim? "Bunun... beklenmedik olması gerekiyordu," diye idare ediyorum. "En azından Paedyn için. Kase'de gerçekleşecek."

"Anlıyorum."

Kai beni yakından izliyor.

Ölüm de öyle. Onun yanında duruyor.

Benzer bir ifade takınıyorlar, acınacak derecede kırılgan bir şeyin kazandığı acıma bakışı gibi.

Babamın dediği gibi kırılgan değilim.

Onun olamayacağımı düşündüğü her şey olacağım-

"Kitt, iyi misin?"

"Hmm?" Bakışlarımı Kai'ye odaklamak niyetindeyim ama onun yerine Mara'ya düşüyor.

Şimdi onun arkasında duruyor ve İnfazcımın etrafında dönmeye başlamış. Sesi sabit. "Söyle ona, Kitt."

"Hayır, hayır, henüz değil. Zamanı değil..." diye mırıldanırken buldum kendimi. "... Doğru zamana ihtiyacım var...."

Kai omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra bana doğru yavaş bir adım atıyor. "Ne oldu? Kitt, her şey yolunda mı?"

Sesindeki endişe, karmakarışık düşüncelerimi toparlamam için beni teşvik ediyor. Kafatasımın içindeki o sürekli gürültü aniden sustu. Göz kırpıyorum. Hatta gülümsüyorum. "Evet, endişelenmene gerek yok. Görünüşe göre biraz daha uykuya ihtiyacım var." Sonra o ilk Deneme'yi düşünüyorum ve endişem geri geliyor. "Sadece... sadece bana güven. Her şey kontrolüm altında."

Kardeşim tereddüt etmeden başını sallıyor. "Elbette. Sana hayatım pahasına güveniyorum." Yarınki olaylar düşünüldüğünde biraz ironik bir kelime seçimi.

Öksürüğümü yutmayı başaramıyorum, bu yüzden onu parlak bir gülümsemeyle takip ediyorum. "Bu konuda senden hiç şüphe etmedim."

Mara beni kapıya kadar takip ediyor. Düşüncelerim dağılmaya başlıyor ama yine de bildiğim bir şey var. "Sen ve ben, kardeşim."

"Sen ve ben."

Topuklarımda Ölüm'le birlikte koridora çıkıyorum. Eğer herhangi bir duygu sergileme zahmetine girseydi, bunun tıpkı beni gören herkes gibi endişe olacağını tahmin ediyorum. Bu nedenle soğukkanlılığı içimi rahatlatıyor.

"Sana nasıl ölüneceğini öğretme şansım olmadı," diyor gölgeli koridorda ilerlerken. "İşimiz yarıda kesildi."

"Doğru..." Odaklanmak oldukça zorlaştı. "Sen yapmadın."

Mara aniden durdu, ben de aynısını yaptım. "Belki daha iyi hazırlandığında," diye girişimde bulunuyor, "kardeşine anlatabilirsin."

Pek olası değil.

"Tamam," diye yatıştırıyorum. "Bana nasıl öleceğimi göster."

Okunamayan bir duygu yüz hatlarını yumuşatıyor. "Göstereceğim." Bir elini uzatıyor.

Küçük bir el, avuç içi nasırlı değil.

Ölüm korkunç derecede

alçakgönüllü.

Biraz endişeyle, çok daha büyük olan elimi onunkine koyuyorum.

"Bu biraz rahatsız hissettirebilir," diyor dalgınca. "Midenizin düşmesi gibi."

"Ne-?"

İtiraz bile edemeden, tam da söylediği gibi oluyor. Yer ayaklarımın altına batıyor ve midem de onunla birlikte dalıyor. Ayaklarım sert zemine çarpmadan önce iki yöne, belki de iki boyuta çekildiğimi hissediyorum.

Serin hava yanaklarımı okşuyor; karanlık bakışlarımı selamlıyor. "Ne..." Yutkunuyorum, biraz midem bulanıyor - her zamankinden daha fazla. "O da neydi öyle?"

"Loot'a kadar yürümek isteyeceğini düşünmemiştim."

Mara, gözlerimin yavaş yavaş alıştığı karanlığa doğru rahat adımlarla ilerliyor. Birdenbire varoşlardaki köhne bir sokağın kenarında duruyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "Buraya nasıl geldik biz?"

Ölüm bu sessiz sokağın ortasında dönüyor. "Bu düzlemde farklı noktalar arasında gidip geldik." Bunu hava durumu hakkında yorum yapan biri gibi söylüyor. "Bu âlemde sahip olduğum küçük güce odaklandım ve seni yanımda getirdim."

Sadece birkaç dakika önce bir tavanın bulunduğu gece gökyüzüne bakıyorum. Sonra bakışlarım tekrar ay ışığındaki bir su birikintisinde rahatça duran Ölüm'ün beden bulmuş haline dönüyor. "Daha önce bahçelerde gücünden bahsetmiştin." Onun önüne geçiyorum. Garip bir şekilde, yalnız olduğumuzda kendimi en iyi hissediyorum. "Neler yapabiliyorsun, Mara?"

Dudaklarının kenarları seğiriyor, beni şaşırtıyor. "Her şeyi." Ona

kaşlarımı kaldırıyorum. "Her şeyi mi?"

"Yapabileceğim hiçbir şey sana yabancı değil." Bunu anlamam gerekiyormuş gibi söylüyor.

"Peki, tüm bu gücün nereden geliyor?" Farklı bir soru sormaya çalışarak soruyorum.

"Mors." Mara ayağını usulca yere vuruyor. "İhtiyacım olan her şeyi bana sağlıyor. Bu yüzden ondan ayrıldığımda gücüm sınırlanıyor."

"Ama," diye başlıyorum yavaşça, "Mors böyle bir gücü nereden elde etti?"

Ölüm bana bakıyor, belli belirsiz bir merakla. Sanırım benim bilgisizliğimi komik buluyor. "Mors var olan ve yakında var olacak olan her şeydir," diyor sonunda. "Onun gücü tasarlanmamış ya da yaratılmamıştır. O sonsuzdur."

Anlamamaya devam etmeme rağmen başımı sallıyorum.

Sonra çıtalı bir kulübeye doğru dönüyor ve yanındaki sarmal ağaçları işaret ediyor. Budaklı dalları birbirinin etrafında kıvrılıyor, kireç renginde ve yumuşak esintide kırılgan. Bir gövdenin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek imkânsız. "Burası Kader'in Kader'le buluştuğu ve Ölüm'ün doğduğu yer." Mara'nın sesi yumuşuyor. "Sonsuzluğun başladığı yer."

Yine, tam olarak anladığımdan emin değilim. Ama bilmecesinin tamamen bana yönelik olmadığı hissine kapılıyorum. "Bunlar Mors'taki ağaçlara benziyor," diyorum, muhtemelen cevaplamayacağı başka bir soru sormak yerine.

"Evet." Bakışları uzaklaşıyor. "Benziyorlar."

Sonunda bana bakıp tek bir kelime söylemeden önce ayağının bir düzine sıkıcı vuruşu geçiyor. "Nazikçe."

"Nazikçe mi?"

Yankıladım. "İşte böyle ölünür."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. "Ben tam tersi olduğunu sanıyordum. Sonuna kadar dövüşmemem mi gerekiyor?"

"Çoğu öyle yapar," diye cevap veriyor sakin sakin. "Ama mücadele eden bir ruh oldukça anlamsızdır.
Birinin kaderi mühürlendiğinde, umut sadece bir engeldir."

"Yani gerçekten hiçbir şey için umut etmiyorsun?" Kendi kendime soruyorum. "Umut yaşayanlar içindir."

Sesindeki gerginlik beni üzüyor. Mara'yla aramdaki bağ sadece beni yakında sürükleyeceği ölümden kaynaklanıyor olabilir ama yine de gerçek gibi geliyor. Tüm hayatım boyunca aradığım, ancak Ölüm'de bulduğum bir yoldaş gibi. "O zaman..." Omuz silkiyorum. Başımı sallıyorum. "Ben senin kalp atışların olacağım."

Bir duygu dalgası Mara'nın katı maskesine çarpıyor. "Ne?"

"Şu an itibariyle hâlâ yaşıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Yani, benim aracılığımla umut et. Eğer umudun ihtiyacı olan bir kalp atışıysa, o zaman ben senin için o olacağım."

Bir çift geniş, kahverengi gözünü bana kırpıştırıyor. "Hiç kimse..." Boğazı düğümleniyor. "Teşekkür ederim."

Hüzünle gülümsüyorum. "Ölüm bile umut etmeyi hak ediyor."

"Nazikçe gitmek zorunda değilsin," diye ağzından kaçırıyor Mara. Hiç bu kadar yumuşak bir şekilde öfkelenen birini görmemiştim. "Nasıl istersen öyle öl. Yaşam çizginden nasıl düşersen düş, seni yakalayacağım."

Bunu düşündüm. "Senin için daha mı kolay? Mücadele etmezsem?" "Kesinlikle."

"O zaman karar verildi." Bakışlarım yukarıdaki yıldızlara yöneliyor. "Yavaşça gideceğim. Senin için."

Gözlerim nihayet Ölüm'e döndüğünde, gördüklerime neredeyse inanamıyorum.

Gülümsüyor.

BÖLÜM 23

Kitt

Yaprakları rüzgarda kül gibi savruluyor.

Kulak vermem gereken bir alamet gibi.

Bunun yerine, çiseleyen çürümenin saçlarımı okşamasına ve yüzümü okşamasına izin veriyorum. Rüzgârın aralıksız çekiştirmesine rağmen birkaç inatçı çiçek hâlâ yukarıdaki dallara tutunuyor. Bir zamanlar Aower'lar canlıydı, acı soğuklar bastırmadan önce yaşamla dolup taşıyordu. Bildiğim her şeyin ölümünden önce.

Belki de burada garip bir paralellik vardır, şu anda keşfetmek istemediğim bir paralellik.

O tanıdık panik göğsümde kabarmaya başladığında yol boyunca adımlarımı hızlandırıyorum. Bu, merhametli bir şekilde, boğucu İmparatorluk kalabalığını geride bırakıyor. Krallarının zayıflığına şahit olmalarına ihtiyacım yok.

Kase'nin tehditkâr gölgesine sendeleyerek girdiğimde kulaklarım çınlıyor, içimde yankılanan heyecanı duyuyorum. Ürperten bir öksürük göğsümü ve ağrıyan bedenimi sarsıyor. O doğal olmayan *şey* içimde kıvranıyor, Dual yeteneğimin çekirdeğini sarıyor, ta ki özüm boğulana kadar. Birden nefes nefese kalıyorum ve bir elimi arenanın tünelli girişlerinden birine dayıyorum. Sanki ruhum ikiye bölünüyormuş gibi hissediyorum.

Başımı kaldırdığımda 2. Ölüm'ün bana baktığını gördüm. Sempatik bir

şekilde bana doğru uzanıyor: "Majesteleri!"

İmparator'un haykırışı damarlarımı yakan Veba ile olan bağlantımı koparıyor. Başımı sallıyorum, kendimi acı dolu trans halinden kurtarmaya çalışıyorum. "Ben 1ne." Zayıf güvencem gıcırdayan dişlerimin arasından çıkıyor. Tekrar öksürüyorum ve bu sefer kan tadı geliyor.

Doğrulup, topladığım azıcık soğukkanlılıkla taş tünele doğru ilerliyorum. İmparatorluk askerleri topuklarıma yapışıyor, bir düzine temkinli bakışla sırtımı diken diken ediyor.

Benim zayıf olduğumu düşünüyorlar. Tıpkı tüm hayatım boyunca olduğum gibi.

Bu uğursuz düşünce, hiçbir uyarıda bulunmadan zihnimde geziniyor. Tüm gücüm sanki diken üstündeymiş gibi hissediyorum, her duygum yükseliyor ve şiddetle ajitasyona yöneliyor.

"... halka hitap etmeden önce kendinize gelmeli misiniz Majesteleri?"

Bakışlarım maskeli 1gure'a kaydı.

Bir İmparator, rahatsız edici bir Şifacı gibi sağlığımı sorguluyor. Sanki daha önce nazik bir prensmişim de şimdi büyük bir kral değilmişim gibi. Damarlarımda dolaşan güç hakkında hiçbir fikri yok.

Başım ağrıyor.

Zayıf. Zayıf. Zayıf.

İçimde bir şeyler kopuyor. "Bir daha tanrıdan başka bir şey olduğumu ima edersen, affedilmem için hararetle dua edersin."

İmparatorun çenesi gevşiyor, ağzından mırıltılı bir "Elbette Majesteleri" çıkana kadar ağzı çalışıyor.

Kör edici öfkeyi göz kırparak geri püskürtüyorum, ayaklarımın üzerinde dengesiz hissediyorum.

Az önce ne oldu böyle?

Aeeting histerisi kavramakta zorlandığım puslu bir anı. Zihnim aniden ne için paniklemem gerektiğini düşünene kadar dönüyor. Bir an için orada sallanıyorum, kalbimi hızlandıran her neyse zihinsel olarak omuz silkerken kafam berraklaşıyor.

"Neden burada duruyoruz?" İmparatorluk askerleri benim kızgınlığım karşısında göz kırpıyor. "Başlamam gereken bir Son Duruşma var."

Ve bununla birlikte, Çanağın karnına doğru ilerliyorum.

Tüm Ilya krallarını karşılarken bedenim güçle uğulduyor. Bakışlarımı kükreyen kalabalığın üzerinde gezdiriyorum, kendimi daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissediyorum. Cam kutuma doğru ilerlerken selamlamak için bir el kaldırıyorum, her adımım etrafımı saran ayak sesleriyle binlerce kat güçleniyor.

Rahat muhafazaya girdikten sonra, içerideki minderli koltuğa yavaşça yerleşiyorum. Bakışlarım gürültülü arenaya geri dönerken, parmaklarım sandalyemin pelüş kolunda sabit bir ritim tutturuyor. Çukur altımda uzanıyor; dört bedenin beneklediği bir kum denizi. Beyaz cüppeleri taş duvara karşı sade duruyor, ancak sadece üçü onlara bir Görücü kıyafeti kazandıran yeteneği taşıyor.

Bu sonun başlangıcı.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum.

Artık geri dönüş yok.

Paedyn arenaya adım attığında başımdaki çarpıntı geri dönüyor. Bu arada, bana bakmak için döndüğünde kalbim gerekli çarpıntısını durduruyor. Paedyn'in varlığıyla içgüdüsel olarak aniden ayağa kalktığımda Calum kutuya girmiş, bakışları ensemde yoğunlaşıyor. Belki de bunun içinde son kez bulunuşum olabileceğini bildiğim için. Gözleri benim içimde bir şeylere yalvarıyor -inanç, bağışlama, dostluk, *herhangi bir şey*. Ağzımı açıyorum, uygun bir veda için boşuna çabalıyorum. Belki de mirasımdaki cahil rolü için bir "teşekkür". Bunun yerine, suçluluk duygusu bir elimi cama dayamama neden olacak kadar sert bir şekilde karnıma saplanıyor.

Onun için bir şey hissetmiyorum, eskisi gibi değil. Kai'nin hala hissettiği şekilde değil. Hayır, Paedyn Gray artık varlığından bile haberdar olmadığı bir oyundaki piyondan başka bir şey değil.

Ama bu kadar dirençli bir şekilde *yaşayan* bir şeyden nefret etmenin mümkün olduğundan emin değilim. Koltuğuma yavaşça çökmeden önce doğruluyorum.

Yine de denemek zorundayım.

Calum arkamdan boğazını temizliyor. Bu bana düşüncelerimi Zihin Okuyucu'dan korumaya odaklanmam gerektiğini hatırlatıyor - biraz fazla dikkatle. Sonunda "Nasıl hissediyorsun Kitt?" diye sorduğunda onu zar zor duyuyorum.

Bakışlarımı arenanın ötesine dikiyorum. "Güçlü."

"Elbette öylesin."

"Şaşırmamış gibi yapma," diye mırıldanıyorum. "Şifacılar her an ölmemi bekliyorlar ve Bilginler de öldüğümde kına yakmak için sabırsızlanıyorlar." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ama her zamankinden daha iyiyim. O yüzden son nefesimi vermemi bekleyerek nefesinizi tutmayın."

"Elbette, Majesteleri." Calum başını camın ötesindeki İmparator'a doğru eğdi. "Soruyorum çünkü aklınızı kaçırıyor olabileceğinizi düşünüyor gibi görünüyor."

"Ne?" İnanılmaz kahkahamda neredeyse boğuluyordum.

Calum kollarını arkasına doğru çekti. "Evet, görünüşe göre Bowl'un dışında bir olay olmuş?"

Bu İmparator'un kendini eğlendirmek için uydurduğu bariz yalan karşısında başımı sallıyorum. Arenaya yürüyüşümüz en iyi ihtimalle olaysız geçti. Tünelden çıktıktan sonra

ağaçlar, biz...

Zihinsel olarak kaşlarımı çatıyorum, sanki zihnim yanlış yere konmuş bir anının şüphesiyle hüsrana uğramış gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Bowl'a sadece bir kez girebildik."

Bununla birlikte, kısaltılmış sohbetimizi sonlandırmak için arkamı dönüyorum. Sonra bir İmparatorluk sürüsünün Paedyn'i Çukura doğru itişini izliyorum, sonra da onu çevreleyen patikaya çıkıyorum. Uyuşuk bir şekilde parmaklıkların arkasında duruyorum, yanımda bir Ampli1er var, elini nazikçe omzuma bastırıyor.

"Paedyn Gray'in Son Duruşmasına hoş geldiniz, İlyalılar." Sözlerim arenada yankılanırken içi boştu. "Burada onun acımasızlığını test edeceğiz."

Başka ne söylediğimi pek hatırlamıyorum, sadece Paedyn'in yüzündeki rengin çekildiğini. Bu bile yüz hatlarımın üzerine yerleştirdiğim metanet maskesinin ardında bulanıklaşıyor. Rolünü oynamak zorunda kalan tek Azer Kai değil.

Kai.

Şu anda Çukur'da, yavaş adımlarla Paedyn'e doğru ilerliyor. Arkasını dönüp benim önceden belirlediğim kaderle karşılaşmaya cesaret edemiyor.

Ama bu benim kardeşim değil. Hayır, bunu kardeşim *için* yapıyorum.

Makoto Khitan, bu takdire şayan direncine rağmen bizi ondan kurtarma şansına sahip. Ve onunla o gölgeli sokakta karşılaştığımda bu intikam fırsatını çok istedi. Bu yüzden Kai'yi yanımda tutmak için bunu kullanacağım. Yine de, Paedyn'in boğazından ilk çığlık koptuğunda bakışlarım düşüyor. Kefene bürünmüş Vekilharcım, tıpkı beklenmedik müttefikler haline geldiğimiz o gölgeli sokakta söz verdiği gibi, o imrenilen gücün hiçbirini saklamıyor.

Sıradan, nihai Elit'le yüzleşmek zorunda kalıyor.

Bunu Kai için yapıyorum. Bizim için yapıyorum.

Etraflarında kum birikiyor ve her hareketi bulanıklaştırıyor. Pus bulutunun arasından gözlerimi kısarak Paedyn'in kanlı formunun bir bıçağın ucunda asılı durduğunu görüyorum. Nefesim kesiliyor ve neredeyse yüzümü cama bastırarak ayağa kalkıyorum. Gözlerimi yukarıda beliren ekrana kaydırarak Paedyn'in yüzüne yerleşen hüzünlü kabullenişin izini sürüyorum. Fısıldadığı sözler sevdiği adam içindi ama onları duyan o değildi.

Ben bir canavar değilim. Ben canavar değilim. Ben bir canavar değilim.

Nefesimi tutuyorum, kılıcın nişanlımın göğsüne saplanmasını bekliyorum. Onun yerine, bir şeylerin değiştiğini izliyorum. Kai-Mak'ın Paedyn Gray'e bakarak kendini mahvettiği ana tanık oluyorum.

Böyle vahim bir hata yapan ilk adam o değil.

Wielder Tele'nin yeteneğiyle olan bağlantısını keser. Ve Paedyn dizlerinin üzerine çöktüğünde, o da geri eğiliyor.

Histerik bir kahkaha atarak başımı sallıyorum.

Görünüşe göre her durumda, her bedende Kai Azer Paedyn Gray'i seçiyor.

Babamın boğazını delen hançerin aynısı göğsüne saplandığında kendimi izlemeye zorluyorum.

Paedyn Gray'i sevmenin sana kazandıracağı şey bu, yıkım. Ve kardeşimi *onun* kaderinden kurtarmaya yemin ediyorum.

Ölüm beni çalışma odamda bekliyor.

"Onun ruhunu Mors'a getirdim," diyor.

Babamın yıpranmış deri koltuğuna oturuyorum. "Onu seçti. Kai bile değildi ama yine de onu seçti."

"Daha kötü görünüyorsun," diyor cevap olarak. Açık sözlülüğü biraz sinir bozucu olmasa da takdire şayan.

Bakışlarımı onun 1replace'in yanında durduğu yere kaldırıyorum. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

BÖLÜM 24

Mara

Death, Adena'nın intikamcı sevgilisini Mors'a sürüklemek zorunda kaldığında şaşırmıştı.

Onu beklerken görmeyi umduğu son kişi oydu. Oldukça alçakgönüllüydü - varoşlarda bir Tele, arenada bir Wielder. Ama bu güçlü adam mücadele etmedi ya da yalvarmadı. Hayır, Mara'yla tanışmayı seçmişti. Ve onu Ölüm'e teslim eden de Paedyn Gray'di.

Şimdi bir hücrenin Aoor'unda iki kardeşin arasında oturuyor - sonsuza dek, öyle görünüyor. Adam Aoor'un üzerinde soğuk bir şekilde yatıyor, ruhu artık kıpırtısız göğsünden çıkan hançerin altında değil. Hâlâ yüz hatları rahatlamış görünüyor. Çoğu kişinin aksine o, bu kaderin içinde huzur bulmuştu.

Onun adı Mak'tı. Gerçi artık bu ismi kullanmıyor.

Paedyn bu adamın yasını tutuyor, sessizce ve uzun uzun. Kai bir tarafı, Kitt diğer tarafı süslüyor. Kral, parmaklıkların önünde durduğu yerden sık sık Mara'nın bakışlarıyla karşılaşıyor. Mara, bu adamın ölümünün Kitt'in mürekkepli avuçlarını daha da lekelediğini fark ediyor. Ama bu ve verdiği diğer pek çok kötü karar Mara'yı tedirgin etmiyor. Ne de olsa o Ölüm. O kim oluyor da umut dolu bir insanın Aaws'ını yargılayabiliyor?

Ayrıca, kendi ahlaki pusulası en iyi ihtimalle şüphelidir ve bu çocuk, bu sonsuzluk başladığından beri onu fark eden ilk kişidir. O artık onun gerçek kuzeyi (Ölüm'ün tehlikeli bir ihsanı). Diğer her şey kaybolup gitti.

Onun kalp atışıdır.

Mara uzun süre kalmıyor. Bir cesedin etrafındaki bu sessiz toplanma oldukça sıkıcıdır. Gördüğünüz gibi, Ölüm kedere karşı oldukça hissizleşmiştir. Bunu anlamsız ve hepsinden önemlisi sıkıcı buluyor.

Evet, ilgilenmesi gereken başka ruhlar var.

Lenny ve Blair gecekondu mahallesinde topak topak bir karyolada oturmaktadır. Akıllıca bir kararla İmparator'un evine taşınmışlardır ve bir somun bayat ekmeği bölüşürken bulunurlar.

Tele sinirli görünüyor. Bu umut verici görünüyor.

Ölüm, ilgi çekici bir hikâye okumaya hazırlanan bir çocuk gibi önlerindeki Aoor'a oturur.

"Tüm yapabildiğinin bu olduğuna inanamıyorum."

"Para için İmparator olmadım," diye mırıldanıyor Lenny bir ağız dolusu kuru hamurun etrafında. "Aslında bunu Direniş'e yardım etmek için yaptım."

"Peki şimdi başarısız oldun mu?" Blair tahmin edilebileceği gibi küçümseyerek soruyor. "Bir İmparator olarak kalacaksın çünkü...?"

Söz konusu İmparator yutkunur. Mara onun soruyu düşünmesini izliyor. "Huh. Emin değilim."

"O zaman istifa et," diye karşılık verir.

İkisinin de porsiyonlarını seçtiği uzun bir an geçer.

Ölüm'ün bakışları aralarında dolaşıyor. Bu ikisi onun eğlence için son çaresi ve şu an itibariyle fena halde başarısız oluyorlar.

"Ya ben de seninle gelseydim?" Lenny aniden ağzından

kaçırır. Oh, bu iyi olacak.

Blair keskin bakışlarını ona yöneltti. "Ne?"

"Bak"- ince karyolada tamamen ona dönüyor-"seni Tando'ya götürmeye yardım edeceğime zaten karar verdik. Peki ya ben... orada kalırsam? Ne istediğimi bilmiyorum ama bir yolunu bulabilirim," diyor aceleyle. "Orada güç hiyerarşisi yok ve Ma'ya daha yakın olurum-"

"Ne diyorsun, zencefilli şeker?"

Tele dehşete düşmüş görünüyor. Göğsü durmuş, tüm nefesini ciğerlerinde biriktirmiş.

Ölüm geniş bakışlarını ruhlar arasında gezdiriyor. O rutubetli hücreden ayrılma kararını verdiği için çok mutludur.

Lenny çekingen bir tavırla eski görevinin (o artık çok daha fazlası) delici bakışlarıyla karşılaşıyor. "Belki de birbirimiz için yeterli bir hayat olabiliriz."

"Hayır. Düşünme," diye emrediyor Blair. "Benim hakkımda değil. Umudunu boş bir kalbe bağlama."

İmparator başını sallıyor, şimdi kızgınlığın eşiğinde sallanıyor. "Kaçtığın o gece seni varoşlarda nasıl bulduğumu biliyor musun?"

Blair ona bakıyor, cesareti sarsılıyor.

"Çünkü o zaman bile seni tanıyordum," diyor Lenny. "Kalbin boş değil. Sessizliğin içinde onu dinliyorum. Kendimi onun eşsiz desenini ezberlemeye çalışırken buluyorum ve bunu yapamadığım için nefret ediyorum."

Sözleri omuzlarına meşhur bir sarsıntı gibi geliyor ve Mara gözlerini başka tarafa çeviremiyor.

"Blair, anlıyor musun?" Yutkunuyor. "Seni sadece kalbinin atışından bile tanıyabilirim. Ve bence bu da bir şey ifade etmeli."

(Mara böyle bir açıklamanın muhatabı olmanın nasıl bir his olduğunu acı bir şekilde hatırlar. Yine de, sonsuzluğun bu tarafını, insanın derisinin altına saplanmış ve sürekli olan bir sevgi kırıntısını arayarak geçirmiştir. Belki de neden Ölüm olduğunu anımsamak ve buna değip değmediğine karar vermek için).

Şimdi Tele'nin göğsü kabarıyor ve ona inanamayarak bakıyor.

"Senden beni sevmeni istemiyorum," diye yumuşakça devam ediyor Lenny. "Benden hoşlanmana bile gerek yok. Şimdi değil. Belki de altıncı hissim konuşuyor, ama sana çekiliyorum, Blair Archer-kaltak ve her şey." Çaresizce gülüyor. "Ve beni nereye götürürse götürsün, kalp atışlarının sesini takip etmekten başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Blair mesleğine sadece göz kırpıyor.

Death, İmparator'un sözlerinden çok etkilenmişti (gerçi ona bakarak bunu asla anlayamazdınız). Geçici de olsa aşka yeniden inanmaya başladı. Geçmişinin içi boş vaatlerine değil, şimdiki zamanının içten yoldaşlığına. Bu ruhlar her şeyi tüketen bir aşkla pek yanmasa da, isteksizce yakın bir şeye dönüşebilirler.

"Bu," diye başlar Tele yavaşça, "şaşırtıcı derecede aptalcaydı."

"Bak, kulağa nasıl geldiğini biliyorum-"

"Ama söylediğin onca söz arasında," diye araya girdi, "duymaktan nefret etmediğim tek sözler bunlar."

Lenny'nin dudaklarında geniş bir sırıtış yavaşça yayılmaya başladı. "Sen de mi hissediyorsun?" Mara biraz daha yaklaşıyor, bakışları Tele'nin üzerine düşüyor.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Kalbin çok hızlı atıyor."

"Tando'da kalabilirsin," diye ısırır Blair. "Ama benimle bir daha görünmek istiyorsan, gerçek kıyafetlere ihtiyacın olacak."

"Anlaştık," diye kabul ediyor İmparator.

"Peki," diyor Blair sertçe. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Paedyn yerleştikten sonra mı?" Lenny tedarik ediyor.

"Daha azını beklemezdim." Bu alaycılığa gözlerini devirmesi eşlik ediyor.

Onun bu tavrına oldukça alışkın olan İmparator bunu görmezden gelir. "Onunla konuşmam gerek. Düğünden sonra ayrılacağımı bilmeli."

Sonra ayağa kalkar, uzun bacaklarını uzatır.

Blair huPs. "Ben burada olacağım."

"Bileceğim."

"Kalbimin atışından mı?" diye geveliyor Tele kendine rağmen.

Lenny dönüp omzunun üzerinden sırıtıyor. "Sesini eve kadar takip edeceğim."

"Çık dışarı." Blair gülümsemesini güçlükle bastırır. Ölüm, onun içten içe umutsuz bir romantik olduğunu düşünüyor. "Benimle gelmene izin verme konusunda fikrimi değiştirmeden önce."

İmparator kendisine söyleneni yapar, parlayan bir ruh ve baş döndürücü bir sırıtışla oradan ayrılır. Mara bu manzara karşısında biraz üzülür aslında. Çalışabileceği çok az şey vardır. Ve onun bıkkın bir versiyonu bir zamanlar bu beklenmedik çiftin ölümü için dua ederken, Ölüm şimdi onların eşsiz bağını sinir bozucu derecede tatlı buluyor.

Ama kaderleri ne olursa olsun, Mara onlarla tekrar karşılaşacak. Muhtemelen bu hayatta.

Kesinlikle ölümde.

BÖLÜM 25

Kitt

I Her düşünceyi bir sayfaya kazımak.

Dikkatsiz mürekkep lekeleri kelimeleri boğmakla tehdit ediyor. Yazmaya devam ediyorum.

Zihnimi özgür bırakmalıyım.

Sessiz bir an, sessiz bir ana ihtiyacım var.

Günlerimin çoğu unutuluyor. Bu neredeyse bir rahatlama.

Veba zihnimi kemiriyor - lütfen zihnimi alma - elimde kalan tek şey o.

Aklımı alma.

Önümde karalanmış bir dizi kelimeye göz kırpıyorum.

Onları yazdığımı hatırlamıyorum.

Bunun farkına varınca masamın kenarındaki bulanık şişeye uzanıyorum. Hiçbir faydası olmadığını bilsem de, güçlü içeriği yutuyorum. Ölüyorum -Ölümün kendisi de bunu onayladı. Ama bu ilaç bir şey yapıyormuş gibi davranmak kendimi bir nebze olsun kontrol altında hissetmeme yardımcı oluyor. Sanki bilinmezlikte sürüklenmiyor, kendi elimle getirdiğim bir ölüme batmıyormuşum gibi.

Ama Mors'un yalnız uçurumu beklemek zorunda. Bugün beni çok daha haince bir şey bekliyor.

Evleniyorum.

Eskiden böyle bir açıklamanın aşka eşlik edeceğini düşünürdüm. Şimdi daha iyi biliyorum.

Lekeli parmaklarım bir mücevher kutusunun oymalı kapağını ortaya çıkarmak için bir çekmeceyi çekiyor. İlya'nın armasının girdaplı çıkıntıları arasında toz kıvrılmış ama masanın üzerine kaldırdığımda aşınmış ahşap parmaklarımın altında hâlâ pürüzsüz.

Bakışlarım bu mahrem hatıranın üzerinde geziniyor.

Annem ve babam saflığımın kanıtıdır. Bir zamanlar birbirlerine olan hayranlıklarının rakipsiz olduğunu düşünürdüm. Ama Iris Azer'in mücevher kutusundaki kanıtlar aksini söylüyor.

Sadakatsizliği kahredici.

Tacın altında bir piç oturuyor olabilir.

Acı göğsümü parçalıyor. Öksürüyorum, kan tadı alıyorum. Başım şiddetle dönüyor

-

Sonra, durgunluk.

Mutluluk dolu bir an. "Kitt?"

Ölüm aniden karşımda dikiliyor.

"Mara," diye nefes alıyorum. Acı geçti. Aslında kendimi oldukça iyi hissediyorum. "Geldin mi

"Düğünden önce bana şans dilemek için mi?"

Başını eğiyor -sürekli bir titreme. "Çoktan diledim. Hissettiğin güç ve acı dalgası beni buraya çağırdı." Dikkatli bakışları üzerimde geziniyor. "Bu bir süre önceydi."

"Doğru," diyorum uzaktan. "Ben... Ben biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," diye karşılık veriyor Ölüm, ama başka birinin ses tonu aşağılayıcı gelebilecekken onunki merak uyandırıcı. "Konuşmamızı hatırlamıyorsun."

Tesadüfen öğrendiği korkunç gerçeği inkâr etmek için ağzımı açtığımda gözlerim önümdeki boş masaya takılıyor. "Mücevher kutusu nereye gitti?" Yavaşça sordum. "Tam buradaydı, ben-"

"Onu nişanlına götürdün," Mara malzemeleri. "Ben de seninle geldim."

"Neden...?" Burnumun kenarını çimdikliyorum ve baş ağrımın geri gelmeye başladığını hissediyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

Ölüm o neredeyse omuz silkme hareketini dener. "İnsanlar duygusaldır. Paedyn'in annenin mücevherlerinden bir parça takmasını istedin."

Aşk notları hâlâ çekmecedeydi. Neyim

var benim böyle?

Belki de onların babamdan geldiğini düşünecek.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Onların babamdan geldiğini düşünmesine

ihtiyacım var. O bilemez. Kimse bilemez.

Ben bir piç değilim. Ben bir kralım.

Ben bir piç olamam. Bir kral olmalıyım.

Canavar, ya sadece bir canavarsam? "Kahretsin!"

Bu lanet bir öncekinden çok daha yüksek. Sanki tek başına içindeki gürültüyü susturabilirmiş gibi başımı tutuyorum, sarmal taç avuçlarımı deliyor. Nefesim hızlı ve sığ.

Mara hiç istifini bozmadan beni inceliyor. "Hafıza kaybı. Veba seni ele geçiriyor. Yaşayanlar ancak bu kadarıyla başa çıkabilir."

"Ben 1ne'yim," diye nefes alıyorum.

"Neden bu büyüklüğü denemeye devam ediyorsun?" diye açıkça sorar. "Seni nasıl bir kaderin beklediğini zaten biliyorsun ama yine de evleneceksin."

Ağzım kurudu. "Nedenini biliyorsun, Mara. Bu büyüklük sadece benim için değil. Yarattığım bu yeni dünyanın faydalarından ben yararlanamazsam, Kai yararlanacak. Onun mirasına saygı duyulacak." Bu düşünceye zayıfça gülümsedim. "Bundan emin olacağım. Çünkü hayattaki korkunç rolüne rağmen, yapılması gerekeni yapacak kadar güçlü değil."

Mara beni inceliyor, her zamanki incelemesinden daha yumuşak. Kahverengi gözleri yüzümde geziniyor. Kaşlarımın, dudaklarımın, altımdaki hasta ruhumun izini sürüyorlar. Ölüm'ün bakışlarının fırçalanmasında garip bir samimiyet var.

Başını bana doğru eğdiğinde kestane rengi saçları pelerinsiz omuzlarının üzerinden kayıyor. "Sen bu Azer hattının sahip olduğu en iyi şeysin. Bunu bilirdim."

Mürekkepli parşömen gözlerimin önünde yüzüyor. "Sanırım yaptığım şeyi öğrendiklerinde aynı fikirde olmayan pek çok kişi olacak."

Parmaklarımı ahşap masaya vuruyorum.

Mara yavaşça öne doğru bir adım atıyor. Elini uzatıyor ve benimkini okşuyor. Dokunuşu soğuk ve ürkütücü.

"Çoğu kişi gerekli vahşet sanatını takdir etmez," diye güvence veriyor. "Ama ben çoğu değilim. Ben hepsiyim."

Acı. Beni ikiye böldü. Sonra-

Mahkememin önünde duruyorum. Çardaklarla örtülü kürsüden onlara göz kırpıyorum. Kraliçenin tacı yanımda Paedyn'in başını bekliyor.

Kapılar sallanarak açılıyor.

Düğünüm önümde yayılıyor ve ben geldiğimi hatırlamıyorum. Paedyn

Gray bana doğru adım atıyor. Korkmuş görünüyor.

İstediği ağabey ben değilim.

Kardeşimin istediği ben miyim? Yoksa onu mu seçecek, hep onu mu, sadece onu

mu? Dişlerimi sıkıyorum. Bu anın içinde kalmak için savaşıyorum.

Parmaklarım zarif tuniğimin düğmeleriyle oynuyor. Paedyn

beni mihrapta karşılıyor. Ona elimi uzatıyorum.

Bakışlarım onun üzerinde hızla geziniyor, herhangi bir mücevher izi arıyor. Ama müstakbel gelinimde ne anneme ait bir eşya ne de yıkıcı bir ayrıntıyı keşfetmiş birinin bakışı var.

Notları okumadı.

Bilgin, zar zor duyduğum bir dizi cümle kuruyor. Karmakarışık zihnimin içine çekilmemeye odaklanmış durumdayım.

Bana söylendiğinde "evet" diyorum.

Paedyn benden sonra kelimeleri boğuk boğuk söylemeyi başardığında şaşırıyorum. Gerçekten de birleşmiş bir Ilya için her şeyi yapar. Ve ben de bu sözü tutacağım.

Yakında hepimiz birleşeceğiz. Elitler

olarak. Gelini öpmem isteniyor.

Bir parçam Kai'nin şimdiye kadar taht odasına dalacağını düşünüyordu. Ama yapmadı ve bu bir umut.

Sevgilisini hızlıca öpüyorum.

Kai henüz bilmiyor ama bu onun için. Bizim için. Her zaman

için. Kalabalığa doğru dönüyoruz, parmaklarımız birbirine

kenetlenmiş.

Ceset denizinde Ölüm'ün bakışlarıyla

karşılaşıyorum. Onun burada olduğunu

anlıyorum.

Bir parçam daha yeni öldü.

Aşk bir lüks.

Ve farklı düşünen saf çocuk, bu Aowery mezarına gömüldü.

BÖLÜM 26

Mara

Mara'nın bakışları taş basamaklardan aşağı akan kan damlalarını izliyor.

Yanı başında iki büklüm olmuş adamdan akıyor, göğsündeki yaradan Hayat sızıyor. Ölüm'ün yerine getirmesi gereken bir görevi olsa da -bu ruhu Mors için toplamak gibi- Mara, kesinlikle haklı olan böyle bir şiddet eylemine hayranlık duymak için bir an daha beklemek istiyor.

Kitt -Ölüm'ü bile dehşete düşüren bir acımasızlıkla- kılıcını adamın göğsüne sapladı. Bu ruhu daha önce hiç görmemişti ama kralın onu ona teslim etmesinin şüphesiz bir sebebi vardı. Kitt'in inancı takdire şayan.

Çünkü o ve Ölüm bir ve aynıdır. Evet,

yapılması gerekeni yapıyorlar.

Kral ve kraliçe kısık seslerle sohbet ederken Mara metanetli ruhu öbür dünyaya sürükler. Mors'un bataklık topraklarında mutlu çifti düşünerek ilerliyor (elbette bu bir şaka - birlikte oldukça sefil görünüyorlar, bu onun hoşuna gidiyor). Hayır, Ölüm Paedyn Gray tarafından tehdit edilmiş hissetmiyor. İnatçı ruhuna hayran olduğu kesin. Ama bu Sıradan, Veba'nın *gizemli* bir *şekilde* dokunmadığı kişilere verdikleri isimle (Mara'nın bunu ağaçlara sorması gerekecek), bu Azer'in kaderi değil. Aksine, ruhu onun kardeşine bağlı.

Kitt'inki ise Ölüm'e ait, ebediyen.

Kafası karışmış adamı çatlak bir toprak parçasının üzerinde bırakır.

"... beni öldürdü. Beni mi?! Onun için her şeyi yaptım, babası için... Ve hepsi onun bir piç olmasından korktuğum için miydi?"

Mara'nın göğsüne, tam da erimekte olan kalbinin bulunduğu yere bir acı saplandı. Kitt ona güvenmemişti.

Bu hatalı kararından Kitt'in kırılgan zihnini sorumlu tutuyor. Çünkü onunla çok önemli bir şey paylaşmış olabilirdi - o da bunu biliyor. Aralarındaki bağ

Ölüm'ün daha önce (en azından bu yaşamında) hissettiği hiçbir şeye benzemeyen derin bir bağ. Böyle bir bağ onların varlıklarına dokunmuştur.

Bu Kader'dir (ve Mara'nın bunu düşündüğü son adam kısa sürede onunla tanışmıştır - acımasızca).

Ölüm saplantılı değilse hiçbir şeydir. Her yaratık Aaw'lardan oluşur ve Mara kendisininkinin çoğundan daha fazla farkındadır. Zekası ve doymak bilmez merakı ancak bu sahiplenici eğilimleriyle rekabet edebilir -kimse mükemmel değildir. Ancak bu yönünü bir ömürden daha uzun bir süre özenle gömdü ve bu durum artık oldukça yorucu olmaya başladı.

Kitt Azer'in onu genç hissettirmesi Ölüm'ün suçu değil. Canlı. Sanki kayıp bir sevgilinin yüzüne bakıyormuş gibi.

Mara bir süre (Mors'ta ne kadar kaldığını bilmek mümkün değil) tuzağa düşmüş ruhları soğuk cesetlerinden toplayarak vakit geçiriyor. Kralla olan entrikasından (bazıları karasevdasından da diyebilir) beri zanaatını oldukça ihmal etmiştir. Bu yüzden Ölüm, sürüklediği her ruhun sızlanmalarını dinliyor, hatta onlarla daha önce ilgilenmediği için özür diliyor. Çünkü o bir canavar değil.

Mara nihayet yaşayanlar diyarına geri döndüğünde, Ilya'nın üzerine gece çökmüştür. Ölüm için oldukça neşeli bir şekilde kralın çalışma odasına doğru yol alır (hatta ifadesinden bile anlaşılabilir). Kitt'i her zaman olduğu gibi bir yığın parşömenin üzerine eğilmiş ve durmaksızın bir şeyler karalarken bulur.

"Görünüşe göre ikinci düğününüzü kaçırmışım," diyor Mara selamlarken. Loot'ta bir tören yapmayı planladıklarını biliyordu. Bu insanlar çok tuhaf.

Kral sayfanın üzerinde gezdirdiği mürekkepten başını kaldırıp bakmıyor. Altın rengi saçları, başındaki örme tacın arasından yukarı doğru sarkıyor. Sadece birkaç kelime mırıldanmayı başarıyor. "Hayır... Çok geç olmadan yazmaya devam etmeliyim."

Hmm. Ölüm onu kötü bir zamanda yakalamış gibi görünüyor. Şu anda zihnini ele geçiren Veba. Daha doğrusu, Mara'nın oldukça baskın olduğunu bildiği bir güç. Ama bu kısa süreli histeri nöbeti onu pek caydırmıyor. Kitt yakında boğuştuğu Yaşam'dan kurtulacak ve tamamen Ölüm'e tutunacaktır.

"Öldürdüğün ruhu Mors'a sürükledim." Mara kralın masasının önüne oturur. "Pek memnun görünmüyordu."

Kitt'in bakışlarındaki bulanıklık bu sözler üzerine geri çekiliyor. Sonra bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırır.

Kral geri döndü. Kısa bir süreliğine de olsa.

"Calum," diye mırıldanır. Yeşil bakışları (Mara'nın her yaşamındaki zayıflığı) avuçlarını kaplayan mürekkebe düşüyor. "Bana ne oldu bilmiyorum. O bir tehditti ve aniden... aniden onu kılıcımla eziyordum."

Ölüm'ün botu yıpranmış halıya sabit bir vuruşla vuruyor. "Meşruiyet endişeni bana söylemedin."

Mara'nın birden fazla kez aşık olduğu gözlerinin hemen üzerinde, kaşlarının arasında bir şaşkınlık kırışıklığı oluşuyor. "Bu senin taşıyacağın bir yük değildi."

"Senin olan"-Ölüm ona dikkatle bakıyor-"benimdir. Sonsuzluğumuz çok yakında başlıyor."

Kitt dikkatini toplamak için gözle görülür bir şekilde çabalıyor. Başını sallıyor. Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sonsuzluğumuz derken ne demek istiyorsun?"

"Kaderimizde var tabii ki," diyor Ölüm basitçe. "Benimle birlikte olmak için ruhunu feda ettin. Mors'u birlikte yöneteceğiz." Kralın eline uzanıyor, soğuk parmakları onunkileri okşuyor. "Bir daha asla yalnız kalmayacağız. Birbirimizin yanında değil."

Kitt ellerinin birleştiği yere bakıyor.

"Mara..." Adının söylenişi hoşuna gidiyor ve ardından esprili bir kıkırdama geliyor. "Arkadaşlığınız çok takdir edildi ve sanırım ikimiz de birbirimizden bir şeyler öğrendik. Ama..."

"Ama ne?"

Ölüm'ün sesi soğuklaşır. Bu konuşmanın bir versiyonunu daha önce onunkine benzeyen dudaklardan duymuştu.

"Ama," diye iç geçirdi, "sen Ölüm'sün."

Mara'nın ayağı tıkırdamayı keser.

"Seninle tanışmak istemiyordum." Kitt bunu insanların omuz silkme biçimiyle söylüyor; rahatça ve düşünmeden. "Yani, bunun için beni suçlayamazsın. Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım ama birlikte *olamayız*." Özür dileyen bir bakış atıyor. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Ölüm anlıyor. Hem de çok iyi.

Buz gibi bir öfkeyle elini kralınkinden çeker. "Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben öyle demedim-"

Mara gülüyor, sesi keskin ve her zamanki soğukkanlılığına hiç benzemiyor. Kral böyle bir patlamayla irkilir. "Aradığınız gücün tam olarak ben olmadığımı mı düşünüyorsunuz?" Yavaşça ayağa kalkar. "Beni görüp de yaşayacak kadar şanslı olan çok az kişi var. Ama hiçbiri beni inkâr edecek kadar aptal değildir."

Kitt ellerini kaldırır, sanki Ölüm evcilleştirilmesi gereken bir yaratıkmış gibi. "Mara, seni tanıyorum." Onun soğuk bakışlarını tutuyor. "Korkmuyorum-"

"Öyle olmalısın!" diye hırlıyor. Donmuş kalbi ikiye ayrılıyor ve bu his acı verici bir şekilde tanıdık geliyor. "Ben senin Ölüm'ünüm ve bu hiç nazik olmayacak."

Kral o anda göğsünü tutuyor ve orada zonklayan acıyla irkiliyor. "Mara... lütfen."

"Aptal yerine konulmayacağım," diye öfkelendi. "Bir daha olmaz!" Kitt ilk kez onun yüz hatlarına çarpan her duyguyu görebiliyordu. Hepsini üzerinde taşıyor; acı, ihanet, bu anı yansıtan bir anın hatırası. "Sen beni istemiyor olabilirsin ama Hayat artık seni istemiyor." Ölüm masanın üzerinden eğilerek Kitt'i koltuğuna yatırıyor. "Senin ruhun *benim*. Benden geriye kalanlar da senin olabilirdi," diye mırıldanıyor. "Ama artık o kadar nazik olmayacağım."

Mara bir canavar değil, siz onu öyle göstermedikçe.

Çalışma odasından kaybolurken Ölüm'e yaşayanlara karşı duyduğu tiksinti hatırlatılır. Onlar da en az kendileriyle oynayan kader kadar acizdir. Evet, Mara'nın kalbini canlandıracak bir ritim, yanağını ısıtacak sevgi dolu bir okşayış, ona doğru bakacak yeşil bir bakış gibi özlemini duyduğu her şey yeniden ölmüştür.

Kalbi bir tabut.

Ve içeri girmesine izin verdiği her erkek kesinlikle sonuyla

karşılaşacaktır. Mara bunu sevgiyle düşünür.

Tam olarak bir canavar değil, hayır.

Ama intikam kesinlikle bir sürtüktür.

BÖLÜM 27

Kitt

I karanlık bir yere sürükleniyorum.

Şifacılar çalışma odamı
dolduruyor.

Kendi aralarında acıyan bakışlar atıyorlar.

Ölüyor, diyor gözleri.

Biliyorum, batık gözlerime cevap
ver. Sonra, hiçbir şey yok.

Hiçbir şey yok.

Hiçbir şey yok.

Göz kırpıp kendime geliyorum. Birkaç yeni mektup masaya saçıldı.

Calum'un benim elimde öldüğünü heceliyorlar.

Bakışlarımla ürkütücü gerçeğin izini sürüyorum ve bir kızı öksüz bir arkadaşa dönüştürdüğümü fark ediyorum.

Eğer çoktan ortadan kaybolmamış olsaydı, Mira'ya nedenini söylerdim, buna mecbur olduğumu söylerdim. Bakışlarım sayfadan kalkıyor.

Ölüm önümde duruyor.

Zihnim bulanık. Kelimeleri idrakimin içinde ve dışında yüzüyor. Benimle birlikte olmak istiyor.

Onu yanlış duymuş olmalıyım.

O ölüm. Ona bunu söyledim.

Mara bunu iyi karşılamadı.

Ününün yersiz olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama

Ölüm bu kadar kolay kazandığı korkuyu hak ediyor.

Başım ağrıyor. Göğsüm daralıyor.

Tam da önlemek istediğim şeyi yaptım: Ölüm'ü düşman edindim. Hiçlik takip eder.

Sonra, kardeşim.

Karımın yanında duruyor. Bu manzara şaşırtıcı değil.

"O senin babanı öldürdü, beni değil," dediğini duyuyorum Kai'nin, sesi kulaklarımda yankılanıyor. Veba, onun lanetleyici sözlerini duymama yetecek kadar gevşiyor. "Paedyn benden çok senin ailen."

Tekrar sürükleniyorum, beni tüketen hain güç tarafından boğuluyorum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Kardeşimle konuşmam gerek.

Karanlığa karşı öfkeliyim.

Lütfen! Lütfen!

Unutulmaya batıyorum.

Çıkarın beni! Çıkarın beni!

Kardeşime ihtiyacım var. Ona ne söylediğimi bilmem gerek. Hiçbir şey.

Kendimi Veba'nın pençelerinden kurtardığımda, elimde bir kılıç var.

Kai'nin salladığı ateşleyiciyi engellemek için kılıcı kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor. Ben de öyle.

Tartışıyoruz.

Gülümsüyoruz.

Tanıdık, ölümcül bir dansa geri dönüyoruz. Onunla bu anın içinde kalmaya çalışıyorum.

Ama o da diğerleri gibi kayboluyor.

Ani bir acı patlaması beni şimdiki zamana geri çekiyor. Gözlerimi kaldırıyorum.

Kai elinde tuttuğu stokerin ucunda duruyor.

Ama onu göğsüme saplayan Ölüm.

Soğuk elleri demir şaftın etrafına sarılmış, çarpık bir sırıtış takınıyor.

Mara, nazik gülümsemesiyle. Mara, burnundaki Aour ile. Mara, ona ödünç verdiğim kalp atışıyla.

Mara, intikamın vücut bulmuş hali, o ateşleyiciyi Aesh'ime doğru yönlendiriyor. O benim ölümüm.

"Hayır!" Kai ağlıyor. "Kaçman gerekiyordu, Kitt!" Yarayı yokluyorum, parmaklarım kanla boyanıyor. "Ben... unuttum."

Tıpkı benim her şeyi unuttuğum
gibi. Düştüğümde kardeşim beni
yakalıyor.
Hayal ettiğim gibi değil, ölmek.

Veba zihnimin bir köşesine kıvrılıyor ve hayatımın bu son birkaç anının tadını çıkarmamı sağlıyor.

Acıyı hissetmiyorum. Gerçekten
hissetmiyorum. Bu bir
rahatlama.
Ölüm Kai'nin titreyen omuzlarının üzerinde duruyor, güzel yüzü
duygusuz. Solmakta olan ruhuma tutunuyorum.
Kardeşimin yanındayım. Başka bir yerde olmak istemiyorum.

"Sana mektuplar yazdım," diyorum sonunda. Mara'nın varlığı sıkılaşan göğsümde daha da güçleniyor. "Böylece neden... bir canavar olduğumu anlayabilirsin."

Onun bilmesine ihtiyacım var. Beni hâlâ sev. Sonsuza
dek. Her zaman. Onun için her şeyi tekrar yaparım.
"Vakit geldi," diyor Ölüm soğuk
bir sesle. Bulanıklaşan
bakışlarımı ona doğru
kaldırıyorum. "Nazikçe
gideceğim. Senin için." Işık
patlaması yok.
Patlama ya da yavaşça sönme yok.
Kitt (artık sadece bir ruh) kendini aldatılmış hisseder.

Kitt'in önceden bildirilen ölümünden (artık zaman kavramı yoktur) muhtemelen uzun bir süre sonra, Ölüm onun huzurunu bozar.

Aslında tam da alışmaya başlamıştı, her şeyin hiçliğine. Sadece iki yıldız ona arkadaşlık ediyor, ama genellikle rahat bir mesafede. Evet, merhum kral yalnızdır ama kesinlikle yalnız değildir. Yaşayanların arasında olduğu gibi değil.

Mara onun yanında karanlığa adım attığında Kitt hiçbir şeyin içinde oturmaktadır - ne yukarı, ne aşağı, ne de herhangi bir şey -. Mara'nın yüzünde haklı olarak Ölüm'e eşlik ettiği düşünülebilecek bir ifade vardır; solgun ve soğuk. Kralın bir zamanlar pasif bir şekilde hayranlık duyduğu güzel yüz hatları şimdi her türlü duygudan yoksun, belki de ondan bile daha ölü.

Boş bakışları ürpertici bir kayıtsızlıkla onu süzüyor. "Huzurun tadını çıkarıyor musun?"

Kitt bu değişken Ölüm'den bıkmış bir halde başını sallıyor. "Eğlenmeye başlıyorum. Burası sessiz." Bundan oldukça hoşlandığını fark etti. "Zihnim bir süredir hiç sessiz olmamıştı."

"Güzel." Kelime Mara'nın dilinden dökülüyor. Sesi onun adına sevinmiş gibi değil; daha ziyade, Kitt'in aldığı zevkin savunmasızlığı karşısında hastalıklı bir heyecan duymuş gibi. Ve onun soğuk dudaklarına bir gülümseme değdiğinde Kitt artık sahip olmadığı hayatı için korkuyor. "Şimdi bu huzuru senden söküp alacağım."

Düşen kral sırıtan ölümüne göz kırpıyor. "Ne?"

"Sana bu huzuru sadece onu alabilmek için gösterdim," diyor Ölüm soğukkanlılıkla. Sonra da Kitt'in bir zamanlar tuhaf bir şekilde sevimli bulduğu bir alışkanlıkla başını ona doğru eğiyor. "O çok arzuladığın sessizliğe izin vereceğimi gerçekten düşündün mü?"

Kitt boşluğun içinde ayağa kalktı. "Ben... ben anlamıyorum."

(Henüz idrak edemediği çok şey var. En çok da Mara'nın ona, daha doğrusu uzun zaman önce ait olduğu Azer'e karşı duyduğu ani nefretin anlamını. Nefret genellikle kendini bir başkasında tanımanın bir yolunu bulur. Ve bu yaşamda, Ölüm'ünkilerle karşılaştıklarında aynı şeyi söylemelerine rağmen, farklı bir çift yeşil göze yapışmıştır - sevilmesi mümkün değildir).

"Ölüm'ün nazik olmayacağı konusunda seni uyarmıştım, nazik olmayacaktım," diye hırlıyor Mara ve etrafındaki karanlık titriyor. Sonra bir nefes alıyor, Kitt'in ihtiyacı olmadığından şüphelendiği bir nefes. Sonra yavaşça, o endişe verici gülümseme dudaklarına geri dönüyor. "Ve şimdi diğer ruhlardan daha çok bana sahipsin."

Kitt bunu anlamaması gerektiğini biliyor ve bu onu çok korkutuyor. "Mara, lütfen..."

"Sen her zaman kral olmak için yaratılmıştın, Kitt." Ölüm sırıtarak onun kolunu tutar. "Sadece Ilya'dan değil."

BÖLÜM 28

Mara

5 Yıl Sonra

Mud, Mara'nın pelerininin eteğine sarılır.

O yeşil gözlü dikkat dağıtıcı artık emrinde aşağılanmış bir ruh olduğu için Ölüm mutlu bir şekilde sonsuzluğuna geri döner. Uyanık olduğu her saati (ki hiç uyumayan bir yaratık olarak hepsi bu saatlerdir) yeni keşfettiği bir çırakla ve ona eşlik eden bir kopuklukla ruhları toplayarak geçirir. Mara hatalarından ders almıştır - en azından bu yaşamında.

Yaşlı bir adamın ölümü Ölüm'ü Tando'ya götürür. Ruhani düzlem boyunca yürür ve adamın şirin bir kulübede saklanmış hareketsiz bedenini bulur. Mara onun ruhunu cesetten çekip çıkardığında, karısı hâlâ oldukça huzurlu görünen cesedin başında ağlamaktadır. Ölüm onu evden çıkarırken itiraz eder, çünkü ağlayan kadına veda etmek istemektedir. Mara hâlâ aşka inansaydı bunu tatlı bulabilirdi.

Böylece ruhu sessiz sokaklarda ve düzgün, tuğla binaların arasında güder. Ta ki uzaktan tanıdık gelen bir ses Ölüm'ü durdurana kadar.

"... işe yaramazsın, zencefilli şeker."

"Malzemelerini almam için beni göndererek ne beklediğini gerçekten bilmiyorum."

"Evet, listemdeki herhangi bir şeyi gerçekten alabileceğini düşünmem aptallıktı." Mara, arkasındaki homurdanan ruhu görmezden gelerek köşeyi döner.

Orada, ona doğru yürüyen Tele ve İmparatoriçe'sidir.

Blair'in leylak rengi saçları pelerininin kapüşonu tarafından yutulmuştur ama yüzünün bir tarafına tırmanan yara izleri gururla taşınmaktadır. Lenny onun yanında yürüyor, nişastalı üniforması olmadan neredeyse tanınmaz halde. Saçları daha uzun, kıyafetleri sade, bir kolu eski görevinin omuzlarına asılı.

"Çekil üstümden," diye emrederek onu uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama Hyper ona sıkıca sarılır, hatta şakağına bir öpücük kondurmaya bile cüret eder.

Blair gülümsemesini tiksinti dolu bir sesle gizliyor ama bunu inkâr etmek mümkün değil; ruhları geri dönülmez bir şekilde iç içe geçmiş durumda. Evet, yeşil ve altından oluşan canlı bir parıltı etraflarında dönerek birbirine karışıyor.

Ölüm onlara şaşkınlıkla bakıyor (hatta bunu yüzüne bile yansıtmış olabilir).

Çünkü bunca zamandan sonra hâlâ mahkûmlar.

Geniş geniş sırıtan Lenny, gözleri aniden Mara'nınkilerle buluştuğunda neredeyse Mara'yı geçmek üzeredir.

Ölüm durur.

Gülümser.

"Günaydın."

Bazıları için bu basit, kibar bir selamlamadır. Mara içinse yıllardır aldığı ilk onay. Ve hepsi bir Hyper'ın altıncı hissini bulması yüzünden.

Blair, Gingersnap'le (artık kesinlikle sevimli bir isim) alay etmeden önce Ölüm'e doğru belli belirsiz bir bakış atıyor. "Sen kiminle konuşuyorsun?"

"Hoş bayanla," diye mırıldanıyor Lenny. "Elenmiş Aour'unu ya da her neyse onu alamadın diye kabalık etme."

Mara onun omzunun üzerinden attığı özür dileyen bakışa sadece göz kırpıyor.

Onlar caddede yürürken ve bir köşedeki dükkânın önünde dururken (bazı şeyler hiç değişmiyor gibi görünüyor) tartışmalarını dinliyor. Death buranın bir fırın olduğunu fark eder.

Blair büyük pencerenin arkasında bir önlük giyer. Lenny onun için

bağlar. Burası *onların* fırını.

Mara, istemeyerek de olsa, onları görünce bir *şeyler* hissediyor. Ama hissetmiyor. Aslında bunu gerçekten düşünmek istiyor, çünkü neyin keşfedileceğinden korkuyor. Belki de mutluluk. Ya da daha kötüsü, böyle bir şeye imrenmekten.

Bu yüzden, kaderi Mors'a yazılmış bir ruhla caddede ilerlemeye devam ediyor.

Mara daha fazla kesinti beklemiyor, ama göğsündeki ani çekilme görmezden gelinemez. Hararetle ve hiç düşünmeden onu takip eder, çünkü Ölüm onu çağıran bu şeyden başka bir şey bilmemektedir.

Önünde sessiz bir pazar sokağı uzanıyor ama Mara'nın bakışları kalabalığı yarıp geçiyor.

Orada, elinde bir mısır başağıyla küçük bir kız atlıyor.

Anne ve babası Ilya'nın bir parçası.

Biri gümüş saçlı, diğeri de o ilginç ruhlu. Ama Ölüm'ün ilgisini çeken çocuktur.

Kızın önünde çömeliyor, saçları benekli güneş ışığında gri gri parlıyor. "Merhaba ufaklık," diyor Mara.

Ölüm'ün karşısında gülümsemesi ışıl ışıldır. "Çok güzel saçların var," diyor çocuk tatlı tatlı.

Paedyn kızının elini tutar. "Kiminle konuşuyorsun, Kit?" Bu isim Ölüm'ün dudaklarının kenarlarını kıvıran bir gülümsemeye neden oluyor.

Ona sorarsanız bu biraz yavan bir gülümseme.

Mara başını kıza doğru eğiyor ve mutlu ailenin yanlarından geçişini izliyor. Kız ve gelecek vaat eden ruhu Ölüm'e el sallayarak veda ediyor.

Ama bu son karşılaşmaları değildir.

Mara botuyla sabit bir ritim tutturuyor. Ama artık bu ritim kalbine aitmiş gibi davranmıyor. Hayır, artık böyle bir kırılganlığın olmamasının rahatlığını yaşıyor.

Çünkü o ele geçirilemez. Ne hayat tarafından, ne de bir erkek tarafından. Ama belki bir kadın tarafından.

Ölüm gülümsüyor.

Sonunda eşiyle karşılaştı.

EPİLOG

Kitt

Altlarından geçerken ağaçlar mırıldanıyor, yosunlu dalları pelerinli omuzlarını okşuyor.

Kitt onların arasında annesinin sesini duymuyor, çünkü neyi dinleyeceğini bilmiyor. Annesinin sesi o kadar uzak ve hassas bir anıdır ki, zihninin sınırları içinde kalmasını tercih eder. Orada, Mors'tan güvende olur.

Çizmelerinin altındaki toprak yumuşuyor, cılız gövdeler incelmeye başladıkça yerini çamura bırakıyor. Kitt, bir ağacın kireçli kabuğunu delicesine yırtan bir kral arkadaşının yanından geçer. Bir zamanlar, kendisini hor gören babasının sonsuza dek onu görmezden geleceği düşüncesi onu öfkelendirmişti. Ama Mors'taki rolünün yalnızlığından zevk almayı öğrendi; ağlayan ruhların arasında fark edilmeden dokunduğu için. Şimdi bir zamanlar her şeyi olan dengesiz adama hayranlık duyarak kendi huzurunu bulmaktadır.

Çünkü Kitt -bu sonsuzluğun başlangıcından beri- babasının Iris Moyra'yı huzurundan kurtarmaya çalışmasını beyhude yere izlemiştir. Şu anda bile, mütevazı bir ağacın gövdesini tırmalayan bir zamanların korkunç Edric Azer'inin çatlamış tırnaklarından kan damlıyor. Kitt, karısının bunun içinde yattığından oldukça emin görünüyor, diye gözlemliyor.

(Yine de, sonunda, asla bilemeyecekler. Kitt annesini ya da küçük kız kardeşini Mors'un dokusuna gömülmüş diğer huzurlu ruhlardan ayıramaz çünkü gücü sınırlıdır. Ama sevdiklerinin nerede yattığını bilmediği için kendine minnettardır. Anlayacağınız, Kitt Azer utanıyor. Kendisine ne olduğunu görmelerini istemiyor.)

Her zaman gri olan gökyüzü Kitt'in sarışın başının üzerinde alçakta asılı duruyor, onu süsleyen yaldızlı bir taç olmadan donuk. Göğsündeki keskin bir sızı adımlarını hızlandırıyor - öbür dünyası oldukça zorlu. Aslında, sonsuzluğunun çoğunu (şimdiye kadar) her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşünerek geçirmiştir. Belki de o zaman, Mara'ya çok arzuladığı arkadaşlığı sunmuş olsaydı

Mors şimdi. Ya da belki de başından beri Ölüm'ün planı buydu, sadece ona ve onun hislerine sahip olmak istiyordu. Ama Kitt'in verecek sevgisi kalmamıştır.

(Onun bu duygudan neredeyse aciz olduğunu anlamıyor muydu?)

Yine de, böyle karşılıksız bir duygu için onu cezalandırır. Ve Kitt artık Veba ve onun gerçeği hakkında bildiği her şeye rağmen, her şeyin nasıl ortaya çıktığını anlayamamaktadır. Daha doğrusu, her şeyin Mara ile nasıl başladığını.

Kitt her zamanki buluşma yerlerine geldiğinde Ölüm, "Git ona göz kulak ol," der. Şu anda üzerinde karşılıklı durdukları çatlak toprak parçası özellikle tehlikeli bir yerdir. Mara mesafesini koruyor, soğuk ve kayıtsız. Kitt soğukkanlılığını koruyor, eğer şanslıysa (ki öyle olmadığı çok açık) bir sonraki yaşamında bir dostluk için aptalca bir umut besliyor.

"Belirli bir nedeni var mı?" diye sorar, Mara'nın cevap vermeye tenezzül etmeyeceğini bilerek. Şaşırtıcı bir şekilde cevap verir. "Bugün onun doğum günü. Neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

Kitt onu daha fazla sorgulamaz. Bunun yerine sadece başını sallıyor ve konsantre olarak gözlerini kapatıyor.

"Sana öğrettiklerimi unutma," diye ekliyor Ölüm kendine rağmen. Çünkü o soğuk kalbinin derinliklerinde bir yerlerde Azer'i hâlâ önemsiyor. "Kontrolünü ona bırak."

İçindeki o değişken güç çekirdeğine odaklanan Kitt, Ölüm'ün dediğini yapıyor. Evet, kaburgalarının arasına kıvrılmış uykulu ürkütücülüğü uyandırır. Ve artık bundan korkmuyor. Onu anlıyor.

Ayakları pelüş halıya batmadan önce bir düzlemden diğerine eriyor. Bu mide bulandırıcı his ve güç akışı giderek kolaylaşıyor. Gerçi kendisi Ölüm'ün sadece bir parçası - böyle bir çaba onu tamamen tüketiyor. Ama böyle bir şeyi kabul etmekten nefret eden Kitt, Mara'nın emirlerini yerine getirmeyi umursamıyor. Bu ona yaşarken nadiren hissettiği bir şeyi hissettiriyor: İhtiyaç duyulduğunu.

Nefes nefese kalan Kitt, bir zamanlar evi olan yere bakar. Şato farklı görünüyor, Ölüm'ün ona Ilya'ya gitmesini emrettiği son seferden daha sıcak. Uzaktan, koridorun sonundaki çalışma odasında son nefesini verdiğinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini merak ediyor.

Ölüm'ün ilgisini çeken her kimse ondan korkarak kızın odasına doğru hızlı adımlarla ilerler. Bu gizemli varlık hakkında çok az şey bilmektedir - sadece Mara'nın izin verdiği kırpılmış konuşmalardan belirsiz ayrıntılar. Ama Kitt, Ölüm'ün

İlk seferinde Ölüm karşısında korkusuz olmak, çünkü onu hayatta tutacak olan şey korkuydu.

Koridor bir köşeden kıvrılıyor, Kitt de onu takip ediyor, ama sonra durakladığını fark ediyor.

Orada, elinde bir kutu dolgun yaban mersini, Kitt Azer'in sevmeyi gerçekten öğrendiği tek kişi durmaktadır.

"... Kitty?"

Kai'nin bakışları kardeşinin hayaletine doğru genişliyor ve gözyaşlarıyla doluyor. Kitt hayattayken İnfazcı'nın nadiren yaptığı bir şekilde hafifçe titriyor. Ama o artık bir kral ve belki de garip bir şekilde bu ona daha özgürce hissetme gücü veriyor.

"Bu gerçekten sen misin?" Kai neredeyse gülerek boğuluyor.

Kitt uzaktan, zamanın sadece ikisinden birine zarar verdiğini fark eder. Kai'nin yıllarca gülmekten kırışmış gözlerinin altındaki güçlü çenesini artık kirli sakallar gölgeliyor. Ve Kitt ilk kez kendini aldatılmış hissetmiyor. Kardeşinin yanında yaşlanması gereken kişi oydu.

"Sen..." Mors'un hizmetkârı boğazını tıkayan duyguları yutmakta zorlanıyor. "Beni görebiliyor musun?"

Kai'nin gri gözlerinden hızla yaşlar süzülüyor. "Elbette seni görebiliyorum Kitt ama nedenini bilmiyorum çünkü ben..."

Şu anda Kitt ne ölümünü ne hayatını ne de olabilecekleri umursuyor. Hayır, önemli olan tek şey Kai'nin onun hakkında ne düşündüğüdür - bu hayatta ve sonraki hayatta. Ama bunca yıldan sonra bile Kai hâlâ kardeşini görüyor, onun dönüştüğü canavarı değil.

"Senin hatan değildi," diye güvence verir ölü kardeşi. "Seni kurtarabilirdim. Hastaydın ama-"

"Ben zaten ölüyordum kardeşim," diye mırıldanıyor Kitt, sesi kırılarak. "O demiri göğsüme saplayan ölümdü, sen değil."

Kai bir elini saçlarında gezdirerek şakaklarında ağarmaya başlayan telleri gösteriyor. "Ölüm mü? Anlamıyorum." Neredeyse gülecek. "Deliriyor muyum?"

"Hayır, kardeşim." Kitt onun için nasıl gülümseyeceğini hatırlıyor. "Ama nasıl olduğunu merak ediyorum beni görebilirsin."

"Seni her yerde görüyorum, Kitt. Her gülümsemede, her su dalgasında, kaldırmaya kıyamadığım her bıçakta." Kai yavaşça öne doğru adım atar. "Ve şimdi gerçekten buradasın-"

"Ben burada değilim." Kitt'in yanaklarından yaşlar süzülürken o yeşil gözlerini (onu bu belaya ilk başta bulaştıran gözlerini) sıkarak kapatıyor. "Pek sayılmaz."

"Sen - kahretsin, bu çok saçma - bir tür hayalet misin?"

Ölü kral karşısındaki canlıya bakıyor. "Ben çok daha kötüyüm."

Kai dokunmaktan kaçınan kardeşine uzanır. "Sana yardım etmeme izin ver, Kitt. Lütfen -"

"Mors'ta bana yardım edecek kimse yok." Kelimeler donuk. "Ben Ölüm'üm - bütünüyle değil, ama beni işe yarar kılacak kadar. Ve hepsi benim eserim." Kitt başını sallıyor. "Güçle kumar oynadım ve o da kontrolü ele geçirdi."

Kral gözlerini kırpmadan karşısındaki bu Kitt'e bakıyor, tuhaf bir şekilde tanıdık ama tamamen yabancı. "Veba," diye mırıldanıyor. "Bunu sana yapan şey bu mu?"

Ölüm şeridi cevap vermiyor. Görünüşe göre o da oldukça gizemli bir hale geldi - mesleki bir tehlike.

Kral'ın sesi sertleşiyor. "Veba nedir, Kitt?" "Bilmek

istemezsin."

Kai yorgun gözlerini ovuşturur. "Anlamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor."

"Ve sen Ölüm müsün?" Sözcükler inançsızlıkla sırılsıklam olmuşken, farkına varma telaşı onları hızla silip süpürüyor. "Ölecek miyim, Kitt? Bu yüzden mi seni görebiliyorum?"

Kardeşler bir an için birbirlerine öyle bir bakarlar ki sonsuzluk bile ürküp kaçar. Çünkü bu bağ sonsuzdur.

"Henüz değil, kardeşim."

Ve sonra Kitt efendisi tarafından fiziksel düzlemden çekilip alınır.

Mara'nın beklediği Mors'a doğru tökezleyerek geri döner. Mara ona bakmaz.

"Deham nasıl?"

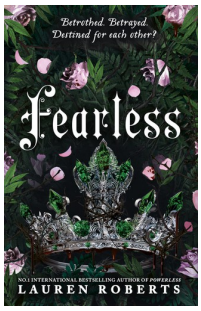
Kitt onun söylediği yalanı zor duyuyor. Çünkü aklı çok uzaklarda, kalbinin yıllar önce atmayı bıraktığı yaşayanlar diyarındadır.

Ölüm yine de onun cevabından memnun görünüyor. "Güzel. Yapacak çok işimiz var."

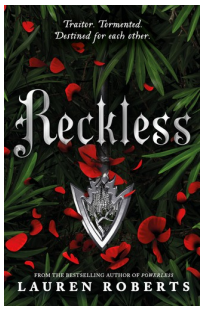
Dudakları o zalim gülümsemeyle kıvrılıyor. Sonra ona bahşettiği alaycı unvanı oluşturuyorlar.

"Evine hoş geldin, Mors Kralı."

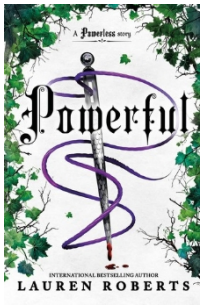
Yazardan daha fazlası

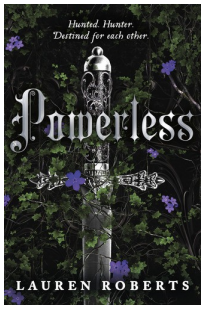
Korkusuz

Pervasız

Güçlü

Güçsüz

Yazar Hakkında

© ZACHARY J. GOLDSMITH

Lauren Roberts*, Powerless, Powerful*, *Reckless, Fearless* ve *Fearful* kitaplarının 1 numaralı *New York Times* ve uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları dünya çapında on bir milyondan fazla satmıştır. Lauren fantastik dünyalar ve şakacı aşklar hakkında yazmadığı zamanlarda, muhtemelen yatağına gömülmüş onlar hakkında okurken bulunabilir. Lauren hayatı boyunca Michigan'da yaşadı, bu da onu çukurlara, kara ve çeşitli göl aktivitelerine çok aşina kılıyor. Hayatının geri kalanında kedi yazarlarıyla birlikte güzel kelimeler yazma ayrıcalığına sahip olmayı umuyor. Okumaktan, yazmaktan ve atıp tutmaktan hoşlanıyorsanız Lauren'i internette @LaurenRobertsLibrary ve laurenrobertslibrary.com adreslerinde bulabilirsiniz.

Bizi simonandschuster.co.uk adresinde ziyaret edin

www.SimonandSchuster.com/Authors/Lauren-Roberts

Lauren Roberts tarafından da

Güçsüz

Güçlü

Pervasız

Korkusuz

Resim Açıklama

Açıklama 1: Harita, kalenin birinci katını, ikinci katını, zindanları ve çevresindeki arazileri gösteren bölümlere ayrılmıştır. Birinci kat balo salonu, kütüphane, taht odası, mutfak, Kitt'in çalışma odası ve zindanlara giden merdivenler gibi etiketli odaları içerir. Balo salonu 1. Aoor'un sol arka tarafındaki bir kulede, kütüphane ise Aoor'un sol orta tarafındaki büyük bir odadadır. Taht odası kalenin ortasında, uzun bir iç odada yer alır. Kitt'in çalışma odası kalenin orta arka tarafında küçük bir odadayken, mutfak sağ taraftaki bir arka odada ve zindana giden merdivenler ön sağ kulenin hemen arkasındadır. İkinci Aoor'da Kral'ın odası, Kraliçe'nin odası, eski Kraliçe'nin odası, Blair'in odası ve Kai'nin odası bulunmaktadır. Eski Kraliçe'nin odası kütüphanenin üzerindedir. Kraliçe'nin odası zindana giden merdivenlerin üzerindedir ve bir sonraki kapı (kalenin arkasına doğru) Kral'ın odasıdır. Kai'nin odası mutfağın üzerindedir ve Blair'in odası yan taraftadır, aralarında Blair'in odasına açılan bir merdiven vardır. Kalenin yakınında küçük bir göl tasvir edilmiştir. Çeşitli alanları birbirine bağlayan dolambaçlı yollarla birlikte zindanların ve gizli tünellerin bir diyagramı gösterilmiştir. Sağ alt köşede kalenin kulelerini ve kubbeli çatılarını sergileyen sanatsal bir tasviri yer alıyor. ARKA.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

İlk olarak 2025 yılında Simon & Schuster UK Ltd tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

Metin telif hakkı © 2025 Lauren Roberts
POWERLESS, Lauren's Library LLC'nin ticari markasıdır
Harita telif hakkı© 2025 Patrick Knowles
Kapak resmi telif hakkı© 2025 Bob Lea
Harita tasarımı Patrick Knowles Kapak
tasarımı Loren Catana

Bu kitabın telif hakları Bern Sözleşmesi kapsamındadır.
İzin alınmadan çoğaltılamaz.
Tüm hakları saklıdır.

Lauren Roberts'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası'nın 77. ve 78. bölümlerine uygun olarak kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster UK Ltd 1.
Kat, 222 Gray's Inn Road
Londra
WC1X 8HB

www.simonandschuster.co.uk

www.simonandschuster.com.au

www.simonandschuster.co.in

Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

EEA'daki yetkili temsilci Simon & Schuster Netherlands BV, Herculesplein 96, 3584 AA Utrecht, Hollanda'dır. info@simonandschuster.nl

HB ISBN 978-1-3985-3576-3
e-Kitap ISBN 978-1-3985-3577-0
eAudio ISBN 978-1-3985-3578-7

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da rastlantısal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.